Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

HAZİRAN
1984
Sayı: 57
100 TL.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Feridun İhsan Berkin Sedat Yılmazsoy ve Muzaffer Öztürk Yoldaşların

İDAMLARI DURDURULMALIDIR!

Son dönemlerde İdam cezalarına hız veren faşist cunta yıllardır elinde tutsak bulunan üç yoldaşımızı bir an önce İdam etmek için elinden gelen bütün çabayı göstermektedir.

Partimize karşı yönelttiği çok yönlü saldırılar zincirine bu yoldaşlarımızın İdamları nezdinde yeni bir halka daha eklemek isteyen faşist cunta; gündemde bulunan 27 İdam dosyası arasında üç yoldaşımızın dosyalarını bilinçlice seçerek ön sıraya aldı. Bu bilinçlice yapılan seçimi gizliyebilmek içinde, sözüm ona "kura çekildiği"ni iddia eden cunta ve onun uşaklarının "kura çekiminde" peş peşe üç yoldaşımızın dosyasını çekmelerinin hiç de tesadüfi olmadığı açıkça ortadadır.

Kendi ceza yasalarını dahi hiçe sayarak havadan sudan iddialarla yoldaşlarımız hakkında İdam cezası kesen faşist mahkemelerin ve bu kararı onaylayan askeri yargıtayın ileri sürdükleri iddiaları belgeleriyle ortaya koyacağız. Yine mahkeme kararına itiraz eden Yargıtay Başsavcısının ve Röportörünün bu konudaki itirazlarını belgelerden açıklayacağız. İşte o zaman yoldaşlarımız hakkında verilen cezanın hiçte eylem ile ilgili olmadığını, İdam edilmek istenmelerinin esas nedeninin yoldaşlarımızın takındıkları başeğmez proleter tavır olduğunu; faşizmin mahkemelerini propaganda kürsüleri haline getirmeleri ve buradan Partimizin düşüncelerini haykırmaktan dolayı olduğunu göreceğiz.

Önce Yargıtay Başsavcısı ve Röportörünün bu dava hakkındaki itirazına değineceğiz. Bunlar yoldaşlarımız hakkında 146/1. maddesinden (yani ölüm cezası) yargılama yapılmamasını 146/3'den (yani 5-15 yıl arası hapis cezası) yargılanmaları gerektiğini bildiriyorlar. Belgede şöyle deniliyor:

1 Daire: 1982/599

.....

a. 18.10.1977 günü örgüt üst düzey yöneticisi olan ORHAN BAKIR'ın silah zoruyla kaçırılması ve bu arada görevli J. erinin öldürülmesi,

b. 17.5.1978 günü örgüte ait sloganlar yazılırken suçluluları yakalamak isteyen zabıtaya silahla karşı konarak, LE-

Devamı Syf: 28'de

Hindistan Komünist Partisi ML/Merkezi Yeniden Örgütlenme Komitesi delegasyonu ile röportaj

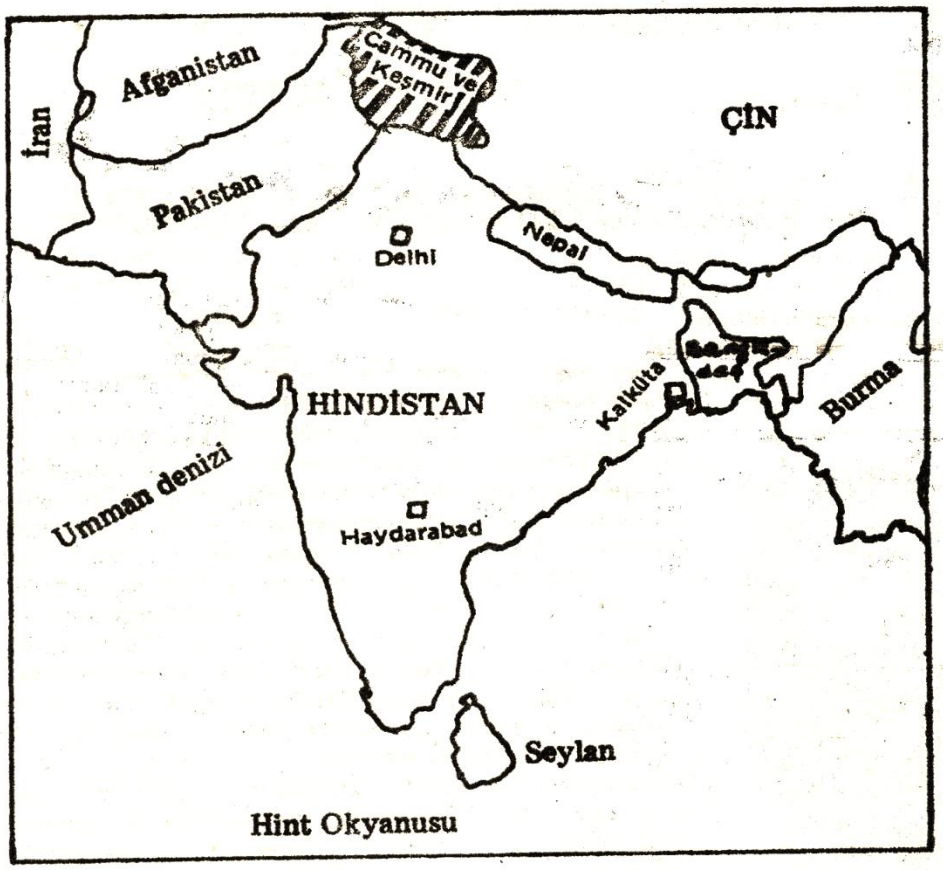

İKK : *ML Parti ve Örgütlerin uluslararası 2. Konferansının yapılmasının anlamı ve önemini nasıl değerlendiriyorsunuz ? Beklentileriniz nelerdir ?*

Cevap : Bu konferans iki açıdan büyük önem ve değer taşımaktadır: Birincisi, Çin'de 1976 yılında gerçekleştirilen karşı-devrimci darbeden sonra, uluslararası Komünist Hareketin durumu, karşı karşıya bulunduğu gerileme öylesine ciddi bir hal almıştı ki, bir müddet için, sanki uluslararası komünist hareket yıkılmış gibi görünüyordu. Bu açıdan, bu konferans tarihsel bir kilometre taşı niteliğindedir. Uluslararası Komünist Hareketi yeniden inşa etmede önemli bir ilk adım olması açısından tarihsel bir olaydır. Tabii, bunu söylerken birinci konferansın önemini küçümsemek amacında değilim, çünkü bu konferansa yolaçan birinci konferans olmuştur. Fakat, ikinci konferansta erişilen birlik, birincisinden nitel olarak daha üstündür. Şimdi artık enternasyonal birlik başladı diyebiliriz.

İkincisi; bu konferans; uluslararası komünist hareketin geçmiş tecrübesinden ders çıkarma yönünde ciddi ve gerçek bir adımdır. Örneğin, Komintern döneminin olumlu ve olumsuz yönlerini ve 60'lı yıllardaki uluslararası komünist harekete ilişkin ÇKP'nin zayıflığını —özellikle oynadıkları önemli rol gözönüne alınırsa— görme yönünde bir çabayıda temsil etmektedir bu konferans.

Bir noktayı açıklığa kavuşturmak gerekiyor: Bir birliğe erişmiş olduğumuz halde, genel bir çizgi oluşturmuş değiliz henüz. Gelecekte, üzerinde mücadele edilmesi ve çözümlenmesi gereken ciddi konular var. Şimdi bizim için en önemli görev, uluslararası komünist hareketin çizgisi için ideolojik ve siyasi bir yaklaşımın yanısıra, bu çizgiyi uygulamak ve pratiğe geçirmektir. Bu alanda, yani pratikte önemli başarılar elde etmeksizin, hareketimizi ileri götüremeyiz. Fakat ümidimiz şudur ki, konferanstaki örgütler bu görevi ciddiye alacaklardır. Dolayısıyla, gelecekte ciddi ve önemli gelişmeler, gerçek bir sıçrama bekliyoruz.

İKK: *: İçinde bulunduğumuz dünya durumunda yeni bir emperyalist paylaşım savaşı ihtimalinin hızla yükselmesinin bir göstergesi olarak ortaya çıkan savaşa karşı kitle hareketleri hakkında görüşleriniz nelerdir ?*

Cevap : Kendiliğinden bir savaş aleyhtarı hareket gelişmektedir. Bu, emperyalist ülkelerdeki geniş kitlelerin savaşa karşı hislerini yansıtmaktadır.

Bu kendiliğinden hareketin önemli bir yönü, nükleer silahların tehlikesine karşı olan gerçek duyguları yansıtmasıdır. Birçok insan bunu çok yakın çok acil bir tehlike olarak görmektedir. Çünkü onlara göre 2 blok arasında, nükleer güçler arasındaki dengeyi sağlama açısından bir rekabet sözkonusudur. Yani, kitleler konuyu siyasi olarak kavramaktan yoksundurlar. Genellikle savaş tehlikesinin ardındaki emperyalist niteliği görememektedirler. Bu siyasi bilinci kitleler arasında geliş-

"Aydınlar Dilekçesi" ve Dilekçedeki Aydınlar

Mayıs ayında "Aydınlar Dilekçesi" olarak adlandırılan ve büyük çoğunluğu yazar, bilim adamı ve sanatçılardan oluşan 1300'ün üzerinde imzalı dilekçe Devlet Başkanlığı ve Meclis Başkanlığına verildi. Dışarda ve içerde oldukca yankı yapan dilekçeye, sıkıyönetim, hemen birkaç saat sonra yayın yasağı koydu, fakat haberin geniş şekilde duyulması ve yabancı basın ve yayınlarda dilekçenin içeriğinin açıklanmasını engelleyemedi. Kendileri için anlamsızlaşan ve aleyhte durum yaratan yasaklama kararını kaldırmak ve resmi ağızlarda eleştiriler açıklayarak, dilekçenin etkisini kırmaya çalışmak zorunda kaldılar. Bunun için ellerindeki en güçlü silah olan zor ve baskıyı aydınların karşısına diktiler. Daha sonraki günlerde, Kenan Evren ve Başbakan Özal, "Aydın'ım diye ortaya çıkan"lara, karşı başlattıkları saldırıda, Özal kendisinin bundan sözetmemesini büyük bir nimetmiş gibi sunarken şöyle söyliyordu: *"Bu dilekçe verilebildiğine ve Başbakan'da bundan bahsedebildiğine göre Türkiye'de demokrasi yoktur sözüde varid değildir."* Özal böylelikle "demokrasi"nin varlığını da ispat etmiş, soruşturmayı, cezaevine girmeyi ve kötü muameleyi göze alarak dilekçe yayma cesaretini gösterebilmeyi, demokrasinin açık bir göstergesi olarak sunmuştur. Bu tek başına faşist demogojinin yüzsüzlüğünü fütursuzluğunu tüm iğrençliğiyle sergilemeye yeter. Evren ise, tahammülsüzlüğünü daha sert saldırıyla dile getirerek *"ne yapayım ben böyle aydını"*, *"Vahdettin'de aydındı"* diyerek, dilekçeci Aydınları açıktan "vatan haini" ve 1982 anayasasına yöneltilmiş bir saldırı olarak ilan ediyordu. Ayrıca hemen ardından sıkıyönetim de soruşturmayı açarak sahneyi tamamladı.

Dilekçeyle birlikte "aydın" olmak ve "Aydınların görevleri" sorununu, yine "aydınca" tartışma gündemine geldi. Bugün yapıldığı gibi, sınıfsal temelden koparılarak aydın sorunu ele alınamaz. Soyut sınıflar üstü bir aydınlar grubu yoktur. Aydınların görevide bu çerçevede tesbit edilebilinir. Yoksa toplumun üstünde ve ona yön veren ideal bir zümre değildir. Ülkemizde proleter aydınları ve diğer devrimci aydınlar düşünce ve eylemlerinden ötürü cezaevlerine doldurulup, öldürülürken, diğer bir kesim aydınlar, demokratlar, hatta sosyalizm üzerine ahkam kesip devrimcileri suçlayan bazı "Marksist" aydınlar, 12 Eylül darbesinden sonra, devrimci mücadeleleri, işçi ve gençlik hareketlerini Mafya Babalarının oyunlarıyla açıklayarak, "kardeş kavgaları"nın dehşeti üzerinde durarak cuntaya bir nevi meşruluk kazandırmaya uğramış; kimileri de susmayı tercih ederek, buna başka bir yoldan ortak olmuşlardı. Bunun karşılığı olarak cunta da, bunların geçmiş defterlerini açmamayı ve üzerlerine gitmemeyi ödün olarak vermişti. Gelinen noktada suskun aydınlar bir dilekçeyle ortaya çıkma cesareti gösterdiler.

Bu cesareti nasıl gösterdiler ? Bunun sebeplerine değinmeden önce, dilekçenin muhtevası ve sınıf çizgisine değinmek istiyoruz.

Dilekçe, ileri sürdüğü talepler ile, sınırlı düzeyde genel demokratik bir muhtevaya sahiptir. Devleti korumayı, ona ve onun düzenine sahip çıkma ve "olağanüstü dönemlerde" bütün bu uygulamaları doğru bulması, sadece aksamalara işaret etmeyi amaçladığı içinde demokratik muhtevası güdümlüleşmiştir. Dilekçeden kısaca özetlersek;

a)— İnsan haklarının eksiksiz uygulanması,

b)— Düşüncenin özgürce açıklanması,

c)— İşkencenin büsbütün kaldırılması için gerekli önlemler alınmalıdır,

d)— İdam cezalarının infazının durdurulması,

e)— Görülmekte olan davaların bir an önce sonuçlandırılması,

f)— Savunma, soruşturma ve suçlama ile birlikte başlamalı,

g)— Kapsamlı bir Af çıkarılması,

h)— Örgütlenme hakkının en geniş güvencelere bağlanması,

ı)— Basın üzerindeki kısıtlamaların kaldırılması,

i)— YÖK'ün dağıtılması ve yeniden yüksek öğrenimin özerkliğe kavuşturulması,

j)— Her türlü kültür-sanat faaliyeti üzerine uygulanan sansürün kaldırılması,

İleri sürülen bu talepler demokratik taleplerdir ve emekçi sınıfların devrimcilerin taleplerinden bir bölümünüde içermektedir. Bunlar sınırlı talepler olmasına rağmen, bugünkü şartlarda önemlidir ve sınıf mücadelesinin yeni bir ivme kazanmasında rol oynayacak türdendir. Bu olumlu rolün yanında, onu hakim sınıfların kabul edebileceği hale sokan olumsuz ve gerici yanları vardır. Bu özellik daha ilk başlarda devlete sahip çıkma, onun "yapısını ayakta tutan kurum, kavram ve ilkelerin korunması ve demokratik ortam içinde güçlendirilmesi" amacıyla dile getiriliyor; sistemin özüne, esasına yönelmemekte, tersine onu korumaktadır. Dilekçe mevcut düzene de karşı çıkmamış, taleplerini feodalizme ve emperyalizme karşı çıkma temeli üzerinde yükseltmemiştir. Feodalizme ve emperyalizme doğrudan yönelmeyen ve bu temeli üzerinde yükselmeyen her genel siyasal demokrasi talebi kaçınılmaz olarak sınırlı, temelsiz, tutarsız ve feodal-komprador sınıflarca kabul edilebilinir bir düzeyde kalacaktır. Özgür düşüncenin, bilimsel gelişmenin üzerindeki baskının kalkması isteniyorsa, insan haklarına saygı gösterilmesi, işkencenin, insanlık dışı baskı ve uygulamaların kalkması isteniyorsa, neden bütün bu anti-demokratik uygulamaların kaynağına, feodalizme ve emperyalizme karşı çıkılmıyor ? Bu tutarsızlık, sözkonusu aydınların (daha doğrusu dilekçenin) sınıfsal çizgileriyle açıklanabilinir. Bu çizgi, bir yandan demokrasinin uygulanmasında çıkar olan, diğer yandan proletarya karşısında hakim sınıflarla uzlaşan milli burjuvazinin sağ kanadının çizgisine denk düşer. Hakim sınıflarla uzlaşma ve sistemin temeline dokunmama.... Nitekim sistemin özüne inmeyen bu talepleri hakim sınıfların muhalefetteki partileri tarafından desteklenmekte ve hatta SODEP genel başkanı dilekçeyi kendi programlarında söylendiğini ve destekleyip onayladıklarını açıklamaya özel bir önem vermiştir. Yine Muhsin Batur gibi işkenceci paşalar bu dilekçeyi imzalayabilmektedir.

Dilekçede yer verilen diğer bir gerici görüşte şöyledir: *"Olağanüstü yönetim biçimlerinin olağan sayılan dönemlerde süreklilik kazanmasının çağdaş demokrasi anlayışıyla bağdaşamayacağı görüşündeyiz."* (19 Mayıs 1984 Cumhuriyet). Bu ifadeyle dilekçe hakim sınıfları, "bazı" dönemlerde başka ifadeyle devrimci kitle hareketinin

yükseldiği "olağanüstü" dönemlerde, yaptıkları bütün canice uygulamaları haklı görmeye hazır olduğunu, fakat bunu sürekli kılmasına karşı çıktığını açıklıyor. Bu tipik uzlaşma tavrıdır, hakim sınıfların bir kesiminide çekebilmek için verilmiş açık bir taviz ya da teslimiyetin kendisidir. Böylelikle devletin yeniden düzenlenmesinde "haksızlığa" uğrayan kesimlerin bunun altına imza atmalarını engelleyen hiçbir neden kalmamaktadır. Temel yapılanmadan koparılan bazı uygulamalara karşı çıkma !... Bu durum, hakim sınıflarla uzlaşan ve sıkı ilişkide bulunan orta-burjuvazinin üst kesiminin gericilikle uzlaşma yanını ve özelliklerini sergilemektedir.

Dilekçe bu noktada da hiçbir demokratik "öze" sahip olmayan gerici bir konumdadır.

Dilekçeyi imzalayanlar ve destekleyenlere baktığımızda, hakim sınıfların bazı kesimlerinden, karşı-devrimci "Aydınlık" revizyonistlerinden, Gazinoculardan, kaçakcılardan, devrimci güçlere kadar toplumun çeşitli sınıf ve katmanlarından öne çıkan simaları, sözcüleri görebiliriz. Bu geniş kesimi birleştirmesine rağmen, dilekçenin muhtevasına damgasını yuran orta-burjuvazinin üst kesiminin çizgisidir. Dilekçe bu özelliğiyle uzlaşıcı, kaypak ve gerici yanıyla birlikte demokratik hak ve özgürlük talebinde bulunan olumlu yanı da temsil etmektedir. Bugünkü şartlarda oynadığı rol gözönüne alındığında olumlu özelliği öne çıkmaktadır. Dilekçe toplumsal muhalefetin belli gelişmesinin ürünü olarak ortaya çıkmış ve kaçınılmaz olarak onu yükseltmeye hizmet edecektir. Toplumsal sorunlar üzerindeki tartışmayı daha canlı hale getirmede ve baskılara karşı seslerin yükseltilmesinde olumlu rol oynayacaktır. Diğer yandan ortaya konulmuş olan aydın muhalefetinin yükselecek daha cesur sesleri için yol açmıştır. Geçmiş deneyleride gözönüne alarak kitlelerin umudu haline gelme ve eski umutlar gibi o enerjiyi kötü şekilde kullanmasını engellemek için olumsuz yanı teşhir edilmeli, olumlu yanı desteklenmelidir. Tarihsel gelişmenin de ispat ettiği gibi, en tutarlı demokratizmin savunucusu yalnızca proletaryadır; hertürlü toplumsal haksızlığı vareden özel mülkiyeti kaldırması için nüfusun büyük bir bölümünün birliğini sağlayarak, küçük bir azınlık üzerindeki diktatörlüğünden başka bir anlama gelmeyen tutarlı ve kapsamlı demokrasiyi uygular. Milli burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin demokratlığı bununla kıyaslanamayacak derecede kısırdır, tutarsızdır. Proletarya, burjuvazinin demokratik talepleriyle kendini sınırlamaz, kendi çıkarlarıyla çakıştığı noktalarda onu destekler ve bulunduğu noktadan daha ileriye doğru sevkeder. Kendisinin demokrasi programını bir an bile karartılmasına ya da kitlelerin aldatılmasına müsaade edemez.

Muhsin Batur, Hava Kuvvetlerinden emekli Orgeneral, 12 Mart boyunca yürütülen işkence ve baskıların suç ortağı. DENİZ, YUSUF, İNAN'ın idamından sorumlu Nato'cu faşisttir. Emekliye ayrıldıktan sonra, CHP'den senatör seçildi ve 12 Eylül öncesi Cumhurbaşkanlığına aday gösterildi. Evren cuntasıyla başta iyi ilişkiler içinde olan Batur, idam ve işkencelere acaba neden karşı çıkıyor ?.... Yukarıdaki fotoğrafta 12 Mart muhtırası verildikten sonra Kuvvet Komutanları Cumhurbaşkanıyla birlikte.

****

Dilekçedeki Aydınlara bakıldığında, ilk dikkati çeken ünlü sinama sanatçılarının yanında, siyasi sahnenin gedikli oyuncularından Muhsin Batur dikkatleri çekiyor. Bu ismi tanımayanımız yok gibidir. 12 Mart 1971'de diğer kuvvet komutanlarıyla birlikte verdikleri muhtıradan sonra, dizginleri ele geçirmiş ve azgın bir baskı ve şiddet dönemi yaşatarak ün yapmıştı.12 Mart dönemi boyunca Aydınlara, Bilim adamlarına karşı yapılan saldırılar, 12 Eylül dönemine kıyasla daha gelişigüzel ve kitlesel olmuştur. İdamlar, işkence ve cinayetler 12 Mart döneminin arkada bıraktığı unutulmayan uygulamalarıdır. Bu kişi 12 Mart döneminin uygulamalarının sorumlusu ve aynı zamanda "hesap soracağız" demogojisiyle iktidara gelen bir dönemin meşhur "halkçı"sınca suçlarına "sünger çekilen" bu azılı halk düşmanı, CHP'nin senatörü ve 12 Eylül'den önce Cumhurbaşkanı adayıydı.

12 Eylül darbesinden sonra İrfan Özaydınlı'yla birlikte cuntanın uygulamalarının destekçisi olmasına rağmen, neden bugün idamlara, işkenceye karşı düşünce ve fikir hürriyetine uygulanan kısıtlamalara karşı çıkıyor ? Karşı çıkıyormuş gibi gözükmeye önem veriyor ? Bunu anlamak zor değil. Hakim sınıf kliklerinin muhalefetteyken nasıl "halkçı" kesildikleri, halkın yükselen potansiyelini peşlerine takmak için onun taleplerini savunur gözüktüklerinin örnekleri ilk defa görükmüyor. Bugün oynanmak istenen de aynı oyundur. Bunların hükümet oldukları dönemler yaşandı; bugün altını imzaladıkları talepleri nasıl sınırlamaya çalıştıkları hala hatırdadır.

Dilekçenin gösterdiği bir diğer yön ise, hakim sınıflar arasındaki çatlağın daha da derinleşmesine ve keskinleşmesine katkıda bulundu, onu dışa vurdu. Dilekçenin hazırlanmasında önemli rol oynayan Yazar Aziz Nesin: *"sağın çeşitli kesimlerine baş vurduk. Yeni parti başkanlarına, eski parti başkanlarına, politikacılara, hepsine başvurduk. Hemen hemen hepside benimsedi bu düşünceyi. İmzalamamış olabilirler... Ama desteklediler."* (Nokta, Sayı 14) Diye açıklamada bulunurken imzaları bulunmayan diğer muhalefetteki hakim sınıf partilerinin eğilim ve tavırlarını sergilemiş oluyor. 12 Eylül ilk dönemlerinde devrimci halk hareketinin ezilmesi konusunda birbirlerini destekleyen ve aralarında asgari ölçülerde sağladıkları birlik, anayasa ile devletin yeniden düzenlenmesi gündeme geldiği zaman, yerini, çatışmaya bıraktı. O günden bu yana hakim sınıflar arasındaki çatlak giderek büyüyor. Parlamentodaki partilerle parlamento dışındaki "milli irade" arasındaki kavgaya, ANAP ile cunta arasındaki çelişmenin büyümesi de eklendi. ANAP'ın dört sesli yapısı ve yapılan uygulama-

larla son sınırına gelen genel hoşnutsuzluk cuntaya yeniden müdahale etme, ekonomide kötüye gidişi ve tepkileri, hükümetin iplerini bütünüyle elinde toplamanın fırsatı olarak kullanmaya ve 6 Kasım genel seçimlerinde sağlayamadığını, parlamentodaki üç partiden ortak "milli hükümet" adı altında biraraya getirerek hükümeti tamamen ele almak amacındadırlar. Bu ise ANAP ile cuntanın arasını açmaktadır; ANAP'ın iç çatışmasını arttırmaktadır.

Diğer bir yöne değinmek istiyoruz. Dilekçede sözkonusu edilen uygulama ve kısıtlamalar çok öncedon beri ve 12 Eylül'den sonraki döneminde ise daha şiddetli şekliyle uygulamalarıydı. Bunlara neden bugün karşı çıkılıyor? Dilekçe daha önce değil de neden bugün verilebildi? Bu sorunun cevabı, toplumsal gelişmenin durumunda aranmalıdır. Aksi taktirde bazı aksaklıklar gerekçe olarak gösterilmesi ile yetinilir. 6 Kasım 1983'ten bu yana yürütülen geniş yığınların hareketindeki gelişme, ileri biçimlere dönüşme doğrultusunda gelişmektedir. Halk hareketinde belirgin ve net bir yükselme sözkonusu edilemeyeceği açıktır; fakat genel seçimlerden bu yana kitlenin durumunun eskisiyle aynı olmadığı da onun kadar görülmesi gereken diğer bir gerçektir. Darbeden sonra uğradığı bütün baskı ve azgın sömürü şartlarının (12 Mart'tan sonrakine benzer şekilde) 6 Kasım'dan sonra kısmen düzelebileceğine ve hak arama yollarının kısmende olsa yeniden açılacağı umuduyla yapılan bazı uygulamalara karşı kayıtsız kalan yığınlar, "yeni düzen"de durumun daha da kötüye gitmesi karşısında tepkilerini dile getirmeye, kahvelerde vb. sorunlar ve siyaset üzerine konuşulmaya başlanmıştır. Açıktırki, tepki giderek yoğunlaşacak ve patlama durumuna dönüşecektir. Ya hakim sınıflar bazı tavizler verip patlamayı zaman içine yayacak hava delikleri açacak ve toplumsal muhalefeti dağıtmaya çalışarak, iktidarın ömrünü uzatmaya çalışacak, ya da bugünkü durumunu muhafaza etmeye çalışacak ve baskı tedbirlerini daha da arttırarak kitle muhalefetini ezmeye çalışacaktır. Cuntanın bugün seçtiği yol, bütün mevzilerini korumak, 12 Eylül'ü sivil görünümüyle devam ettirmek yoludur. Buna karşı tepkilerin ne biçimlerde kendisini göstereceği gelişme içinde daha iyi görülür.

Aydınlar Dilekçesinin daha önce değilde bugün veriliyor olması, muhalefet seslerinin artmasıdır. Geniş yığınlardan gelen tepki, hakim sınıflar arasındaki çatışmanın genişlemesi, aydınlara seslerini çıkarma sorunluluğunu hissettirdi. Dilekçe toplumsal muhalefetin gelişmesine etkide bulunacak ve daha değişik seslerin çıkmasına yol açacaktır. Evren'in tehditkar konuşması ve sıkıyönetim soruşturmasıyla verilmek istenen gözdağı bu tür bir gelişmeyi engelleme amacıyladır.

Dilekçenin gösterdiği diğer bir olgu ise, hakim sınıfların muhalefette olan kesimlerinin halkın öfke ve tepkisini peşlerinde sürükleme istek ve çabaların olmasıdır. SODEP muhalefet çizgisini doğrudan halkın demokrasi talebinin istismarı üzerine inşa etmiştir. Komünist ve devrimci hareketlerin yenilgileri ve yükselen kitle potansiyelini devrim kanalına aktarmada gösterecekleri muhtemel yetersizlik, hakim sınıfların işini daha kolaylaştıracaktır. Bu oyunu bozmak, sahte vaad ve sözlerin altındaki gerçeği bütün çıplaklığıyla yığınlara açmak, teşhiri kitlelerin yanında, onların karşı karşıya bulunduğu sorunların çözümünde yol gösterici olarak teşhir etmek önemlidir.

Sonuç itibariyle "Aydınlar Dilekçesi", bugünkü dönemde olumsuz yanlarına rağmen, oynadığı esas rol olumludur; sınıf mücadelesinin gelişmesine katkıda bulunacak bir öze sahiptir. Bu yan desteklenmeli, hakim sınıflara pirim veren ve onların gerçek yüzünü gizleyen yanı teşhir edilmelidir.

TÜRKİYE'DEKİ MAHKUMLARA VE SAVAŞÇILARA SELAM MESAJI:

Bugünlerde, Türkiye'deki tutuklu savaşçıların mücadelesi yeni bir şekil ve niteliğe bürünüyor. Evren'in diktatörlüğü son maskesiyle demokratik bir hükümet görüntüsü vermeye çabaladı fakat başaramadı.

Türkiye halk için büyük bir cezaeviydi, hala da öyledir ve bu cezaevi yoluyla, diktatörlük yeni yeni cezaevleri yaratmaktadır –buralarda Türkiye'nin en iyi insanları, özgürlük için savaşan insanlar, komünistlerin önderliğinde direnen insanlar işkence ediliyor ve ölüyorlar.

Son günlerde TKP/ML üyelerinin bazıları ele geçirildi ve diktatörlük, TKP/ML önderliğindeki kurtuluş ordusu TİKKO'nun 30 üyesini tutukladı.

Biz, faşizmin yarattığı cezaevlerinde zorluk içinde acı çeken TKP/ML'li yoldaşlardan sözederken, aynı zamanda faşizmin devleti altındeki ezilen herkesten sözediyoruz ve onların kurtuluşu için mücadele ediyoruz.

Bugün Diyarbakır'da, Metris'te, Ankara-Mamak'taki mahkumların açlık grevi mücadelesi vardır. Savaşçıların yanması –bugüne dek 15 kişi ölmüştür– bize Nazım Hikmet'in şu sözlerini hatırlatıyor.

Sen yanmasan
Ben yanmasam
Biz yanmasak
Nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa?

İnanıyoruz ki, Türkiye'nin içinde bulunduğu karanlıkta da aydınlık varlığını sürdürebilmektedir ve halk açlığın, baskının, sömürünün, halkın birbiri arasındaki savaşları olmadığı bir ortamda özgürce yaşama kavuşacaklardır. Biz Yunan'lı komünistler, bizim gibi ülkelerde devrimci hareketin ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Biliyoruz ki bu hareket, emperyalistlerin hazırlanmakta olduğu haksız savaşı önlemenin tek yoludur. Kuvvetle inanıyoruz ki, bu hareketin gelişmesiyle halklarımız arasındaki dayanışma ve dostluk da güçlenecektir ve bu yüzden bu yönde mücadele ediyoruz.

Yoldaşlar; emin olun ki, sizin fedakarlıklarınız, haklı mücadeleniz, devrim için mücadele edenlere yeni bir güç vermekte; açlık ve savaşların sömürü ve baskının olmadığı bir toplum uğruna mücadeleyi daha da anlamlı kılmaktadır.

–FAŞİZME ÖLÜM, HALKA ÖZGÜRLÜK!
–TUTUKLU SAVAŞÇILARA KURTULUŞ!

YKP/ML

Okuyucu Mektupları :

Çemişgezek polis karakolu partimiz savaşçıları tarafından tarandı !

26 Nisan akşamı saat 23.00 sularında, Tunceli ili Çemişgezek kazası polis karakolu 18 Mayıs 1973'de faşizmin işkencehanelerinde alçakca katledilen Partimizin Kurucusu ve Önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın anısına düzenlenen bir eylemle tarandı ve bombalandı. Ancak yapımındaki bir hatadan dolayı olacak ki bomba patlamadı.

Gerillalarımız, eylem öncesinde yapılan plan gereği, karakol çevresinin önemli stratejik yerlerini kontrol altına aldıktan sonra, saldırıya geçtiler. Gerilla savaşının vurkaç taktikleri ve gece baskını harekatını başarılı bir şekilde düzenleyen gerillalarımız, karakolu yaylım ateşine tutup, bombayı savurduktan sonra, olay yerine "ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ" TKP/ML imzalı bir bildiri bırakarak düzenli bir vaziyette geri çekildiler.

Olaydan sonra, hemen harekete geçen hakim sınıflar, aynı gece saat 3.00 sularında, operasyona başladılar. Havadan helikopterlerinde iştirak ettiği operasyon, gündüz boyunca da devam etmesine rağmen, hakim sınıf uşakları ne yazık ki, elleri boş dönmek zorunda kaldılar.

Olayın ertesi günü, Çemişgezek'te 1 gün sokağa çıkma yasağı kondu. Tüm resmi daireler, özel kuruluşlar ve işyerleri o gün kapatıldı. Çemişgezek'in çevre il ve kazalarla olan bağlantıları kesildi. Tunceli'nin faşist valisi ve sıkıyönetim komutanı hemen Çemişgezek'e gelerek bizzat operasyonu yönettiler.

Yöre halkına karşı azgınca bir saldırıya girişen faşist köpekler, ilerici ve yurtsever insanlara adice işkence yaptılar. Bütün baskı ve operasyonlarına rağmen, eylemle ilgili hiçbir ip ucu bulamayan hakim sınıflar, iyice kudurganlaşıyorlardı. Eylemi TKP/ML—TİKKO'nun yaptığını bırakılan bildiriden öğrenmişlerdi, ama eylemi yapanların ne yana gittiklerini ve nerede olabileceklerini bir türlü tespit edemediler.

Burjuvazinin ezdik, çökerttik, yok ettik palavrasını bol bol attığı böylesi bir dönemde, ağır yaralar almasına rağmen, halka, devrime ve komünizme olan inancıyla mücadelesini sürdüren Partimizin gerçekleştirdiği bu eylem, hakim sınıfların palavralarını ortaya çıkarıp, onların uykularını kaçırırken, ezilen ve sömürülen yoksul halkımızı ise, büyük bir sevince boğmuştur.

—ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR !

—KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ORDUMUZ TİKKO !

16 Mayıs 1984
İKK Dersim Haber Bürosu

İstanbul'da arazi işgali

Mahallemizde eskiden, askeri arazi olarak tanıtılan bir bölüm arazi, halk tarafından belediye arazisi olduğu öğrenilince, yaklaşık sayıları 500 kadar vatandaş tarafından Nisan'ın 15'inde sabahleyin toplu olarak işgal edildi. Gelen halk, yalnız Küçükköy Gazi Mahallesinden değillerdi. 5000 evler ve civarından insanlardan meydana geliyordu. Evsiz, yurtsuz olan yoksul halkın işgali sürerken, hepinizin tahmin edeceği gibi, yerli ihbarcılar sayesinde, faşist devletin polisi (2 ekip) öğleden sonra kudurmuşcasına saldırdılar. 150-200 kadar kazma kürek ve 50'ye yakın halktan kişileri göz altına aldılar. 1 hafta boyunca Gazi Osman Paşa polis karakolunda işkenceye çekilip dövüldüler. Sorgulama sırasında, "kimler sizi işgale teşvik etti" türünden sorular soruluyor ve bu militanları vermeden bırakılmayacakları tehditi savuruluyordu. Ve "sizleri feleç ederiz" korkusu veriliyordu. Ama ne yazık ki, kimseyi bulamayınca, halktan insanları bırakmak zorunda kaldılar. Bu zavallıların anlayamadıkları şey devrimcilerin önderliği olmadan da, ekonomik zorlukların sonucu, halkın kazmasıyla, küreğiyle ve nihayet en son silahıyla bugün bir bölüm toprağı, yarın bu faşist devleti yıkacağıdır. İşte Küçükköy Gazi mahallesi olayı tamamen bunun en güzel örneği, gelecek halk isyanının tohumudur. Ama biz devrimciler olarak, böylesi hareketleri Partimiz saflarında birleştirerek, zafere dönüşmesini sağlayacağız.

Faşist cuntanın ortalıkta attığı naraları, halkımız artık yavaş yavaşta olsa ciddiye almıyor. Gerçi eylem başarıya ulaşmadı ama, burada kitleler cuntanın kimin hizmetinde olduğu, halkın can güvenliği derken, ne kadar yalancı ve sahtekarca davrandığını ibretle birkez daha gördüler.

— 1984 YILI MÜCADELE YILI OLSUN !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

İstanbul'dan İKK Okuyucuları....

faşist idarenin baskıları bizi yıldıramaz

Faşist diktatörlüğün ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARI üzerinde uygulamaya çalıştığı tek tip elbise giyme politikası vb. yaptırımlar ve işkenceler devam etmektedir. Bunun yanında, yükselen karşı koyma ve direniş, ülke sınırlarını aşıp, Avrupa, uzak-doğu ülkelerine dalga dalga yayılmaktadır. Yaklaşık 8-9 aydır görüşe çıkmayan, uygulanan işkence ve yaptırımları protesto ve teşhir eden ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ, zaten kötü olan yaşam koşulları, idare tarafından daha da kötüleştirilmektedir. Bunun yanında da ziyarete gidenlerde çaresizlik içinde, biriken kin ve öfke dışardaki mücadelenin zayıf olmasıyla birleşince, ziyaretçiler bu bunalımdan çıkış yolunda toplumsal olmaktan çok, kişisel çözümleme yoluna gitmekte, bu da sonuç vermeyince —ki vermeyeceği kesindir— şaşıp kalmakta ve ne yapacağını bilmemektedir. Bu aşamadan sonra görev, biriken bu öfke ve kinimizi sağlam örgütlülüğe daha emin ve sağlam bir temele oturtmaya ve eyleme dönüştürmeye ve bilinçli hareket etmeye zorluyor. Yoksa, çocuklarımıza, bacı, kardeşlerimize ve tüm ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINA yardımcı olalım derken, onları ve kendimizi daha kötü şartlara iteriz. Eğer herkes, çevresinde, işyerinde, mahalle ve semtinde bunun propagandasını yapar, yaygınlaştırır ve kamuoyunu yaratır ve haberdar ederse, bizde mücadelemizde o ölçüde başarılı olabiliriz. En önemlisiide kendi aramızdaki birlik ve düzeni sağladığımız ölçüde —ki bu uygulamalar bugün birimize ise, yarın hepimizedir— olumlu adımlar atabiliriz.

Ve işte bir örnek: Metris askeri cezaevine gittiğim ..... 1984 Çarşamba günü, saat 14'te şöyle bir olaya tanık oldum: Bir hafta evvel oğlunu ziyaret için gelen bir ana, görüş listesinde oğlunun ismini bulamamış ve kendisine *"oğlunu tedavi için, Haydarpaşa askeri hastanesine gönderdik"* denmiş. Ertesi günü hastaneye giden ana, oğlunu sormuş. Hastanenin listesinde böyle bir ismin olmadığını söylüyorlar.Bu yapılan eziyet ve işkencenin ta kendisidir. Yıldırmak istiyorlardı ziyaretçileri. Devam edelim. Ana Metris'ten buraya gönderdiklerini, burda olduğunu, oğlunu görmek istediğini bildirmiş. Görevli asker ise; *"böyle biri yok, buraya getirilmedi, gidin geldiğiniz yere, orada araştırın"* demiş. Bunun üzerine perişan dönen ana, bir hafta sonra benimde bulunduğum ..... tarihinde tekrar Metris askeri cezaevine geldi. Ve kendisine hastanede söylenenleri oradaki görevliye söyledi. Bunun üzerine asker *"oraya gönderilmiş, sana yalan mı söyleyeceğiz"* (oysa yalanın daniskası söyleniyordu) diyerek, listeyi anaya uzattı, ana listeden ne anlıyacaktı, okuma yazması bile yoktu. Daha sonra ana *"burasının sorumlusuyla görüşmek istiyorum"* dedi. Yakasını kurtaramayan asker, kumandanına telefon edip anayı asker nezaretinde gönderdi. Kumandan anaya *"askerler ne diyorsa doğrudur"* demiş ve anayı başından savmıştı. Çaresizlik içinde kıvranan ana, tekrar askerlere *"koğuşuna bir daha bakın, yanlışlık olmasın evladım"* dedi. Buradan da sonuç alamadı. Bu aşamadan sonra iş, eylem sert ve ciddi davranmayı gerektiriyordu. Çünkü ısınan suyun kaynayıp taşması, birikimin patlaması, toplumun ayağa kalkması gibi, doğal olarak bu süreç anada somutlaşacaktı. Ve ana ciddi bir şekilde *"OĞLUMU GÖRMEDEN HİÇ BİR YERE GİTMEYECEĞİM"* diye diretti. Bunun üzerine askerler *"bir tarafa otur biz şimdi haber getiririz"* diyerek, her zamanki gibi yumuşamaya başladılar. Oradaki bankın üstüne oturan ana, aradan beş dakika geçmeden oturduğu yerden cansız bir şekilde yere düştü. Bu aşamaya kadar olayı sessiz izleyenler, hemen başına toplandılar. Çünkü yarın aynı durum onların başında gelecekti. Herkes sessiz bir şekilde gözlerini cezaevine dikmiş, birşeyler fısıldayıp beklerken, bu arada anaya göğsü ve kolları ovalanıp kolonya döküldü, kadıncağız sinir krizleri geçiriyordu. Aslında bu aşamaya kadar sessiz kalmamalıydık, bu somut duruma müdahale etmeliydik, fakat aramızdaki bölük pörçüklük bunu gerektiriyordu, biz ziyaretçiler bundan ders alacağız. Bir daha bu hataya düşmemeliyiz. Toplu hareket etmeliyiz. Durumu bir ziyaretçi imiş gibi seyreden bir bayan *"onların durumu sizinkinden iyidir, doktoru var, yatacak yerleri var, siz neden kendinize eziyet ediyorsunuz"* dedi. Bunları söyleyen bir kadın polisti. Bu da bize gösteriyor ki, bizim aramızdaki ilişkiyi koparmak ve mücadelemizi toplumsal ve siyasi yönden koparmaya ayırmaya ve dikkatlerimizi başka sorunlara çekmeye çalışmak için, aramıza ajan, polis, MİT gibi elemanlar sokmaktadırlar. Bunuda yapsalar bile, gelişen mücadelemizi durduramayacaklardır. Ve tüm ziyaretçilere şunu söylüyorum.... Eğer evlatlarımıza yardımcı olmak istiyorsak, birlikte hareket edelim, en azından şunu biliyoruz, *"bir elin sesi var, iki elin sesi var"* demiş atalarımız, çok doğru söylenmiş. Bizde buna göre hareket etmeliyiz. Ve biz bu yolla ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINI yalnız bırakmayabiliriz, bırakmayacağızda. Onlar öz be öz bizim canımız, ciğerimiz daha da ötesi, bizim için, halk için ordadırlar. Devam edelim. İçeriden bir doktor çağırdılar, hala kriz geçiren anaya *"birşey yok, dinlensin, kendine gelir"* diyerek çekip gitti. Daha sonra, yavaş yavaş kendine gelen anayı iki bankın üstüne yatırdılar. Bayan polisinde orada olduğu zaman, bir bacının şu konuşmasına tanık oldum yüksek sesle: *"Anam onlar bizi koşuşturup, bize eziyet etmeseler rahat edemezler"* diyerek, onları bu konuşmasıyla teşhir etti. Kendine gelen anaya *"oğlun burada, haftaya gel görürsün"* diyerek, başından savdılar. Diğer önemli bir nokta ise, her hafta cezaevi önünde biriktiğimiz için, bu onları rahatsız ediyordu. Ve bizim gelmemiz ve ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINI yalnızlaştırmak için (dolayısıyla bu berabeninde baskının daha da katmerleşmesi demekti), *"onların durumu sizinkinden iyi, doktoru var"* vb. sözlerle gelmemizi engellemek istemektedirler. Aksine, biz her zaman toplu şekilde gidip, onların bu politikalarını teşhir edip, boşa çıkarmalıyız. Ve bunun altında yatan gerçeği tüm ziyaretçilere söylemeliyiz.

Ve elimize bir bildiri tutuşturdular:

Bildirilerinde *"mahkumların paşalar gibi yaşadıklarını, kendi keyifleri öyle istediği için görüşe çıkmadıklarını...."* vb. yazmaktadırlar. Bu sözlere ancak babaları ve kendileri inansınlar. Bu sözler utanmazca yalandan başka birşey değildir. Bildiride:

*"*Cezaevinde ziyaret yasağı yoktur.*

**Mektup telgraf kısıtlaması yoktur.*

**Mahkemeye götürmeme gibi birşey sözkonusu olamaz.*

**Mahkemeden atılma nedeni tek tip elbise giyilmesi, giyilmemesi, gibi "gayr-i ahlaki"* (onlara göre böyle imiş miş) *kanunlar nedeniyledir.*

**Sağlık konusunda endişeye neden yoktur. Tutukluların TSK* (Türk Silahlı Kuvvetleri) *güvencesi altında olduğu unutulmamalıdır."*

Cezaevinde ziyaret yasağı yok denilmektedir. O halde, niye görüşmüyoruz. Kendilerimi çıkmıyor, hayır şunu çok iyi biliyoruz ki, ziyarete çıktıklarında, baştan aşağı soyundurulup, dayak atılmaktadır. Bunu açıkça söylemiyorlar. Mektup, telgraf kısıtlanması yoktur denilmektedir. Neden acaba içerden gelen mektuplar alınmıyor, hoşuna gitmeyenler yırtılıyor, dolayısı ile ziyaretçilere ulaştırılmıyor. Bırakalım bunu, daha da önemlisi ve işin ilginç yanı, içerde kağıt kalem olmadan, mektup yazılır mı ? Faşist idare aptallığını bir kere daha ispatlıyor. Bunlara kanmayalım, uyanık olalım.

Utanmadan da, mahkemeye götürmeme gibi birşeyin olmadığını söylüyorlar. Eğer götürürken, kilotunu bile çıkarır bakarsanız, bu iğrenç uygulama devrimci kadın tutuklulara bile yapılmaktadır. Ve sonra da mahkemeden gelirken aynı uygulama yapılırsa, bırakalım devrimciliği, insan olan herkes bu uygulamaya karşı çıkar. "Tek tip elbise" giymiyorlarmış. Elbetteki giymezler, onlar asker değil, gururumuzla oynamak, robotlaştırmak bizim kanunumuzda yazmaz, insan olan herkesin bu uygulamaya karşı çıkması gerekir.

Sağlık konusuna gelince. Sanki faşist TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri) halka kendini o kadar sevdirmiştir ki, kalkıp halktan "tutukluların askerlerin güvencesi altında olduğundan" bahsetmektedirler. Bizler, tutuklu aileleri 3-4 seneden beri cezaevine gelip gitmekteyiz, sizin o "iyi" laflarınıza karnımız toktur. Sizleri çok iyi tanıyoruz. Burda bize nutuk atarken, içerde de baskı işkence uygularsınız...

Ve sıraladığı her maddede baskı işkence, terör kokmaktadır. Biz ziyaretçiler bunun farkında olmalıyız, bunların bu sözlerine kanmayalım, cezaevine toplu gidip, toplu gelelim. Cezaevi önlerinde birikelim, toplu tepki gösterelim, faşist idareyi rahatsız edelim.

Bütün bu yaptıkları yetmiyormuş gibi, faşist idare hiç utanmadan bizden şunları istemektedir:

*"*Mektuplarınızı kısa yazınız ve taahhütlü gönderiniz.*

** Telgraflarınızı cevaplı çekiniz.*

**Koli ve posta ile ilaç göndermeyiniz.*

** Mektuplarınızın sayfalarını size ait olmayan şiir vb. ile doldurmayınız.*

***Çocuklarınıza mektuplarınızda idareyle iyi geçinmesi için nasihat ve tavsiyelerde bulunun, topluma kazanılması için devlete yardımcı olun.**

****Sorunlarınızı mektupla idareye bildirin, mutlaka ilgilenilecek ve kanun-talimat-emir çerçevesi içerisinde gereği yapılacaktır."***

Bunlar boşuna yapılmıyor veya dağıtılmıyor, belli bir sınıfa uygulamaya ve amaca hizmet etmektedir. Bunun altında yatan gerçek şudur.

A)— Bizim birlik ve düzenimizi bozmak ve baskı altına almak;

B)— ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINI hiç bir tepki ile karşılaşmadan yaptırımları uygulamak, uygulamada pürüz çıkarsa ortadan kaldırmaktır.

Bildiride yazılanların yalan olduğunu, biz ve tüm ziyaretçiler bilmekteyiz. Bize yaptırmak istenen şeyi ise kesinlikle yapmamalıyız.

—YAŞASIN ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ ŞANLI DİRENİŞİ !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

—ZAFER ER YA DA GEÇ BİZİM OLACAKTIR !

Tutuklu ziyaretçisi
Bir İKK Okuyucusu.....

Bu sıkıntılı ve acı günler uzun sürmeyecek...

Ben İstanbul'da ..... işyerinde çalışan bir işçiyim. Çalıştığım işyerinde bizler üzerine oynanan oyunlar, nasıl sömürüldüğümüz ve nasıl baskı altında tutulduğumuz konusunda İKK okuyucusu diğer işçi arkadaşlara bilgi vermek, varsa —ki mutlaka vardır— ortak sorunlarımıza ortak çareler bulmak konusunda düşünmek, düşündürmek istiyorum.

Fabrikamızda yıllardan beri uygulanan ve artık iyice alışılmış bir politika vardır. Önce bundan sözetmek istiyorum. Fabrikanın sahipleri, tamamen aynı nitelikte ve birbirleri ile bağlantılı birçok şirketin de sahipleridirler. Bundan yıllar önce kurulmuş bir şirket işi bir süre götürdükten sonra, mallarını aynı patronların bir diğer şirketine satmış, daha sonra da iflas ettirilmiştir. Böylece bir taraftan her şirketi aynı anda tanımayan alacaklılara ödenmemiş oluyor, diğer taraftan kıdem tazminatları fazlaca artmadan işçiler kolaylıkla işten çıkartılmış oluyordu. Bunun patronlar için en önemli yararı! da bilinçlenmiş, sendikalaşmış işçilerin bu tasfiye sırasında kesinlikle işlerine son verilirken patrona kesinlikle bağlı işçilerin sürekli yeniden işe alınmasıydı. Böylece işçi ücretleri düşük tutulabiliyordu. Eski (patrona bağlı) işçilerin yetersizliği nedeniyle yeni alınan işçilerden bilinçli, mücadeleci kişiler çıkıp, haklarını isteyinceye —ve bir derecede elde edinceye— kadar zaman kazanılıyordu. Bu aşamadan sonra, aynı oyun yeni baştan oynanıyordu.

12 Eylül'de işbaşına gelen faşist cuntanın ne kadar işçiden, halktan yana (!) olduğunu göstermek için koyduğu işçi çıkarma yasağına rağmen, bu oyun yine oynanıyordu. Ünlü 24 Ocak Kararlarıyla başlatılan ve ABD emperyalizmine göbekten bağlı 12 Eylül faşist cunta iktidarı tarafından desteklenen ekonomik politika sonucu, henüz tekelleşememiş, yerli sanayinin bir temsilcisi durumunda olan çalıştığım firmada daha bu dönemde neredeyse gerçek iflas durumuna sürükleniyordu. Çünkü son dönemde bilinçli işçilerin mücadelesi sonucunda önemli haklar elde edilebiliyordu. Birkaç kez tekrarlanan senaryolar, yine ancak bu kez biraz da değiştirilerek sürdürülüyordu. Bu kez işçilere hak ettikleri kıdem tazminatları yerine karşılıksız çekler, ya da şirketin ürettiği veya pazarladığı mallar verilerek, doğal olarak ne çeklerin karşılığı işçiler tarafından tahsil edilebiliyordu, ne de verilen mallar satılabiliyordu. Eskiden beri patronun gözdesi durumundaki işçilerin kıdem tazminatları yeni bir şirket tarafından üstlenerek fabrika tekrar üretime başlatılıyordu. Bu arada eskiden kazanılan hakların üzerine sünger çekilirken, aynen faşist cuntanın Ulusu hükümetinin ve 6 Kasım'da iktidara gelen Özal hükümetinin halktan yıllardır istediği gibi, işçilerden özveri isteniyordu. İşçilerin çoğu oyunları anladıkları halde, alacaklı bulundukları için özveride bulunmak zorunda kalıyordu.

Kalitesiz yemek, düşük ücret ve her türlü hakkın askıya alındığı bir dönem daha böylece yeniden başlatılıyordu.

Bugünler, bu sıkıntılı ve acılı günler uzun sürmeyecek. Burjuvazi, uyguladığı baskıyla birlikte, kendi mezar kazıcısını da kendisi yaratıyor, gün geçtikçe güçlendiriyor. Partimiz TKP/ML önderliğindeki bilinçli Türkiye proletaryası, örgütlü gücü ile her zorluğun üstesinden gelecek, Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek, zamdan, zulümden, kapitalist sömürüden kurtulmasını bilecektir !

İstanbul'dan bir İKK okuyucusu...

cuntanın Ermeni milliyeti ve emekçileri üzerindeki milli baskı ve özel uygulamaları

Emekçiler, Kardeşler;

Hakim sınıflar, kendi sömürü ve talan düzenini ayakta tutabilmek için, yıllardan beri çeşitli milliyetlerden emekçi Türkiye halkı üzerindeki baskı ve zulümü en gaddar biçimde devam etmektedir. Onlar, kendileri için cennet olan bu düzenlerini ayakta tutmak, kârlarına kâr katmak, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini bastırmak, kendi ömürlerini daha da uzatmak için, son çare olarak 12 Eylül 1980'de ABD uşağı faşist cuntayı iş başına getirdiler. Faşist cuntanın başa gelmesi ile, halkımız üzerindeki sömürü ve zulüm giderek katmerleşti, dayanılmaz hale geldi. Cuntanın baskı ve zulümü, genelde tüm Türkiye'li emekçileri hedeflerken, özelde Türk olmayan milliyetleri hedeflemektedir. Cuntanın yönetime el koyması ile birlikte, azınlık milliyetler üzerindeki milli baskı, giderek katmerleşti. Sadece Türk olmadıkları için, yüzbinlerce insan hakarete uğradı, bu azınlık milliyete mensup yüzbinlerce emekçi, işkenceye uğradı, onbinlerce yurtsever, ilerici, devrimci, demokrat ve komünist tutuklandı. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi veren onlarca devrimci ve komünist kurşunlandı, işkencelerde katledildi, darağacına çekildi. Biz bu kısa yazımızda, genelde faşist cuntanın azınlık milliyetler üzerindeki baskı ve zulmünü ele almayacağız. Sadece faşist cuntanın Ermeni milliyeti ve emekçileri üzerindeki özel uygulamalarını, baskı ve zulmünü ele alıp, aşağıda anlatmaya çalışacağız.

Bilindiği gibi hakim sınıflar 70'li yılların sonlarında, Türkiye'de hızlı bir şekilde yükselen sınıf mücadelesini bastırmak için, kendilerinin planlayıp ve tezgahladıkları Kahramanmaraş katliamını gerçekleştirdiler. Kahramanmaraş katliamını bahane ederek, hemen 13 ilde sıkıyönetim ilan ettiler. Sıkıyönetimin ilan edildiği illerin kapsamının genişletilerek 13 ilden 19'a çıkması ile birlikte, Bölgemizde de sıkıyönetim ilan edildi. Bununla birlikte, ilk olarak Elazığ 1800 evlerdeki işkence merkezinde, akıl almaz işkencelere tabi tutulanlar, Mazgirt'in Alanyazı (Hozinkiğ) köyünde yaşayan Ermeni kökenli bu emekçiler olmuştur. Tabiiki hakim sınıflar bu baskılarına gerekçe olarak yapılan bir ihbarı bahane etmekteydiler. Yine 1981'de bir çözülmeyi bahane eden cuntacılar, bu köyü basarak, bu emekçilerin evlerini aramış, ev eşyaları çarçur edilmiş, küfür ve tehditler yağdırılmış, genç-ihtiyar demeden tutuklanmış, işkencehanelerde günlerce işkenceye tabi tutulmuş ve alçakca işkence yöntemlerine maruz kalmışlardır. Daha sonra, yine faşist Türk ordusunun 1981'de Dersim'i işgal etmesi ile birlikte, yine en çok baskı, zulüm ve hakarete maruz kalan bu emekçiler olmuştur. 55-60 yaşındaki kişilerden tutunda, 10 yaşındaki çocuklar bile gözaltına alınmışlardır. Nazımiye ve Germişi işkence merkezlerinde günlerce işkencelere tabi tutulmuşlar ve yapılan işkenceler sonucu bazıları sakatlanmışlardır. Ve bugüne kadar sakatlıkları halen devam etmektedir. Daha şu anda somut olarak tarihlerini hatırlayamadığımız bir çok defa bu emekçilerin köyleri basılmış, evleri aranmış, küfürler yağdırılmış ve toplu olarak katledilecekleri yönünde tehdit edilmişler. Hatta evlerinizin altında "barınak var, teröristler barınıyor" diye, evlerin tabanları kazılmış. Sözüm ona teröristleri yakalamak için, köyün ve evlerin çevrelerine geceleri birçok defa pusular kurulmuş ve sabahlara kadar beklenmiştir. Son olarak savaşçılarımız tarafından cezalandırılan faşist Türk devletinin sadık uşağı, satılmış ihbarcı Cemal ERTÜRK'ün ölümünü bahane eden cuntacılar, Kürt ulusuna mensup bir çok emekçiyi olduğu gibi, bu emekçilerinde köylerini basmış, en iğrenç hakaretler yapılmış, genç-ihtiyar demeden tekrar işkenceye alınmış ve istediklerini elde edemediklerinden, bir kısmını serbest bırakmıştır. Bazılarıda, hala Elazığ askeri tutukevinde yatmaktadır. Bu emekçiler, gerek cuntacılar tarafından, gerekse yöredeki ihbarcı ve ajan sebekesi tarafından sürekli takibata uğramaktadırlar. Tabiki bu emekçiler üzerindeki baskıların, bu derece katmerleşmesinde yöredeki ajan ve muhbir şebekesinin payı küçümsenmeyecek derecededir. Hatta hakim sınıfların beslemeli köpekleri, Kürt köylerine yaptıkları operasyonlarda, Ermeni olabileceği yönünde kuşku duydukları Kürt emekçilerini, köy meydanlarında, köylülerin huzurunda soyundurarak sünnet olup olmadıkları yönünde cinsel organlarını kontrol etmişlerdir. Bunun örnekleri 1981'de yapılan Tugay operasyonunda Gümüşgün (Geban) 1984'de ise, Demir Kazığın yılanlı mezrasındaki emekçi Kürt köylüleri şahittir. Faşist cuntacılar, buradaki Ermeni emekçiler üzerindeki baskılarını o derece ileri götürmüşler ki, geçmişte ve bugün Ermeni kökenli kadınlarla evli olan Kürt emekçileri, Ermenilerle işbirliği yapıyor ya da yapmışın gerekçesi ile, gerek 1981'deki Tugay operasyonunda, gerekse, daha sonraları birçok defa sorguya çekilmiş, gözaltına alınmış ve 1981'deki Tugay operasyonunda bazılarına sadece bundan dolayı işkence yapılmıştır. Bunun en bariz örneği, Mazgirt'in Oymadal (Koşmezra) köyünde Ermeni kökenli bir kadınla yıllardan beri evli olan bir Kürt emekçisinin evi aranmış, özel olarak merkez karakolunda sorguya çekilmiş, ve bununda evinin altında barınak var gerekçesi ile evinin tabanı kazılmış ve suçlu olarak ilan edilmiştir. Ve yine şu anda isimlerini yazmasını gereksiz gördüğümüz daha başka köylerde, başka emekçilere bu türde baskı yapılmıştır. Bu emekçilerin bunca baskılara maruz kalmalarının nedeni, ezilen bir milliyet olmanın yanısıra, genelde tüm devrimcilere, özelde Partimize destek vermeleridir. Devrimci, demokrat ve yurtsever olmalarıdır. Cuntacılar, gerek kendilerinin yaptıkları propagandalarla, gerekse Kürtler içinde satın aldıkları ajan, muhbir ve gericilerden oluşturduğu şebeke vasıtası ile, Kürtler arasında özel Ermeni düşmanlığını körüklemektedir. Böylelikle Kürt milletinden ve Ermeni milliyetinden emekçiler arasında nifah, düşmanlık tohumu ekmektedirler. Ve bu yolla başarı elde etmeye çalışmaktadırlar. Yine faşist cuntacılar, Kürt

emekçilerine yaptıkları fiili baskıyı, meşru göstermek için, ideolojik alanda da devrime saldırarak, devrimci mücadelenin gelişmesini getirip Ermenilere bağlayarak, şöyle diyorlar: *"sizi, sizin çocuklarınızı Ermeniler kandırmış, ortalığı karıştıranlar Ermenilerdir. Bunlar Rus uşağıdır, bizi Rusya'ya satmak istiyorlar"* şeklinde propaganda yaparak, bu yolla emekçi halkımızın genelde tüm devrimcilere özelde Partimize verdiği desteği zayıflatmaya çalışmaktadırlar.

Emekçi Halkımız;

Bilindiği gibi, Türk hakim sınıfları 1915'te 1,5 milyon Ermeni'yi, kadın, kız, büyük, küçük, genç, ihtiyar demeden katlettiler. Evleri yakıldı, yıkıldı. Geri kalanlar topraklarından kovuldular ve Ermeni milliyeti çeşitli ülkelere dağılmak zorunda kaldı. Kısacası, Ermeniler bir türlü benliklerinden silemedikleri tarihi bir haksızlığa uğradılar. Her ne kadar Türk hakim sınıfları bu soy kırımını gizlemeye çalıştılarsa da, bunu beceremediler. Bu katliamı dünya ve Türkiye kamuoyunda gizleyemeyeceklerini anlayınca da, bu defa kendilerini haklı göstermek için, hiç bir haklı yanı olmayan bu alçakca katliamı meşru ve haklı göstererek savundular.

Kardeşler; Onlar sadece Ermenilere karşı gerçekleştirdikleri bu katliamı savunmakla, haklı göstermekle yetinmiyor. Geçmişte Kürt ulusuna karşı Dersim'de, Koçkiri'de, Ağrı'da, Zilan'da, Palu'da Kürt milli hareketlerini bastırarak, katlettikleri yüzbinlerce Kürdün katledilmesinide haklı ve meşru görmektedirler.

Kardeşler; Siz emekçilerin bilgisi dahilinde olduğu gibi, Ermeni sorunu özellikle 1970'li yıllarından sonra, yeniden gündeme geldi. Ve geçmişte Ermenilere yapılan tarihi haksızlığı kendi programlarına temel alan ve bu tarihi haksızlığı ortadan kaldırmak, Ermenilerin önceden yaşadıkları toprakları geri almak amacıyla, 1970'li yıllarda, hemen hemen tümü yurt dışında olmak üzere, burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi temelde bir dizi Ermeni örgütü kuruldu. Bu örgütlerin hemen hemen tümü yurtdışındadır. Bu örgütlerin amaçları yanlış olduğu gibi, bir çoğunun arkasında da emperyalistler bulunmaktadır. Bu örgütlerin yaptıkları karşı-devrimci eylemleri fırsat bilen hakim sınıflar, yaptıkları propagandalarında, Ermeni milliyetine karşı özel olarak düşmanlığı körüklemektedir. Ayrıca bu tür eylemleri fırsat bilerek, Türkiyedeki Ermeniler üzerindeki milli baskı uygulamalarını daha da katmerleştiriyorlar. Mesela, 1983'de, İstanbul Kapalı çarşıdaki olay bahane edilerek, İstanbul'daki Ermenilerin kiliselerine ve mahallelerine saldırılar düzenlenmiştir. Yine İstanbul'daki Ermeni patriğinin cuntaya övgüler dizerek, bol bol demeç vermesi, ve yine korkusundan Türk Kara Kuvvetlerine (TKK) vb. kuruluşlara milyonlarca lira bağışta bulunması boşuna değildir. Çünkü, Mısır'daki sağır sultanda biliyor ki, bugün Türkiye'de, Türk olmayan milliyetler üzerinde yoğun bir milli zulüm vardır. Ermeni patriğinin kalkıp Türkiye'de Ermeniler üzerinde baskının olmadığını söylemesi, eğer cuntanın baskıları sonucu değilse nedir ? Bunu aklı başında her emekçi düşünmelidir. Cuntacılar bir yandan Ermeniler üzerinde yoğun bir milli zulüm uygularken, bir yandan da özellikle Ermeni sorununda kendisini dünya ve Türkiye kamuoyu karşısında demokratik göstermek amacıyla, kendilerine bir köpek sadakati ile bağlı olan bilim adamları aracılığıyla, Ermeni sorununa sözüm ona çözüm getirmek ve kendilerinin geçmişte yaptıkları katliamı haklı göstermek için sözüm ona "bilimsel" toplantılar yapmaktadırlar. Bugün cuntanın başı Kenan Evren'in "Türkiye'de milliyet, din, ırk ayrımı yapılmadığı" ve "tüm Türkiye halkının kardeş" olduğundan bahsedip, sahtekarca beyanlarda bulunması, bizlerin gözlerinin içine bakıla bakıla söylenen yalandan başka birşey olmadığı açıkça ortadadır.

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZ;

Faşist Türk hakim sınıflarının ve onun bugünkü çanak yalayıcısı faşist generaller çetesinin her türlü yalanlarla biz emekçilerin bağımsızlık ve demokrasi yolundaki mücadelemizi bastırmak, sizlerin çıkarlarını savunan devrimcilere ve komünistlere verdiğiniz desteği zayıflatmak, ya da yok etmek için bu tür sahtekarlıkları yapmaktadırlar. Bunları boşa çıkarın. Genelde tüm devrimcilerden, özelde de sizleri gerçek kurtuluşa götürecek komünistlerden desteğinizi çekmeyiniz, yardımlarınızı esirgemeyiniz. Bilmelisiniz ki, vereceğiniz her destek, sizleri biraz daha kurtuluşa yaklaştırmaktadır. Bilmelisiniz ki, sınıfları ve sınıf mücadelesini biz yaratmadık. Sınıfları ve sınıf mücadelesini yaratan sömürücü zalimlerin kendileridir. Biz komünistlere, devrimcilere düşen görev, sınıfların varlığını kabul edip, sınıf mücadelesine yön vererek sınıfları ortadan kaldırarak sömürü ve zulümün olmadığı herkesin insanca yaşadığı, sınıfların yok edildiği herkesin kendi gücüne göre çalıştığı ve ihtiyacına göre aldığı yüce komünizme varmaktır. Bu açıdan, Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi TKP/ML saflarında örgütlenin. TKP/ML hakim sınıfların göstermeye çalıştığı gibi, ne dar bir çevrenin, ne de milliyetçi temelde örgütlenen her hangi bir milliyetin partisidir. O sadece ve sadece, çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının partisidir. Bu açıdan TKP/ML, mücadelesinde proletaryanın sınıf çıkarlarını temel alır. Bundan dolayıdır ki, siz emekçileri gerçek anlamda kurtuluşa götürecek olan kendi, gerçek partinize sahip çıkın, maddi ve manevi olarak destekleyin. Onun için faşist Türk hakim sınıfları ve faşist cuntanın hertürlü bölücü, ırkçı, karşıdevrimci ve faşist propaganda ve oyunlarını boşa çıkarın. Bilmelisiniz ki, atacağımız her yanlış adım, sizlerin bu sömürü ve zulüm düzeni tarafından ezilmenizi, daha da kolaylaştıracak, sömürü ve zulüm düzeninin ömrü biraz daha uzayacaktır. Tüm bunlardan dolayıdır ki, Partiniz TKP/ML'yi göz bebeğiniz gibi koruyun.

ERMENİ MİLLİYETİNDEN EMEKÇİLER;

Sizlere sesleniyoruz, bizlerin sesine kulak verin. Genelde tüm Türkiye proletaryası ve halkının gerçek kurtuluşu olduğu gibi, özelde, siz Ermeni proletaryası ve emekçilerinin gerçek kurtuluşu da hiç bir milliyet, ırk, din, mezhep ayrımı yapmayan ve mücadelesinde proletaryanın sınıf çıkarlarını temel alan, siz tüm emekçilerin kurtuluşu için can bedeli bir mücadele yürüten TKP/ML saflarında birleşin, örgütlenin. Bu mücadelede, TKP/ML'e omuz verin. Omuz verin ki, TKP/ML önderliğinde gerçekleşecek olan Demokratik Halk Devrimi ile gerçek kurtuluşa varasınız. Bu sömürü ve zulümden kurtulmanın tek yolu, TKP/ML saflarında örgütlenerek, bu düzeni yıkmaktan geçer. Bunun dışında, geçmişte yapılan tarihi haksızlıkları, kendi programlarının temeline koyan ve bu temelde örgütlenen burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi örgütler, siz emekçileri gerçek kurtuluşa götüremez. Marksist-Leninistler hiç bir zaman ve hiç bir dönemde yapılan tarihi haksızlıkları, kendi programlarının temeline esasta koymazlar, tarihi haksızlıkları düzeltmek için çalışmazlar. Ancak, ML geçmişte yapılan tarihi haksızlıkları protesto ederler, teşhir ederler, onları yok etmenin, ortadan kaldırmanın tek yolu komünist partilerinin önderliğinde yapılan proleter devrimleri ile mümkündür. Bundan dolayı, sizde Türkiye proletaryasının partisi TKP/ML saflarında örgütlenin, birleşin....

Tunceli'den bir İKK okuyucusu....

Buna yaşamak mı denir?

Ülkemizde her konuda olduğu gibi, göçmenler (diğer ülkelerden gelen Afganistan vb. göçmenleri kastedmiyoruz, yerli diyebileceğimiz insanların durumundan bahsediyoruz) sorunuda belli başına bir sorun olup, çözüm bekleyen sorunlar arasındadır. Bu her ne kadar devrim ile çözülecek bir sorun ise de, sayıları milyonları bulan bu insanlar mevsimlik yaşamakta, bugün burda ise, yarın başka yerdedirler. İvedilik kazanmamasına rağmen, bu insanlarla kaynaşılmalı, sorunları dinlenmeli ve çözüm yolları gösterilmelidir. Bu mevsimlerde (ramazandan ramazana) ülkenin her tarafına çadırlarını açan bu insanlar, yaşamlarını sürdürmek için nasıl çalıştıklarını, ne yaptıklarını, 35 yaşlarındaki birisi ile yaptığımız röportajda çadırlarına yaklaştığımız göçmenlerden biri şöyle anlatıyordu:

Göçmen: Merhaba...

İKK: Merhaba.

Göçmen: Sigaranız var mı?

İKK: Tabii buyrun....

Göçmen: Çok sağolun.

İKK: Bu çadırlar sizin değil mi?

Göçmen: Evet.

İKK: Hayvanlarda mı size ait. (5-6 inek, birkaç keçi ve koyun)

Göçmen: Yok yok onlar bizim olsa ne işimiz var burda.

İKK: O zaman göçebe hayatı yaşıyorsunuz değil mi?

Göçmen: Evet, göçebe sayılırız.

İKK: Peki diğer ülkelerden (Afganistan, Pakistan vb.) göçmenleri getirip yerleştirdiler, ev bark iş verdiler, size niye vermiyorlar. Bunu hiç düşündünüz mü?

Göçmen: Onları Evren dışardan getirdi, hem onların paraları var, onun için onlara özel davranıyorlar. Bizim paramızda yok ki yedirelim de ev sahibi olalım.

İKK: Nasıl geçiniyorsunuz?

Göçmen: Biz ramazan aylarında, Adana'dan geliyoruz, milleti uyandırmak için daha doğrusu, davulumuz çaldı mı para var, çalmadı mı yok, o gün acız. Görüyorsun bugün gitmedim sigara parası bile yok, sizden aldım sağolun.

İKK: Buraya nasıl yerleşiyorsunuz, devlet birşey demiyormu, izin filan alıyormusunuz?

Göçmen: Gelip muhtara danışıyoruz, (muhtardan aldığı ikametgahı gösteriyor) muhtar birşey demiyor. Bizde çadırımızı kuruyoruz. Belediye görse zorluk çıkarır. Ramazan bittikten sonra tekrar Adana'ya gidiyoruz. Orda bir ev veya yerimiz yoktur, bazılarının var. Kışın gene kirada oturuyoruz.

İKK: Oradaki geçiminiz nasıl oluyor?

Göçmen: Orada ise düğünlere filan gidiyoruz, bu konuda ustalarımız var. Sünnet falan yapıyoruz, geçimimizi öyle temin ediyoruz. Ayrıca gelip giderken, para çok gidiyor, ayrıca zorlukda çekiyoruz. Fakat gelmek zorundayız, ekmek parası orda iş yok aç kalırız.

İKK: Burdaki insanlar sizi nasıl görüyor?

Göçmen: İnsanlar iyide, bizi horlayanlar var, şalvarlı gördüler mi, tiksiniyorlar. Ama işte görüyorsun (at arabasıyla kağıt filan toplayan kadını gösteriyor) bunlara iyi derler bize kötü.

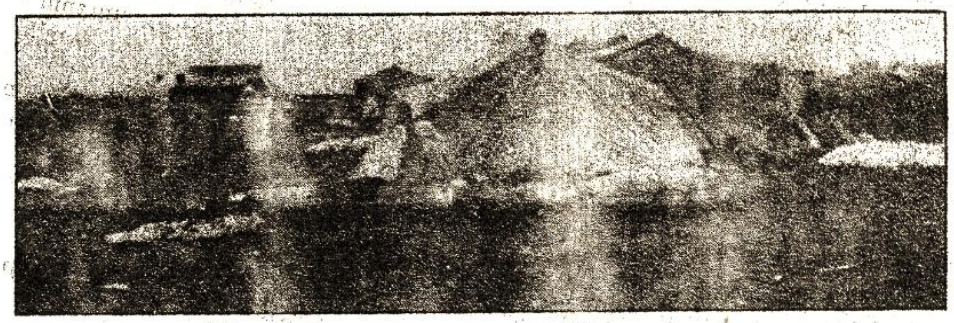

İKK: Oy kullanma hakkınız var mı?

Göçmen: Seçim hakkımız var, fakat seçim zamanı gelmek yasaktır, vallahi ceza durumu olmasa, ne giderim, ne de oyumu atarım.

İKK: Seçimler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Göçmen: Gardaş, yaş 35, bize iş başına gelirsem, sizi hemen işe alacağım, ev yapacağım dedi. İşte bizim durumumuz ortada. Ben parti tutmam, kesinlikle tutmam.

İKK: Peki oyunuzu kime verdiniz?

Göçmen: Oyumu T. Özal'a verdim, fakat pişmanım. Bize geldiği zaman, ayağının önünde kurban kestik, fakat anamızı..... zam üstüne zam yaptı.

İKK: İşe girip çalışamıyor musunuz?

Göçmen: Vallahi ne bileyim, bir işe girdim sigortası yoktu, dedim beni sigortalı yapın, beni siktir ettiler, bizim okuma yazmamız olmadığından birşey yapamıyoruz. Devlet dairesine gitsek, bizi almıyorlar.

İKK: Peki sizi konut iş sahibi yapacak, bir parti veya hükümet var mı? Veya böyle bir yönetimi istiyormusunuz?

Göçmen: Ah gardaş, istemez olurmuyuz, ama yok işte... Böyle hükümet oy zamanı geldi mi falancana oy verin derler, çekip giderler....

İKK: Seçimlerde sizi zorlayan oluyor mu?

Göçmen: Hayır, kesinlikle, sevdiğimiz adama oyumuzu veririz. Burda ise tek sorunumuz muhtar zorluk gösteriyor.

İKK: Biraz önce muhtarla bir sorununuzun olmadığını söylediniz.

Göçmen: Sana ne diyorum, 3 gündür gidip geliyorum, bize bir kağıt vermedi. (Bize gösterdiği kağıt, ikametgah idi, oturma izni için uğraşıyorlar).

İKK: Pardon, O sizden para istiyor, onun için zorluk gösteriyor. Cebine birkaç kuruş sıkıştırsan işini tıpış-tıpış yapacak.

Göçmen: Doğrudur.

İKK: Geceleri soğuk olmuyor mu?

Göçmen: Oluyor ama, affedersiniz, bir yorgan bir döşeğimiz var, vurup kafayı yatıyorum. Bir sigara daha verirmisin?

İKK: Buyrun... Burda başka yan geliriniz var mı?

Göçmen: Vallahi bizi ormana bıraksalar, (orman dediği yer, piknik ve eğlence yerleridir), çalarız davulumuzu, birkaç kuruş alırız, bunuda devlet bırakmıyor, insanları rahatsız ediyorsunuz diye. —İnsanlarıda ne kadar çok seviyorlar— Oysa millet istiyor. Ne zararınız olacak ki. Aha görüyorsunuz, karşıda pazar vs. var, korkupta giremiyoruz. Belediye bırakmıyor, girsek davulumuzu çalarız, oynarız, bu bizim mesleğimiz, birkaç kuruşumuzu toplayıp geliriz. Ama bırakmıyorlar işte.

İKK: Başka bir diyeceğiniz var mı?

Göçmen: Vallahi, burda bol bol lorke-lorke (bir çeşit yöresel halk oyunudur) çalıp oynuyoruz.

İKK: Peki çok teşekkür ederiz, sağolun, iyi eğlenceler, bol şanslar dileriz.

Göçmen: Sizde sağolun.

İstanbul İKK Muhabiri

YÖK'ün harç önerileri ve paralı öğretim

3 Mayıs 1984 günü toplanan YÖK Genel Kurulu, 1984-85 öğretim yılında üniversite öğrencilerinden alınacak harç önerilerini belirledi. Harç önerileri Milli Eğitim Bakanlığınca onaylanarak uygulanacak.

Bilindiği gibi, faşist cunta, halkın devrimci mücadelesini göz ardı edip, bu mücadeleyi "anarşi" olarak tanımlarken, anarşinin kaynağının da üniversitelerde olduğunu, pek çok defa hayasızca açıklamıştır. Yine faşist cunta tarafından görevlendirilen Evren'in sadık köpeği Prof. İhsan Doğramacı, üniversiteleri "adam etmek" (!), düzene uygun kişiler yetiştirmek üzere "Yeni Üniversiteler Kanunu'nu hazırlamıştır. Yasa, cuntanın demokrasi oyununu ve faşist yüzünü gizlemesinin bir aracı olarak kullandığı kukla Danışma Meclisinin toplanmasına bile gerek duyulmadan 6 Kasım 1981'de 2547 sayılı yasa olarak yürürlüğe girmiştir.

Hazırlık aşamasında, ve hakim sınıfların yönlendirdikleri kukla basın tarafından eleştirilmesine dahi fırsat bırakılmayarak kabul edilmesinde gösterilen acelecilik, yasanın uygulamaya konmasında gösterilememiştir. Gelecek tepkilerden çekinen ve halk yığınları önünde teşhir olmaktan korkan cunta, bugün pek önemsiz gibi kabul edilebilen devam zorunluluğu kuralını dahi; ancak bir yıl sonra uygulamaya koyabilmiştir. Cuntanın uygulamasını geciktirdiği diğer bir konu da, yukarıda sözü edilen Yüksek Öğrenim Harçları konusudur. Yasa, *"üniversitelerde okuyan öğrencilerden, öğrenimleri süresince kendileri için harcanan paranın beşte birinden çok olmamak üzere, harç alınır"* diyor. Böylece, hakim sınıfların üniversiteler konusundaki genel politikasına uygun olarak sadece ekonomik olanaklara sahip gençlerin üniversite öğrenimi görmeleri, halk kitlelerinden —tüm eleme çabaları ve engellemelere karşın— gelen gençlerin harç nedeniyle ya okuyamamaları, ya da zorunlu hizmet karşılığı borç alarak okuyabilmeleri koşulu getiriliyor. Daha önceden teşhir olmaktan korktuğu için bu yasa maddesini uygulayamayan Evren ve şürekası, bugün "demokrasi" —aslında demokrasi ortamı mı, zam, zulüm ortamı mı olduğu herkesçe biliniyor— ortamında, madde yi yürürlüğe koyduruyor. Bu konu, hakim sınıfların, yasaları, nasıl kendi işlerine geldiği gibi uyguladıklarının, en güçlü olduklarını öne sürdükleri günlerde bile halkın tepkisinden ne kadar korktuklarının bir göstergesidir.

Bu korku, henüz bitirememiştir, her maddesiyle hakim sınıfların boyalı basınında bile her gün eleştirilen YÖK'e gelen tepkilerden rahatsız olmaktadır. Bu tepkileri bir ölçüde sınırlamak amacıyla, harç önerileri belirlenirken; "öğrencinin devlete maliyeti", sınırlı tutulmuştur. Öneride Tıp Fakülteleri için 20-40 bin, Eczacılık Fakülteleri için 15-30 bin, Mühendislik, Temel Tıp, Fen Fakülteleri için 12-24 bin, Ziraat, Orman Fakülteleri için 10-20 bin, Hukuk, Edebiyat, Güzel Sanatlar, Sosyal Bilimler, Eğitim Fakülteleri için 5-10 bin, Konservatuar ve 4 yıllık Yüksek Okullar için 1500-5000, 2 yıllık yüksek okullar, hazırlık ve açık öğretim okulları için 1500-2000 lira harç öngörülüyor. Bu harç miktarlarına bakılarak gelecek yıl öğrenimin ucuzlayacağı yolunda iyimser tahminler yapılabilir, çünkü miktarlar düşüktür. Gerçek ise farklıdır: fazla tepki yaratmamak.

Bu arada, orta dereceli paralı okulların sayısının arttırılması konusu da gündemdedir. Milli Eğitim Bakanı paralı okulların arttırılarak kaliteli öğrenim olanağının sağlanacağını söylüyor. Bu iki yüzlü köpeklerin kimlerin eğitimiyle, toplumun hangi tabakasının sorunlarıyla uğraştığının ne güzel bir örneğidir. Bu "devlet baba"nın (!) halk çocuklarına orta öğrenimi dahi çok gördüğü artık iyiden iyiye belli olmuştur.

Yakında anayasa ve YÖK'e dayanılarak, özel üniversitelerin kurulması da olasıdır. Hakim sınıfların böylece eğitim sorununu kökünden çözmüş olacaklar. Halk çocuklarından üniversitelere girebilen olamayacağına, tüm engellemelere rağmen, girebilen olmuşsa, birkaç yıl içinde vize, devamsızlık, harç vs. gibi nedenlerle okuldan atılacağına göre, üniversiteler anarşi kaynağı olmaktan da kurtarılmış olacaktır.

Bu politikanın iflası kaçınılmazdır. Bu sömürü düzenine karşı kini işten içe kaynayan patlamaya hazır bir volkan durumuna gelmiş, Türkiye halkı gerçek ve biricik önder TKP/ML önderliğinde savaşımına pek yakında hız verecektir. Güçlü kollarıyla güzel yarınları kurarken, faşist cuntanın YÖK'ünü bir paçavra olarak çöplüğe atacak, demokratik-özerk halk üniversitelerini kuracaktır.

—YAŞASIN DEMOKRATİK-ÖZERK ÜNİVERSİTE MÜCADELESİ !

—PARALI ÖĞRETİME HAYIR !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

—KAHROLSUN FAŞİST YÖK VE DİĞER FAŞİST YASALAR !

İKK Gençlik Muhabiri

DÜZELTME

Değerli Okuyucular;

Geçen sayımızda "Karşı-devrimci Çin yöneticileri emperyalist tekellerle olan işbirliğini her geçen gün arttırıyor" başlığı altında yayınlanan yazımızda, "Yaşasın Çin Proletaryası ve Halkının Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesi" sloganı kullanılmıştır. Bu slogan yanlıştır ve çeşitli yanlış anlayışlara yol açmaktadır. Slogandaki "demokrasi", "Halk Demokrasisi" anlamında da yorumlanabilir bir durumdadır. Bu şekliyle yanlış olur ve Çin'deki bugünkü devrim aşamasının yeniden Demokratik Halk Devrimi olacağı sonucuna kadar götürür.

"Bağımsızlık" kavramına gelince, bunun kullanılması yine yanlıştır. Çünkü bugün Çin proletaryasının önünde Milli Devrim sorunu yoktur. Çin'in emperyalistlerle olan işbirliğinin zamanla Çin'i yarı-sömürge durumuna dönüştürebilme ihtimali yok değildir. Ama bugün halen daha Çin bağımsız kapitalist bir ülkedir ve siyasal alanda da büyük devlet şovenizmini uygulamaktadır.

Yazının içeriği ile de çelişen bu hatamızı düzeltiriz.

İKK Yazı Kurulu

LİBYA'DA DİRENİŞ ve CİNAYETLER !

Libya'da Türk firmalarında çalışan işçilerin haklı mücadelelerine yönelen saldırılar, gün geçtikçe yoğunlaşıyor. işçilerin 5-10 hatta 20 ay gibi uzun bir süre aylıklarını alamamaları ve işçilerin sınırlı olarak bulunan yasal haklarını kullanarak ücretlerini almak için yürüttükleri mücadeleleri çok yönlü saldırı ve baskıyla karşılaşmaktadır.

Geçtiğimiz şu birkaç ay içinde, birden fazla direniş ve grev zorla bastırılmış, işçiler çeşitli yollarla sınırdışı edilmiştir. Son dönemde yapılan saldırılar içerisinde, en kanlı olaylar ise "TEFA" şirketinde meydana gelmiştir.

28.4.1984 tarihinde, sabahın erken saatlerinde 20'ye yakın polisle şirketin Tiraplos-Müslüm semtinde bulunan garajına gelen şirket yetkilileri, hazırladıkları senaryoyu oynamaya başladılar. İşçilerin çoğunluğunun halen yatakta olduğu bir zamanda, şirket garajına giren patron ve polisler, *"işçilerin dışarı çıkıp toplanmasını ve kendileriyle konuşmak istediklerini"* söylemişlerdir. Bu çağrı üzerine, işçiler toplanmaya başladıkları bir anda, sorgusuz sualsiz işçilerin üzerine ateş açıldı. Bir anda neye uğradıklarının farkında olmayan işçiler, olay karşısında soğukkanlılıklarını kaybetmeden, bu alçakca saldırıya karşı direnişlerini sürdürürler. Bu şanlı direniş polisin kurşun yağmurlarına rağmen 30 saat'a yakın bir zaman sürdü. Polisin alçakca saldırısı sonucu, Kars'ın Arpaçay kazasından BEKİR AYYILDIZ adında 4 çocuk babası olan bir işçi arkadaş, kanlar içinde yere düştü. BEKİR AYYILDIZ diğer işçi arkadaşlar tarafından hastaneye götürülürken, yolda öldü. Yine bu alçakca saldırıda 5'i ağır olmak üzere 10 işçi arkadaş çeşitli yerlerinden yaralandılar.

YAPILAN SALDIRININ PLANI DAHA ÖNCEDEN HAZIRLANMIŞTI !

200'ün üstünde işçinin bulunduğu garaj şantiyesinde, kontrol işçilerin elindeydi. Olaydan 3 gün önce, garaj şantiyesinin telefon bağlantısı kesilmişti. Olayın tertiplendiği gün ise, polisler arabalarını olayın olduğu yere 150-200 metre uzaklıkta çalışır vaziyette bırakmışlardı. Saldırıyı düzenleyen polis ekipleri, olay yerinden hemen uzaklaşmışlardır. İşçiler yaralanan arkadaşlarını kendi olanaklarıyla zorluklar içinde hastaneye taşımaya çalışıyorlardı ki, olaydan 45 dakika sonra, yaklaşık 150 civarında polis ekibi şirketin garajını basarak, garajda bulunan 200 civarında işçiyi dayak zoruyla otobüslere doldurarak, cezaevine götürdüler. İşçileri götüren otobüs "BTKA" şirketine aittir. Yine aynı gün, konsolosluk yetkilileri ve şirketin müdürü, şantiyenin yanında bulunduğu polis karakolunun önünde görülmüştür. İşin dikkat çeken diğer bir yönüde, olayın 3. gününde konsolosluk mensupları yanlarında birkaç polisle birlikte, direnişte olan "BTKA"nın merkez şantiyesine giderek, *"direnişten vazgeçmelerini, yoksa kendilerinin de "TEFA" gibi olacakları"*nın tehdidini savurmalarıdır.

Yukarıda kısacada olsa anlattığımız hususlar, olay konusunda kimlerin nasıl davrandığını ve olayda kimlerin parmağının olduğunu açıkça göstermektedir. Kaldı ki, bu namussuzca yapılan saldırılar ve oynanan oyunlar yeni değildir.Bundan 8 ay önce de aynı şirkette çalışan ve mahkeme kanalıyla haklarını alan 3 işçi arkadaş öldürülmüştü. Çünkü bu işçi arkadaşlar, aynı zamanda buradaki direnişin başını çekiyorlardı. Direniş zamanında, patron işçi arkadaşlara *"ben size bu parayı yedirtmeyeceğim"* diye tehdit savurmuştu. Ve patronun bu tehdidi, sonuçta tehdit olmaktan çıkıp, bir cinayet oldu. Olaya kaza süsü verilmeye çalışıldı ise de, işin gerçeği kaza adı altında işlenen bir cinayetti. 3 işçi arkadaşın ölümünden sonra, bir mühendis arkadaşta yine kaza süsü verilerek öldürüldü. Burada şunu belirtelim ki, Libya'da kaza süsü verilerek işlenen cinayetler, adeta geleneksel bir hal almıştır. Gerek işçiler arasında, gerekse de mühendisler arasında öne çıkan ve patronun huzurunu kaçıran demokrat, devrimci ve hatta yapılan haksızlığa karşı çıkan ve bu davranışlarından dolayı öldürülen insanların sayısı hiçte küçümsenecek sayıda değildir.

Bu tür ölüm olaylarına yasal sınırlar çerçevesinde müdahale etme olanağı hemen hemen yok denecek kadardır. "TEFA" olayından kısa bir süre öncesinde aynı olaylar "UYTAŞ" şirketinde de yaşandı. Kalabalık bir polis ekibi tarafından, öğle saatinde düzenlenen baskında, işçiler önce dövülerek hapishaneye, daha sonra buradan da gruplar halinde Türkiye'ye gönderildiler. Buradan gönderilen işçiler içinde öne çıkmış durumda olan işçi arkadaşlar, halen daha evlerine ulaşmamışlardır ve nerede olduklarıda bilinmemektedir. (Tabi onlarıda diğer işçi arkadaşlar gibi öldürmedilerse).

Zor ve çetin koşullar içinde bulunan ve çalışan işçiler ücretlerini zamanında alamadıkları gibi, haklarını almak için direnişe geçmeleri halinde de her türlü haksızlığa ve hakarete uğrayıp, kurşunlanmaktadır. Libya'dan Türkiye'ye giden cenazelerin ardı arkası bir türlü kesilmemektedir.

25 günü geçkin bir süredir, Libya'da bulunan Türk heyetinin gelmesiyle birlikte, direnişte bulunan işçiler üzerindeki baskılar daha da arttı ve saldırılar daha da yoğunlaştı. İşte bu durum faşist Türk devletinin gönderdiği heyetin gelişindeki amacın ne olduğunu açıkça ortaya çıkarmaktadır.

"TEFA" OLAYI VE TAVRIMIZ !

Olayların devam ettiği dönemde, burada şu veya bu ölçüde faaliyet yürüten devrimci teşkilatların sempatizanlarına eylembirliği çağrısında bulunduk. Çağrıya katılan HK, Dev-Yol, Kawa, D.Halkın Birliği yapılan çağrıyı olumlu bulduklarını, Dev-Sol sempatizanları ise, eyleme katılmayacaklarını bildirdiler. Gerekçeleri ise; Diyarbakır ve diğer cezaevlerinde yapılan açlık grevleri döneminde Partizan ve Dev-Sol arasında meydana gelen olumsuzluğu gösterdiler. Yazımızın kapsamı dışında olmasına rağmen, bu olaya kısaca değinmek istiyoruz.

ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ son açlık greviyle ilgili olarak, yine Partizan bir eylembirliği çağrısında bulunmuştu. Çağrıya Dev-Yol, Dev-Sol, Kawa ve DHB katıldı. Toplantıda ortak bir bildiri ve Türkiye'lilerin her zaman oturdukları ve Türkiye'liler arasında "Tophane" parkı olarak bilinen yerde ise bir korsan miting yapılması kararlaştırıldı. Bu toplantıya HK sempatizanları gözlemci olarak katıldı. PKK'lılar ise gelmediler. Yapılan 2.

toplantıya PKK'da katıldı ve izinli bir yürüyüş için Filistin'li örgütlere gidip, onları devreye sokarak yürüyüş izni alabilme ihtimalinin olduğunu belirttiler. Biz bu arkadaşlara daha önce müracaat ettiğimizi ve izin vermediklerini belirttik. Ancak buna rağmen Filistinli örgütlerin yardımıyla böyle bir izin alınabilirse, bunun olumlu birşey olacağını belirttik. Neticede, Filistin'lilere gidilerek, olay hakkında konuşuldu. Filistin'liler ise, bu konuda bize 27-3-84 tarihinde kesin bir cevap vereceklerini belirttiler. Bizlerin önceden kararlaştırdığımız korsan mitingin tarihi ise, 24-3-1984 idi. Bu durum karşısında, daha önce kararlaştırılan tarihte korsan miting yapılamayacağını, ayın 27'sini bekleyip, (izinin alınacağından pek umutlu olmamakla beraber) izin alınmışsa yürüyüş, alınmamışsa korsan miting yapılması kararlaştırıldı. PKK ise bu eyleme eğer izinli yürüyüş olursa katılacağını, yoksa korsan mitinge katılmayacağını belirtti. İkinci günü yeniden toplanarak bir gün önce aldığımız karardan herhangi bir değişiklik yapılmadan ayın 27'sinde bir toplantı yapma kararlaştırıldı ve dağılındı. Toplantıdan 1,5-2 saat sonra Dev-Sol'cu arkadaşlar bize gelerek, toplantıda alınan kararın yanlış olduğunu, kendilerinin ayın 24'de Cuma günü korsan miting yapacaklarını, ancak bunu bizimle beraber yapmak istediklerini belirttiler. Biz ise, bunun doğru olmadığını, bunun hem Türkiye'li devrimci örgütlerin sempatizanlarıyla ortaklaşa aldığımız karar açısından, hem de (tutarsızda olsalar) Filistin'liler açısından doğru olmadığını alınan karara uyulması gerektiğini, aksi davranışta bulunanları ise teşhir edeceğimizi belirttik. Dev-Sol'cular buradan ikna olmuş gibi görünerek ayrıldılar. Ama Cuma günü ise Dev-Sol karara uymayarak, miting yapmaya kalktı. Bizde aynı alanda Dev-Sol'un tavrını ve konuyla ilgili gelişmeleri anlattık. Sonuçta Dev-Sol miting yapamayacağını anlayınca (zaten toplam 13 kişiydiler) açtığı pankartlarınıda torbasına koymak zorunda kaldı. İşte bu olay üzerine Dev-Sol Partizan'a özel olarakta belirli arkadaşlara siyasi içeriği olmayan, hatta belirli arkadaşlar için karşı-devrimci faşist vb. türünde sapık-supuk propagandalara başlayıp, kendi tutarsızlıklarını ve eylem yapmada uğradıkları bozgunu örtbas etmek istediler. Son yapılan eylembirliği çağrısınıda falan arkadaş Partizan adına konuşmazsa, eylembirliğinde varız, o olursa biz yokuz şeklinde siyasi içerikten yoksun, sanki sorun tek tek bireylerin meselesi imiş gibi bir tavır takındılar.

Burada özel olarak üzerinde durmak istediğimiz diğer bir mesele de, son eylembirliğinde PKK'nın takındığı tavırdır. "TEFA" olayı ile ilgili eylembirliğine katılıp, hazırlanan bildiriye imza atıp, bildirinin daktilo edilmesi görevinide üzerine alan PKK, bildirinin daktilo edilmiş vaziyette gelmesi gereken tarihte, hazırlanmaması bir yana, bildiride değişiklik önergesiyle geldiler. Aslında bu değişiklik önerisinden çok, eylembirliğinden çekilmenin bir kılıfıydı. Bildiri hakkında getirdikleri teklif ise, "saldırıda tek suçlu olanın Türk şirketleri ve Türk konsolosluğu olduğu, Libya devletinin ve polisinin suçu olmadığı, sadece ve sadece Türk şirketlerinin kötü emellerine Libya polisinin kurban olduğu" şeklinde idi. Gerçi PKK şimdiye kadar işçilere yapılan saldırıların tümünde hep aynı türküyü söylemişti. PKK'nın bu tavrı ve var olan gerçeklerin üstünü küllemeye çalışmasının esas nedeni "ilerici", "anti-emperyalist", "ulusal kurtuluş hareketlerinin destekleyicisi" vb. olarak nitelendirdikleri Libya'yı, yapılan bu saldırılardan sorumlu tutmamak ve onun suçsuz olduğunu göstermek istemesidir. PKK'nın Libya hakkında yaptığı bu sakat tespiti savunabilmek için, Marksizm-Leninizmin en temel öğretisi olan devlet tanımını ayaklar altına almak gerekir. Çünkü yapılanlar, açıkca ortadadır. Ama buna karşın PKK halen daha "bugüne kadar yapılan işçilere yönelik saldırıları patronlar tarafından satın alınmış bir kaç polisin yaptığını, ya da polisin patronun oyununa geldiğini" iddia etmektedir. PKK bu anlayışla polis teşkilatını devletten ayrı bir kurum olarak göstermeye çalışırken, devletin sınıfsal muhtevasınıda gözlerden gizleyerek, onun sınıflar üstü bir olgu olduğu düşüncesinide yaymaya çalışıyor.

Hertürlü demokrasiden uzak bir diktatörlüğün ilerici olarak gösterilme çabası, ülkedeki somut durumdan hareketle ortaya çıkan bir düşünce değil, Libya'nın Rusya ile olan ilişkisinden dolayıdır. Bu anlayış işin gerçeğinden çıkılarak yapılan bir siyasi değerlendirme değil, ayakları havada yapılan bir siyasi değerlendirmeye, işin gerçeğini uydurma çabasıdır. Ki bu da sosyal hayatla zorunlu olarak çelişecektir. PKK bu anlayışıyla subjektif niyeti ne olursa olsun, objektif olarak yapılan saldırılardan Libya polisini temiz çıkarmaya çabalıyor ve bu tavrıyla da suçlunun suçuna ortak oluyor.

Libya'da bugüne kadar meydana gelen olaylarda bizim anlayışımız başından beri açık ve netti. Biz geçmişte olduğu gibi, bugünde en geniş kitleyi harekete geçirmek, yapılan saldırıları ortaklaşa göğüslemeye çalışmak ve ortak tavır takınmaktır. Bizim bu olumlu tavrımızı sürdürdüğümüz yukarıda verdiğimiz örneklerde bile açıkca ortadadır. Yukarıda ismini saydığımız devrimci örgütlerin bir çoğunun varlığı veya yokluğu belli bile olmazken, biz onlarıda harekete geçirebilmek için çok azda olsa güçlerin bir araya toplanmasında ve bu anlamda faaliyetin daha da güçlü kılınmasında katkısı olacağı inancıyla hareket ettik.

İçinde bulunduğumuz ülkede, işçilerin patronlar tarafından istedikleri gibi çalıştırıldığı, işçinin Libya'da bulunması, dolaşması ve hatta gezmesi dahi işçiyi çalıştıran patronun insiyatifine kalmıştır. Patron işçi üzerinde istediği muameleyi yapabilmekte, işçinin sınırlı olan yasal hakları ise çoğunlukla göstermelik olmaktan öteye gitmemektedir. İşçi ücretini almak için mücadele ederse, saldırıya uğrar, bunda şikayetçi olan ve tercümanlık yapan içeri atılmak ve dövülmek korkusu içinde bulunur. Hele birde olaya Libya polisi karışmışsa, saldırıya uğradığını söylemen bile suç sayılır.

Bu şartlar altında işçilerin yürüttükleri mücadelelerde, onların yanında olmak ve aktif görev almak hiç şüphesiz bütün devrimcilerin görevi olmalıdır. Biz TKP/ML sempatizanları ve taraftarları olarak, bu konuda gücümüzün yettiği oranda çalıştığımızı söyleyebiliriz. Ekonomik-demokratik mücadeleyi küçümseyici gören veya bu yönlü yürütülen mücadeleye seyirci kalanların proletaryanın devrim kavgasına zarar veren anlayışlara sahip olduklarını belirlerken, aynı şekilde esas kurtuluşumuzun iktidar mücadelesinde olduğunu ortaya koymayan anlayışında birincisi kadar sakat ve yanlış olduğunu ortaya koyuyor ve bu ML anlayışla burada faaliyetlerimizi yürütüyoruz.

—ÇEKTİĞİMİZ ÇİLELERİN HESABINI KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNDEN SORACAĞIZ !

Libya'dan TKP/ML
Sempatizanları
9.5.1984

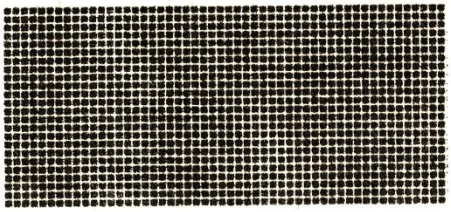

Gecekondu yıkılmaz Halk bunu affetmez !

Teknolojinin en işlevsel araçlarından biri, buldozer yine gecekonduda. Teknik adamların hizmetinde yıkımı sürdürüyor.... Sabah işi varsa işine, yoksa iş aramaya gönderdiği kocasının ardından, çocuklarınıda okula yollayan kadınlar, belki çamaşır yıkarken, belki yemek yaparken, belki de kuyudan su çekerken yakalandılar belediye ekiplerine. Ekip amiri "yarım saatte evi boşaltın" dedi. Bu söze kimi karşı koydu, kimi kaderimizdir dedi, kimide evlerine girip "üstüme yıkın" dediler. İşte böyle yazıyordu 14 Mayıs günlü Cumhuriyet'in siyaset ekinde.

Yıkılan kondular, ilk ve son değildir. Bu sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Yani ezen ile ezilen varolduğu müddetçe, daha da somutlaştırırsak, bu faşist Türk devleti yıkılmadığı müddetçe, emekçilere demokrasi hakkı tanımazlar. Emekçilere başını sokacak bir gecekonduyu bile çok görmüş, bunuda başına yıkmıştır. Bunuda son olarak seçim sonuna getirmeleri tesadüfi bir şey olmayıp, oy almak içindi. Seçimlerden önce halka "yapacağız, edeceğiz, demokrasi, tapu, af vb...." sözlerle oyları almak, sonra da bunları sankide ben söylemişim gibi, buldozer ve "karga burun"larla gelip, nice eziyet ve çilelerle yapılan bu yapıları soru-sual sormadan yıktırdılar. Ülkemizde özellikle 1975'lerden sonra yoğunlaşarak devam eden gecekondu yapımı, talep arttıkça bu yöndeki gelişmeler örgütlü ve sistemliliğe dönüşüp, sınıf mücadelesinin gelişimi içerisinde daha da önem kazanmaya ve üzerinde durulmaya başlandı. Bu alandaki mücadele halkla birleşmenin ve kaynaşmanın birer aracı olmuş ve sonuçta şanlı direnişler yaratılmıştır. 2 Eylül, 1 Mayıs'lar vb. kitlesel direnişler bunlardan bir kaçı idi. O dönemler, yoğunlaşarak devam eden bu mücadelede, özellikle İstanbul, Ankara, İzmir gibi yerlerde, devlet hazinesi denilen yerler komünistler ve devrimciler önderliğinde, devlete karşı koyarak halkın gelişen bu talebine çözüm getirmek için işgallere başvuruldu.

Emekçilerin can pahasına kazandığı bu hakları, 12 Eylül faşist cuntası bir çırpıda ellerinden aldı. Yapım durduruldu, fakat yıkım durmadı, durmayacakta. Son olarak Ankara ve İstanbul'da yeniden kolları sıvayan yıkımcılar (devlet) İstanbul Atışalanı gecekondularını emekçilerin başına yıktılar. Olaya biraz geç kalmamıza rağmen, genede oradaki gecekondu sakinleriyle beraberdik..... Ve bir anayla bu konu üzerine bir röportaj yaptık.

İKK: Merhaba, hayırlı işler teyzeciğim...

Ana: Sağolun yavrum.

İKK: Oturabilirmiyiz...?

Ana: Tabii buyrun.

İKK: Üzgün görünüyorsunuz, nedenini öğrenebilirmiyiz ? (Anne olayın şokundan kurtulmamıştı besbelli.)

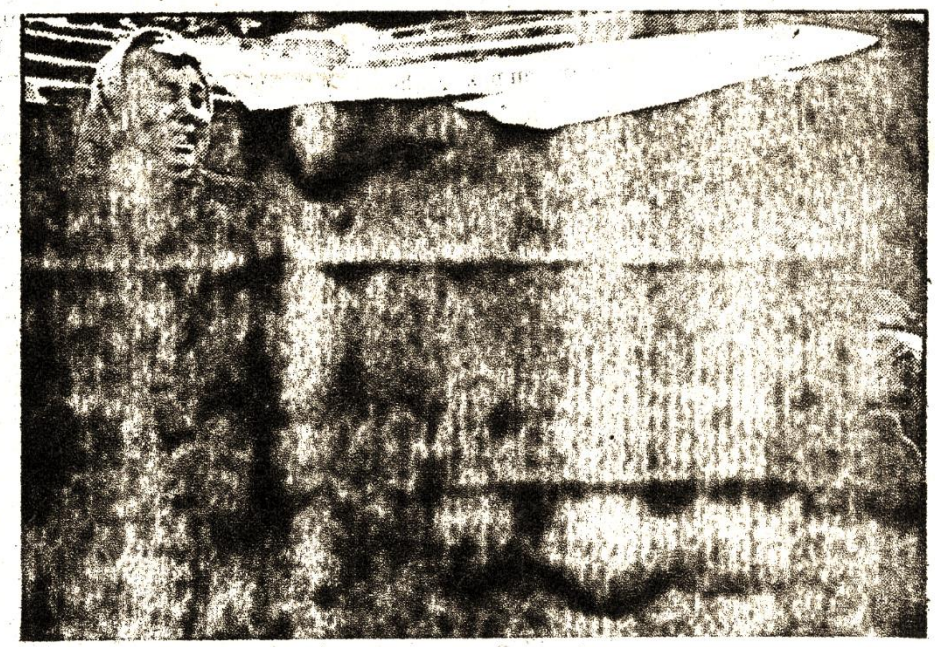

Ana: Ne yapayım yavrum, siz gazetecimisiniz ? (İKK, Evet) Bir gecekondumuz vardı, onu da görüyorsunuz.

İKK: Olay nasıl oldu, size birşey sordular mı ? Siz ne yaptınız ?

Ana: Vallahi oğlum biz ne yapabiliriz. Kalktıktan sonra, baktık ki kapının önüne çekmişler "makina"larını, çıkmamızı söylediler. Belediye başkanıda (ilçe) beraberindeydi. Nasıl çıkabilirdim. Bize birşey sorarlar mı, beyim işe gitmişti, bende çıkmadım. Çocukları aldım oturdum, sonra zorla bizi çıkardılar.

İKK: Tapu filan sormadılar mı ?

Ana: Haa evet tapu sordular, tapuyuda gösterdim. Bu yetmez dediler, diğer tarafıda yıktılar.

İKK: Seçimden önce size herhangi bir vaadde bulundular mı ?

Ana: Bize verilen sözler laftan öteye gitmedi yavrum. Neler söylemediler ki.

İKK: Peki buyrun devam ediniz.

Ana: Daha sonra başkanın ayağına gittim. Bağırdım, çağırdım, ama para etmedi. Beni itip yıktılar. Evin inşaatı 15 gündür devam ediyor. Kendilerine biz ek yapıyoruz dememize rağmen. Çocuklarıma süt ekmek bulamadım ki başımıza sokacak bir ev yapalım diye. Ve kendisine (belediye ilçe bşk.) sana yedirseydim 5-10 kuruş, yıktırmazdım, karşıd... (5-10 m. ilerde yeni yapılmış binayı gösteriyor) evden yediniz onun için yıkmıyorsunuz. Bizim verecek paramız yoktur, ben tekrar yapacağım dedim.

İKK: Peki, sizin ve komşularımızın başka ne gibi tepkileriniz oldu ?

Ana: Ben bağırıp çağırmadan başkanın ayaklarına kapanmışım, öylece bayılmışım. Beni tedaviye götürmüşler, sonradan duyduğuma göre, komşular arabayı taşlamışlar, bir belediye zabıtası yaralanmış, 12 dikiş atmışlar. Arabanın camlarını falan kırmışlar, daha yıkacaklarmış, arabayla zar-zor kaçmışlar...

İKK: Şimdi nerde oturuyorsunuz ?

Devamı Syf: 30'da

"Tapu verileceği söylenirken evimizi başımıza yıktılar"

Bu sitem, bu haykırış; burjuva basının *"Özal, kaçak gökdelenlere tapu dağıttı"* manşetini attığı günlerde İstanbul Maltepe'de 30 yıllık gecekondusu yerle bir edilen yoksul bir emekçi kadının haykırışıydı. Yine aynı günlerde basında *"gecekondusu yıkılınca akılını oynattı"*, *"evleri yıkılınca bayıldı"*, *"Tüfekçi ailesi sokakta kaldı"* vb. vb. haberler sık sık yer alıyordu.

Ankara'nın Demetevler semtinde, "Özelif Yapı Kooperatifi" tarafından yaptırılan ve toplam 5 blok ve 506 daireden oluşan *kaçak gökdelen*'in tapu dağıtımına bizzat katılan faşist Özal'ın burada yaptığı konuşmada *"konut meselesi burada bitmiyor, vatandaşımızın konut ihtiyacı süratle karşılanmalıdır"* dediği aynı günlerde, süratle hareketle geçen belediyeler yoksul halkın başını sokması için yaptıkları derme çatma gecekondularını birer birer yerle bir ettiler.

Değişler öncesinde halka bol bol vaadlerde bulunan faşist Özal hükümetinin sözde çıkardığı "imar affı" sonucu kaçak siteler, apartmanlar ve gökdelenlere birer birer tapuları verilirken; hükümetin oluşumundan bu yana Ankara Mamakköy'de 200, Antalya'da 38, İstanbul Alibeyköy'de 100, İstanbul Bakırköy'de 6 ve yine Bursa'nın Hamitler köyü mevkiinde yıkılan evler ve daha tespit edemediğimiz niceleri Özal hükümetinin halkın konut sorununu nasıl süratle hallettiklerinin somut örnekleridir. Bir tarafta kaçak gökdelenlere tapuları birer birer verilirken, diğer tarafta yoksul halkın gecekondularını başlarına yıkılmaktadır.

Ülkemizin mevcut toplumsal yapısının bir sonucu olarak yıllar öncesinde iş bulma umuduyla başlayan köyden kente göç özellikle de büyük sanayi bölgelerinde büyük nüfus artışına yol açtı. Sıkıntılarını biraz da olsun dindirebilmek, bir işe girip çalışmak umuduyla buralara gelen emekçiler buralarda zulmün ve sömürünün pençesinden yakalarını kurtaramayacaklarını çok geçmeden anladılar. İşsizliğin ve hayat pahalılığının korkunç boyutlara vardığı böylesi bir ortamda tablacılık, ayakkabı boyacılığı, amelelik ve hamallık gibi işlerde çalışan bu yoksul insanlar, kazançlarının yarısından fazlasını verdikleri kira derdinden kurtulmak ve ne olursa olsun başlarını sokacakları bir yere sahip olmak için şehrin dışında belediye arazileri üzerinde gecekondu yapmaya başladılar. Aynı sorunlarla kıvranan binlerce insanın yönelimiyle kısa sürede şehirlerin kenar semtlerinde önce tek tek başlayan gecekondular giderek bir mahalleye dönüştü.

Kitlelerin bu haklı temelde gelişen taleplerine sahip çıkan devrimciler, bu hareketlere önderlik eder oldular. Birçok şehrin önemli gecekondu mahalleleri komünistlerin ve devrimcilerin önderliği ve teşvikiyle oluşturuldu. Her geçen gün hakim sınıfları rahatsız eden bu gelişmeler giderek baskı ve saldırıların daha da fazlalaşmasını beraberinde getirdi.

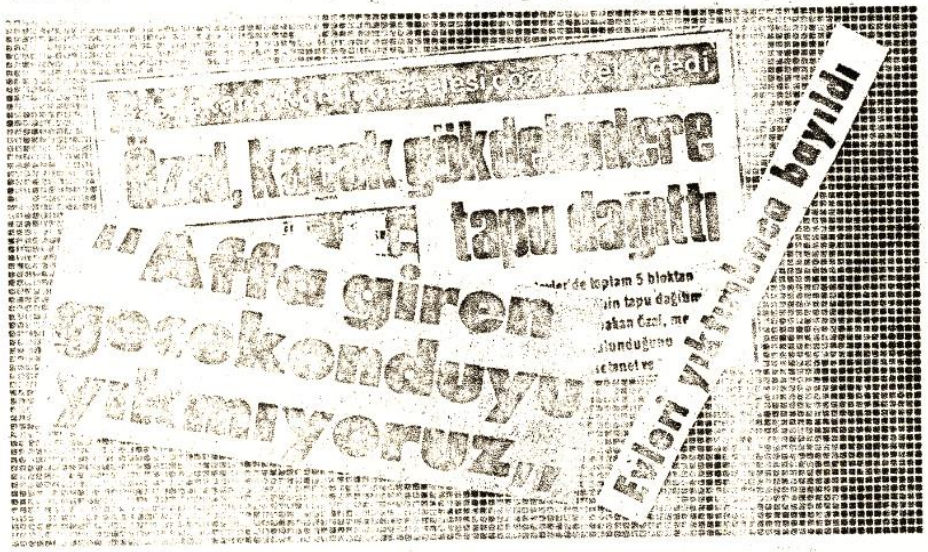

DÜNYA BAŞINA YIKILDI

dayan yüreğim dayan
gerekirse katlanır geçeriz güzelin hasretinden;
davran yüreğim davran
günü gelir yıkarız bu şehri temelinden.

N.Behram

2 Eylül 1977 tarihinde İstanbul'un 1 Mayıs mahallesindeki gecekonduları yıkmaya gelen hakim sınıf uşakları burada kararlı bir direnişle karşılaştılar. Her zaman halkla birlikte olan ve halk için ölümü seve seve kucaklayan komünistler ve devrimciler burada bu şerefli kavgada layık oldukları rolü oynadılar. Bu şanlı direnişte 5'i Partimizin üyesi olmak üzere 12 kişi şehit düştü.

Kitle muhalefetinin yüksek olduğu komünistlerin ve devrimcilerin belirli bir örgütlülük düzeyinin olduğu o günkü dönemlerde çeşitli gecekondu bölgelerine saldıran hakim sınıf uşakları hep benzeri direnişlerle karşılaştıklarından dolayı, istedikleri sonucu bir türlü elde edemediler. Ama bugün Partimizde dahil olmak üzere tüm devrimci örgütlerin aldıkları yaralar ve güç kayıpları; kitlelerdeki örgütsüzlük, dağınıklık, yılgınlık vb'nin hüküm sürdüğü bu ortamı fırsat bilen hakim sınıflar, hayatın her alanında olduğu gibi, bu alanda da saldırılarına hız verdiler.

Çıkarttıkları "imar affı"na göre sözde 2 Haziran 1981 tarihinden önce yapılan gecekondulara dokunmadıklarını, ancak bu tarihten sonra yapılan gecekonduları yıktıklarını söyleyen bu sahtekarlar güya bu tarihten sonra yapılan gecekonduları havadan çektikleri

Devamı Syf: 24'de

"Kırılsın Zincir
Yıkılsın Duvar„ GENEL AF!

BİR SİYASİ KAMPANYANIN ELE ALINIŞI NASIL OLMALI

Yazımızda genel olarak bir siyasi kampanyanın örgütlenmesinde göz önünde bulundurulması gereken önemli noktaların neler olması gerektiğini ortaya koyacak ve bugüne kadar yürüttüğümüz kampanyalarda şu veya bu ölçüde içine düştüğümüz hataların neler olduğuna değinecek ve bunu aşmak için neler yapmamız gerektiğine bugüne kadar edindiğimiz tecrübeler ışığında belirli bir açıklık getirmeye çalışacağız.

Şunu açıkça belirtmek gerekir ki, diğer sorunlarda olduğu gibi, bu sorunda da meseleye doğru bir şekilde yanaşmadan ve siyasi kampanyaların yürütülmesinde tayin edici ML ilkeleri ortaya koymadan kendimiz ile bütün revizyonistler ve oportünistler arasına kalın bir çizgi çekemeyiz.

Kısaca, devrimci kitle eylemleri olan siyasi kampanyaların tespit edilip yürütülmesinde Partimizin esas amacı, kitlelerin ekonomik ve demokratik taleplerini kazana kazana faşizmi geriletip tüketmek değildir. Bizim gibi yarısömürge ve yarı-feodal bir sosyo ekonomik yapıya sahip olan ülkelerde, komünist partilerinin bu konudaki esas amacı, yürütülecek olan bir siyasi kampanyanın silahlı iktidar mücadelesine hizmet etmesini sağlamaktır. İşte bundan dolayı yürütülecek siyasi kampanyalarda Partinin bu amacını hiç bir zaman gözden ırak tutmamak gerekir. Bir kampanyadan beklenen en önemli yön Partinin propagandasının en geniş kitlelere ulaştırılması, Parti ile kitleler arasında çok canlı bir diyaloğun sağlanmasıdır. Çünkü ancak böylelikle Parti en geniş kitleleri bağrında toplayabilir ve onlara kumanda eder hale gelebilir. Ancak böylelikle Partimiz kendisini taze kanla yenileyebilir.

Yalnız burada unutulmaması gereken önemli bir nokta ise, başlatılan siyasi kampanyanın muhtevasının ve günün sloganlarının kitlelerin kendi öz siyasi deneyim ve tecrübelerinin çok ilerisinde olmamasıdır. Bu konuda öylesine bir ustalık gösterebilmeliyiz ki, kitleler bu siyasi gerçekleri kendi öz deneyimleriyle kavrayıp, ona sıkı sıkıya sarılıp harekete geçebilsinler. Bunu yapmadığımız da sol bir hataya düşüp, kitlelere önderlik etme ve onlardan ileride olma adı altında, onlardan koparız.

Oysa bu konuda izlenmesi gereken Leninist taktik; ele alınan siyasi kampanyanın sloganlarının ve izlenecek kitle çizgisinin geniş kitleleri kucaklayabilmesi ve onları kendi öz siyasi deneyimleriyle bu mücadelenin içine çekebilmesidir. Kampanya döneminde kitlelerin siyasi bilincindeki yükselmeye bağlı olarakta, adım adım kampanyanın mahiyetinin ve sloganlarının ilerletilebilmesi ve siyasi iktidar mücadelesinin işin merkezine konulmasıdır. Eğer mesele böyle kavranmazsa, bu defa da tersi bir sapmaya kitle kuyrukçuluğuna ve ekonomizme batılır.

Yukarıda genel olarak ML'lerin siyasi kampanyalar meselesine yaklaşırken dikkat etmesi gereken hususların neler olması gerektiğini kısaca ortaya koyduk. Burada hemen şunu belirtelim ki, bu anlayışın mutlaka her dönem ve her an uygulanması gerekmez. Unutmamak gerekir ki, biz komünistler için ilke sorunu olan belirli siyasi kampanyaların açılması gerektiği zamanlarda illede kitlelerin kendi öz deneyimlerini göz önüne alacağız diye, bir tez ileri sürmek saçma olur. Kitlelerin öz deneyimleriyle uyum göstermiyor diye ilkelerimizden taviz vermemeliyiz. Örneğin ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve yine haklı ve haksız savaşlar sorununa yaklaşım vb. gibi sorunlar bizler için ilke sorunlarıdır. Ve Marksist-Leninistler böylesi şartlarda ne pahasına olursa olsun tavrını koymalı ve ML'in ilkelerini kararlılıkla savunmalıdır. Çünkü burada sorun; kitlelerin kendi öz siyasi deneyim ve tecrübelerine uyum gösterip göstermemekten de öte, uluslararası proletarya ve ezilen halkların deney, tecrübe ve çıkarlarının savunulup savunulmaması meselesidir.

Birinci emperyalist paylaşım savaşı döneminde Rusya'nın emperyalist işgalci savaşlarına karşı açılan kampanyalarda Marksistler bu konudaki düşüncelerini açıkça ortaya koyup, Marksizmin ilkelerini tavizsizce savundular. Bolşevik propagandacılar kürsülerden indirilip, dövülüp bir kenara atılma pahasına da olsa, kampanyayı canlı bir şekilde sürdürme kararlılığını gösterdiler. Aradan geçen zaman ve yaşam, somut olaylar, sonuçta onların düşüncelerini doğrulayınca kitleler yeniden Bolşeviklerin safında kenetlendiler.

Yine bir kampanya da tespit edilen merkezi sloganların somut olması, hedef göstermesi ve güçleri toparlayıcı olması çok önemlidir. Taktik olarak çeşitli sloganlarda seçilebileceği gibi esas önemli olanın siyasi iktidar mücadelesini gösteren ve kitleleri ona sevketmeye yarayan ve bütün bu sorunların altında yatan gerçekleri ortaya sergileyen merkezi sloganın tespit edilmesidir.

Son olarak üzerinde duracağımız en önemli husus ise; —iki bilim için üzerinde durulması ve iyice kavranılması gereken en önemli noktalardan birisi budur— bir siyasi kampanyanın bizim ve kitlelerin gücünü aşmamasıdır. Aksi taktirde insiyatifi elden kaybederiz. O zaman alınan kararların birçoğu ya lafta kalır ya da iş kendiliğindenci bir tarzda yürür. Bu durumun hep böyle tekrar etmesi halinde ise, Partimizin kitleler üzerindeki güveni sarsılır. Siyasi kampanyalardan hareketle geniş kitlelerle bağ kurma ve onları kucaklama bir yana, bu kendiliğindenci tavırla etrafımızdaki kitlelerin dahi güvenini sarsıp onların bizden uzaklaşmasına ortam hazırlarız.

Yoldaşlar; son olarak üzerinde durduğumuz konu, şimdiye kadar karşılaştığımız ve bugünde halen daha tam manasıyla çözemediğimiz bir sorundur. Bugüne kadar yürüttüğümüz kampanyalardan istenilen başarının elde edilememesinin nedeni, bu konudaki örgütlenmeye önem vermeme, işi kendili-

ğindenciliğe bırakma ve sonuçta da önderliği ve insiyatifi kaybetmedendir. Bunun neden böyle olduğu meselesine gelince, bunu belirli başlıklar altında ele alacağız, ama buna geçmeden önce, şunu hemen belirtelim ki, bu konudaki en büyük eksikliğimiz, bu konuda ya bütün gelişmelerden haberdar olan ve onlara siyasi ve örgütsel olarak yol gösteren insiyatifli bir merkezi örgütlenme yapmıyoruz; ya da bu amaçla yapılan örgütlenmenin ve bunda yer alan yoldaşların mevcut seviyesini göz önünde bulundurmuyoruz. Geri ve tecrübesiz yoldaşlardan oluşan ama adına merkezi yönetici komite denilen bu komite, insiyatifsiz kalmakta, gelişmeleri kontrol altına alamamakta ve sorunların gerisine düşmektedir. Birde bu soruna denetim sorunundaki eksiklik eklenince, iş yine kendiliğindenciliğe bürünmektedir.

İşin merkezi örgütlenmesi meselesine gelince bunlar;

a)— Parti önderliğine, yani yönetici kademeye düşen görev: Bütün diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da Parti önderliğine düşen görev çok daha önemlidir. Çünkü bir siyasi kampanyanın o dönemki bir dizi sorun içinde nasıl başlatılacağı ve var olan bir dizi sorundan hangisinin daha can alıcı bir durumda olduğunu tespit etmek ve bu konuda tüm örgütü bilgilendirip onlara yön vermek Parti Yönetiminin görevidir. Yine önderlik başlatacağı bir kampanyanın siyasi yönelimini, kampanyada izlenecek hattı, kampanyanın merkezi sloganlarını ve merkezi propaganda ve ajitasyon malzemelerini ana hattıyla da olsa ortaya koymalıdır. Yine önderlik ortaya koyduğu bu perspektifin bölgelerde nasıl hayata geçirildiğini denetlemelidir.

b)— Tüm Parti Organ ve Örgütlerine düşen görev ise; önderliğin ana hatlarıyla da olsa ortaya koyduğu perspektifi kendi bölgesinin özgül koşullarına nasıl uyarlıyacağını, bunu nasıl genişletip zenginleştirebileceğini, faaliyet alanındaki yoldaşlarla canlı bir şekilde tartışmalı, fikir ve önerilerini almalıdır. Yine bölgeler bu konuda insiyatifli davranıp kampanya süresince kendi bölgesinde kampanyaya önderlik edecek yetenekli ve tecrübeli yoldaşlardan oluşan bir yönlendirici hücre oluşturulmalıdır. Yine siyasi kampanyaların devrimci kitle eylemleri olduğu gerçeğini hiç bir zaman gözden ırak tutmayarak, bu somut durum hakkında kitleleri en iyi bir şekilde nasıl harekete geçirebilecekleri üzerinde kafa yormalı, hatta geniş kitlelerin bu konu hakkındaki düşüncelerini ve önerilerinide almalıdır.

Yukarıda merkezi önderlik ve bölgelerin nelere dikkat etmesi gerektiği sorununa değinildikten sonra, birde kısaca denetim sorununa değinmek istiyoruz. Yoldaşlar; bir işin yapılabilmesi için çok güzel kararlar almak tek başına yeterli değildir. Önemli olan onun pratiğe uygulanmasıdır. İşte Parti Organ ve Örgütlerinin alınan bu kararları hayata uygulayıp uygulamadığını öğrenmek için denetim çok önemlidir. Alınan kararlar ve yazılan yazılar dolaplarda kalıyorsa ve kimsede bundan bir hesap sormuyorsa, bu bir Komünist Partisi için kötü bir gidişattır. Denetim organsal raporlar vb. ile sağlanabileceği gibi, fiilide olabilir. Bu konudaki işlerlikte üst organlar alt organları denetleyebildiği gibi, alt organlarda üst organları denetlemelidir. Yani denetim hem üstten alta, hem de alttan üste olmalıdır. Eğer böyle canlı bir denetim sağlayamazsak, hantal, görev yapmayan, hatta oradaki çalışmaların gelişmesine köstek olan organların durumlarını öğrenemeyiz; oraya anında müdahale edemeyiz. Ve oradaki o organın çalışmaları ve hatalı davranışları nezdinde, o çalışma alanındaki kitlelerin partinin bütününe ve yönetici organına karşı güvenlerinin sarsılmasını önleyemeyiz.

Denetimin canlı tutulması, tüm çalışma alanlarının kendi faaliyetleri hakkında en geniş raporlarını üst organlara iletmeleri önemli bir konudur. Bu bir Komünist Partisinin genel işleyişi döneminde her zaman mutlaka yapılması gereken bir yöntem olduğu gibi, somut kampanyalar döneminde de böyle olmalıdır. Hatta bu dönem bilgi alış verişi daha da sıklaşmalı, kampanyayı yöneten yönetici hücre anında tüm gelişmelerden en geniş bir şekilde haberdar edilmelidir. Yönetici hücre böyle canlı bir çalışma ortamında bulunmazsa; ve bölgelerde kendi sorunlarını ve tecrübelerini üste aktarmazsa, o kampanyanın istenen başarıyı vermeyeceği açıktır. Çünkü bütün bölgelerin faaliyetinden haberi olmayan yönetici hücrenin ayakları havada kalacaktır. O kökü toprağın dışında kalan bir ağaç gibi kuruyup gidecektir.

Yoldaşlar; yazımızda kısaca da olsa önemli gördüğümüz can alıcı sorunları ortaya koyduk. Şüphesiz ki yazıda genel olarak değindiğimiz konuların her biri kendi içinde çok daha genişletilebilinir. Bizim yazıda ortaya koyduğumuz bu genel anlayışı daha da genişletip, zenginleştirip kendi bölgenizdeki çalışmalara en iyi bir şekilde uygulamak yine sizlere düşen bir görevdir.

Yazımızda bugüne kadar yürütülen kampanyalarda düştüğümüz hataların neler olduğu sorununa değinirken, bu konuda hep önderliğin rolüne değindik. Ama birde işin diğer yanı, yani daha alt çalışma alanlarının bu konuda oynadığı rolü de görmek gerekir. Bu organlar kampanyaya ilişkin olarak bugüne kadar halen daha herhangi bir çaba yürütmemişse; vurdum duymaz ve ağır aksak davranmışsa, herşeyden önce bunun sorumluluğunu kendisinde aramalı, hatasını düzeltmeli, yapılan eleştirileri ve uyarıları dikkate almalıdır.

Yoldaşlar; kollektif bir çaba ile üstesinden gelemeyeceğimiz ve yenemeyeceğimiz hiçbir sorunun olmadığını, hiç bir zaman akıldan çıkarmamalıyız. Bu kampanya döneminde enerjimizi iki katına çıkararak en geniş kitlelere gidip onlarla ilişki kurmalı ve bu ilişkinin sürekliliğini sağlamalıyız. Bugüne kadar yürüttüğümüz faaliyetlerinizde, karşılaştığınız güçlükler, edindiğiniz tecrübeler ışığında eleştiri ve önerilerinizi gazetemize göndermelisiniz. Kampanyamızın daha da güçlenmesi ve bölgelerin birbirlerinin tecrübe ve deneyimlerinden yararlanması ancak bölgelerde yürütülen faaliyetlerin tek bir merkezde toplanıp, zengin bir tecrübe birikiminin sağlanmasına bağlıdır. Nasılki yazımızda bir kampanyayı yürüten yönetici hücrenin diğer bölgelerden haber almaması halinde, ayaklarının havada kalacağından ve kökü toprağın üstünde bir ağaç gibi kuruyacağından bahsettiysek, gazetemiz İKK'nında bütüne yol göstericilik fonksiyonunu oynayabilmesi, ancak ve ancak her bölgenin ve çalışma alanının bu konuda haber ve çeşitli yazılar yollamasına ve bu konuda gazetemizi beslemesine bağlıdır. Yoksa bu konuda gazetemizde kökü toprağın dışında kalan bir ağaç gibi olacak ve bu konudaki yol göstericilik görevini layıkıyla yerine getiremeyecektir.

Bu çabamız tıpkı küçük küçük dere ve çayların bir yatakta birleşerek güçlü bir nehire dönüşmesine benzer. Eğer bizde bu küçük derelerimizi güçlü bir nehire dönüştürüp mücadelemizin önüne dikilen bentleri yıkıp geçmek istiyorsak, üzerimize düşen görevlerin bilincinde hareket etmek zorundayız.

İKK Yazı Kurulu

Açlık direnişi..... Baştarafı Syf: 31'de

belirlenmiş, konu ile ilgili tarihi geçmiş ile bütünleştirilmiştir, hayatın ortaya koyduğu, kanıtladığı ve bizlere öğrettiği gerçeklerin ifadesidir.

Cezaevlerindeki devrimci direniş mücadelelerinin sadece bir bölümünü kapsar nitelikteki bu yazı, başta da belirttiğimiz gibi, soruna ilişkin yanlış anlayışları teşhir etmek, doğru bir biçimde kavranmasına elimizden geldiğince ışık tutmak amacıyla kaleme alınmıştır.

BİTTİ

Demokratik Halk Devrimi ve Sınıfsız toplum yaratma mücadelemizde Şehit Düşen Yoldaşlarımızı Anıyoruz

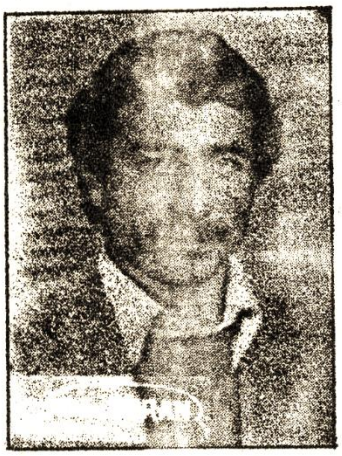

Efendi Diril

Partimiz TKP/ML'nin değerli yiğit üyesi EFENDİ DİRİL yoldaş, 30 Haziran 1980 günü İstanbul Kanarya Çınar sokakta vücuduna 20 kurşun sıkılarak alçakca katledilmiş bir vaziyette bulundu.

Düşmanın elleri kahpe, yüreği namerttir.... Çünkü, yiğitlerle başetmesi kolay değildir teketek. Gün gelecek hain tuzaklarında hesapları sorulacaktır bu faşist devletten elbet tek tek...

".....
Ey canevinden vurulmuş
Toz-duman olmuş bacılar !
İnanın oğullarınıza.
Kök oldu onlar,
Sade kök;
Kan suratlı,
Taşlar altında.
Karışmadı toprağa,
Dağılmış kemikcikleri.
Ağızları ısırır hâlâ,
Kara barutu;
Ve demir bir okyanus gibi,
Titreşirler hâlâ,
Ben ölmedim der,
Yumrukları;
Yukarı kalkık yumrukları.
Daha.
....."

P. Neruda

EFENDİ DİRİL yoldaş, Dersim'in Ovacık kazasının Hülükuşağı köyünde yoksul bir köylü çocuğu olarak dünyaya geldi. Kürt ulusu üzerindeki azgın komando dipçiğini, milli zulümü ailesinden ve yakınlarından öğrenerek büyüdü. Yoksulluk ve zulüm arasında yüreği kinle dolup taşan, devrim ateşiyle yanıp tutuşan EFENDİ DİRİL yoldaş, 1976 yılında Partimiz saflarına katılarak, örnek militan bir mücadele yürüttü.

Çalışmalarındaki engin başarıları, disiplini ve alçakgönüllülüğü ile sevilen DİRİL yoldaş, 1978 yılından sonra Partimizin üyesi oldu.

Onun yürüttüğü mücadeleden rahatsız olan düşman güçler, EFENDİ DİRİL yoldaştan kurtuluşu, O'nu katletmekte görmüştü. EFENDİ yoldaş şehit düştüğü dönem Partimizin İstanbul Bölgesi Örgütleme Komitesinde görev yapıyordu.

Yoldaşın ölüm haberi kısa sürede dört bir yana dağıldı. EFENDİ'nin ailesi cenazeyi İstanbul'dan alarak Dersim'e götürdü. Yoldaşın cenazesi, daha köye gitmeden Partimiz Ovacık merkezinde görkemli bir cenaze töreni düzenledi. 2000 kişilik kitlenin sınıf kiniyle hep bir ağızdan haykırdığı; "EFENDİ'LER ÖLMEZ !", "KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !" vb. sloganlar Dersim dağlarına çarparak yankılanıyordu.

Hakim sınıf uşakları ise, adeta Ovacık'ı terketmişlerdi. Sokaklarda bir tane polis veya jandarma görünmüyordu. Kitlenin ruh halinden ve kendilerine karşı duyulan sınıf kini korkusundan inlerinden dışarı adım atamaz olmuşlardı.

Ovacık'taki törenden sonra, Hülükuşağı köyüne getirilen yoldaşın cenazesi, sabaha kadar bekletildi. Yakılan isyan ateşleri, gecenin karanlığını şafağa çeviriyor, söylenen devrimci marşlar, türküler, ağıtlar, gecenin sessizliğini altüst ederek perde perde yükseliyordu.

Tunceli ve çevre köylerden gelen 1.500 kişilik kalabalık bir kitlenin katıldığı cenaze töreninde yapılan konuşmalarla EFENDİ DİRİL yoldaşın yaşamı ve Partimiz TKP/ML'nin mücadelesi anlatıldı. Bir ara Partimiz ve Ordumuz üyeleri ile sempatizanları mezarın başında silah sıkarak, saygı duruşunda bulundular.

EFENDİ DİRİL yoldaşın katledilişini Partimiz TKP/ML ve kuşaktan kuşağa yiğitler, seçkin savaşçılar yetiştiren Hülükuşağı köyü unutmadı. Bu toprağın gelecek kuşaklarında da daha onlarca, yüzlerce kahraman halk evlatları yetişecek ve o büyük günün şafağında bu kez silahlarımız korkunç bir intikam ateşiyle patlayacak düşmanın beyinlerinde...

O.Özcan Doyuranlar

Haziran 1982'de faşist güçlerce göz altına alınan OSMAN ÖZCAN DOYURANLAR yoldaş, Ekim ayı içerisinde işkencede alçakça katledildi.

OSMAN ÖZCAN yoldaş, 12 Eylül öncesi, Partimize destek sağlayan, verilen görevleri yerine getiren sempatizanımızdı. 12 Eylül'den kısa bir süre sonra yakalandığında, işkencede kısmi olarak çözülmüş, gerilemişti. Ancak O, hatası karşısında ezilmemiş, *"gücüm oranında Partiye yardım etmek istiyorum, benimle ilişkiye geçin"* diyerek özeleştiri vermiş, yeniden toparlanma, mücadeleye aktif katılma isteğini göstermişti.

Partimiz bunun üzerine kendisiyle ilişkiye geçmiş ve yardımcı olacağını iletmişti. Bu süre içerisinde faşist canilerce tekrar işkenceye alınan OSMAN ÖZCAN yoldaş, işkencede katledildi.

Ölümünün 2. yılında OSMAN ÖZCAN yoldaş, kavgamızda, tutuklu yoldaşların hücrelerdeki kızıl direniş mücadelesinde yaşıyor.

M. Şefik Karaağaç , Hüseyin Gözlü

Gün 19 Haziran 1982....
Bugünü unutma Beyaz Dağ !
Beyaz ordudan alıp taktılar sana adını
Adın değişti şimdi, şiirlere, ağıtlara geçti....

Bugünü unutma Beyaz Dağ !
Tepelerindeki bembeyaz karlar kızıllandı renklendi
Eteklerine dek bu renk oluk oluk aktı indi....

Bugünü unutma Beyaz Dağ !
İki yıldır adın Kızıl Dağ, bugün sembolik, yarın gerçek
Çünkü senin toprağında iki can verdik, incecik, gencecik...

19 Haziran 1982 Beyaz Dağ'ın tepelerinin, eteklerinin M. ŞEFİK KARAAĞAÇ ve HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaşların kanıyla sulandığı, kızıla döndüğü bir gündür.

Gerillalarımızın yörede faaliyet yürüttüklerini bilmelerine rağmen, onları bir türlü ele geçiremeyen ve o yüce dağların heybeti karşısında cüce kalan düşman için tek yol, muhbircileri aracılığıyla sinsi tuzaklarda yoldaşları gafil avlamaktı. Ve 19 Haziran şafağında düşman kudurmuşcasına sevinç çığlıkları atmaya kavuşacaktı...

Altı kişilik bir gerilla birimimiz uzun bir yoldan gelip, Beyaz Dağ'da dinlenmek için konakladıklarında, düşman ihbar üzerine sinsice Hozat'taki Beyaz Dağı çeviriyordu. Nöbetçinin bir anlık dikkatsizliği şartları daha da eşitsiz kılıyordu. Bu fırsatı değerlendiren düşman, çok yakın bir mesafede çatışmaya girdiğinde, bazı yoldaşlar silahlarını ateşleyebilirken, diğerleri uyku tulumu içinde olduklarından silahlarını kullanabilecek durumda değillerdi.

"Vurulmuşum
Dağların kuytuluk bir boğazında
Vakitlerden bir sabah namazında
Yatarım,
Kanlı, upuzun...

Vurulmuşum
Düşüm, gecelerden kara
Bir hayra yoranım çıkmaz
Canım alırlar ecelsiz
Sığdıramam kitaplara
Şifre buyurmuş bir paşa
Vurulmuşum hiç sorgusuz, yargısız"

A.Arif

Faşist güçlerin kurşun yağmurunda ilk anda HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş şehit düştü. Bir yoldaş tesadüfen hiç yara almadan, iki yoldaş yaralı halde, düşmanın eline geçerken, bir yoldaşta yaralı vaziyette düşman çemberini yarıp, kaçmayı başarabilmişti.

Ağır yaralı durumda olan M. ŞEFİK KARAAĞAÇ yoldaş, düşmana yüreği ile karşı koyuyor, kahpeliklerini yüzlerine haykırıyordu. Bu kızıl yürek ancak adice süngülenerek susturulabilmişti. Yakalanan yoldaşlar ise, Partimizin kızıl direniş çizgisini olay yerinde ve götürüldükleri Deşt karakolunda onurla yerine getirdiler.

MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ yoldaş, Dersim'in Hozat ilçesi İncirli köyünde aydın bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. Orta okulu Hozat'ta bitirdi. Lise öğrenimi yıllarında Partimizle ilişkiye geçen M. ŞEFİK KARAAĞAÇ yoldaş, çeşitli öğrenci organlarında, çevre ve mıntıkadaki birimlerde yer aldı. O, şehit düştüğü dönem Partimizin ileri bir sempatizanı, Parti 2. konferansından sonra TİKKO'nun çeşitli komutanlıklarında görev yapıyordu.

O, ideolojik ve siyasi olarak sağlam, Partiye bağlı, çalışkan, kararlı, dürüst bir yoldaşımızdı.

HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş, Tunceli Rayberler köyünde orta halli bir köylü çocuğudur. İlkokulu köyünde bitirdi. Orta öğrenimini Tunceli Lisesinde sürdürmeye çalışan HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş, üçüncü sınıfta ekonomik zorluklardan dolayı okuldan ayrıldı.

Partimizle ilişkiye geçtiğinde önceleri kuryelik görevi yaptı. Daha sonra TİKKO örgütlenmesi içinde yer aldı ve TİKKO mıntıka komutanlığında görev aldı.

1981 yılından beri profesyonel olarak faaliyet yürüten yoldaş, Partimiz TKP/ML'nin orta bir sempatizanıydı. O, sevilen samimi, alçak gönüllü ve fedakar bir yoldaşımızdı.

Beyaz Dağ'ı kanlarıyla Kızıl'a çeviren M. ŞEFİK KARAAĞAÇ ve HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaşlar, Partimizin ve Ordumuzun namlularında birer kızıl kurşun gibi ışıldıyorlar.

Partimiz TKP/ML'nin, Ordumuz TİKKO'nun Beyaz Dağ katliamının hesabını soracağı ve Beyaz Dağ'a kızıl bayraklarını ve sancaklarını dikeceği günlerde gelecek, yaralar sarılacaktır.

PARTİYİ ve ORDUYU GÜÇLENDİRME KAMPANYASI SONUÇLARI

Libya`da kampanya hedefini aştı !

Genel olarak hayatta, özel olarakta devrimci mücadelede, her zaman yapılan ve yapılması gereken şey objektif ve subjektif öğelerin biri birleri arasındaki bağıntıyı doğru olarak kavramaktır. Bunun böyle olmaması halinde, başarı şansının ya olamayacağı, ya da beklenenin çok altında olacağı açıkca ortaya çıkacaktır. Bunun için, her zaman, her yerde içinde bulunduğumuz koşulları iyi bir şekilde değerlendirip, ona göre hareket etmek zorundayız. Bu doğru anlayış sınıf mücadelesine önderlik yapıp, yapamama sorununu belirleyen önemli ve temel bir noktadır.

Parti Merkez Komitesi Siyasi Büro'muzun aldığı bir karar gereği başlatılan Partiyi ve Orduyu güçlendirme kampanyası, bulunduğumuz alanda, 1983 yılının son aylarında tartışma düzeyinde hayata geçirilmeye başlandı. Bu dönem yaklaşık 1 ay sürdü. Önce bölgenin kendi içerisinde faaliyeti omuzlayan yoldaşlar ve birimler içerisinde sorun tartışıldı. Burada çıkan sonuçları da göz önünde bulundurarak, çeşitli alanlarda pratik mücadeleye aktif olarak katılan ve katılabilecek durumda olan yoldaşlarla toplantılar düzenlendi. Yapılan toplantılarda kampanyanın yönelimi üzerinde tartışılıp, sonuçlar çıkarıldı. Bu düzeydeki çalışmalarımız, 1984'ün birinci ayının başlarında tamamlandı.

Kampanya boyunca, önümüze görev olarak şunları koyduk.

1)— Merkez Komitemizin aldığı karara uygun olarak, burada bu kampanyayı en aktif bir şekilde yürütmek ve Partimizi maddi yönden desteklemek.

2)— Kampanyamızın hedefi 25 bin Libya Dinarı olmalıdır.

3)— Eksik ve zaaflarımızı giderebilmek için (gerek genel örgütlenmemizde ve çalışmalarımızda, gerekse de tek tek yoldaşlarda var olan) harekete geçmek.

4)— Başta Partimizin sempatizan ve taraftarları olmak üzere, bütün demokrat ve ilerici kitleye ve dışımızdaki devrimci kuruluşların sempatizan ve taraftarlarına siyasi düşüncelerimizi anlatmak ve onlara kavratmaya çalışmak.

Kampanya dönemi için önümüze koyduğumuz bu özel görevlerin tespiti, hiç şüphesiz ki doğru ve yerindeydi. Ancak, tespitlerimizin doğru ve yerinde olması, onları istenilen düzeyde hayata geçirebilmemiz için yeterli değildir. Ve sonuçta da bazıları istenilen seviyenin altında kaldı. Eksik ve zaaflarımızın giderilebilmesi için, nasıl ve ne şekilde mücadele etmemiz gerektiği ve hangi malzemeleri kullanmamız gerektiğini yeterince açığa çıkaramadık. Aynı zamanda bunun örgütsel bölümünüde tartışıp özel görevlendirmeler yapmada yetersiz kaldık. Sonuç olarak, bu noktada pek başarılı olduğumuzu söyleyemeyiz. Tabiiki, bunda bizlerin iradesi dışında gelişen Libya'nın somut durumu ve buna ek olarakta elimizdeki kadroların yetersizliği ve yoldaşlardaki siyasi gerilik önemli bir rol oynamıştır.

Siyasi propaganda meselesine gelince, bundaki esas hatamız ise, birden fazla konu tespit etmekti. Yaklaşık bir ay süren toplantılara, çeşitli bölgelerde olmak kaydıyla, 800 civarında kitle katıldı. Merkezi olarak sürdürülen toplantılar, kitleler tarafından coşkuyla karşılanırken, toplantıda birden fazla konunun ele alınması, toplantının verimini düşürüyor ve anlatılanlar yarım yamalak kalıyordu. Kaldı ki, yapılan toplantıların 3-4 saati geçmemesi gerektiği baştan biliniyordu. Biz yaptığımız bu hatamızı toplantıların sonuna doğru gördük ise de, yinede istenilen düzeyde düzeltemedik.

Toplantılarda görülen diğer bir eksik siyasi yan ise, toplantılar başlamadan önce, çevremizde bulunan devrimci kuruluşların sempatizanlarına toplantının gündemini belirleyen yazılı bir çağrı yapmamızdı. Yaptığımız çağrıya Dev-Yol katılacağını söylemesine rağmen, toplantıya gelmedi. Acil sempatizanları ise, toplantıda bulunan sosyal-emperyalizm ve proletarya partisi sorunları için tartışmayı gereksiz gördüklerini, yalnız Demokratik Halk Devrimi meselesini tartışabileceklerini belirtmelerine rağmen, bunlarda sonuçta gelmediler.

Genel olarak, alanımızda az-çok bulunan bütün kuruluşlar, davet edilmesine ve toplantı süresinin duruma göre paylaşılacağı belirtilmesine rağmen, katılmadılar. Ancak, çeşitli bölgelerde sempatizanları katıldı.

Yukarıda belirttiğimiz eksik ve hatalarımızı bir bütünlük içinde ele aldığımızda, kampanyamızın olumlu yönü hiçte küçümsenecek değildir. Belirttiğimiz eksikliklerin bulunmaması halinde, kampanyamızın olumlu yönü, hiç şüphesiz ki daha da fazla olacaktı.

Burada kısaca da olsa belirtmek istediğimiz bir diğer konu ise, çeşitli devrimci örgütlerin toplantı ertesinde yaptıkları uygunsuz propagandalardır. Bunlar sempatizanlarına karşı toplantıya gelmemelerini haklı gösterebilmek için, "zamanında çağrı yapılmadı" veya "Partizan dağılıyor, ondan dolayı toplantı yapıyorlar" vb. vb. gibi asılsız ve ipe sapa gelmez iddialar ve yuvarlak laflarla işi geçiştirmeye çalışıp, sempatizanlarını avutmak istediler. Oysa ki, bizler toplantılardan 14 gün önce, herkese yazılı çağrı yapmıştık. Hani, halkın bir deyimi vardır, "oynamak istemeyen gelin, yerim dardır der." İşte bunlarınki de aynısı.

Partizan'ın dağılıp dağılmadığı meselesine gelince: çürüyen ve dağılan bir örgüt, ideolojik olarak mahkum edilir.

Yoksa çürük olanın karşısından kaçılmaz.

Kampanya da belirlenen maddi hedefe ulaşma ve geniş kitlelerin desteğini sağlama yönündeki çabalarımız, esas olarak olumludur. Önce faaliyette aktif olarak görev alan yoldaşları ikinci planda, çalışmalarımıza omuz veren ve Partiyi şöyle veya böyle destekleyen kesimi üçüncü olarakta genel kitlenin Partiyi desteklemek için harekete geçirilmesi gerektiği şeklindeki doğru bir düşünceyle yola çıkıldı. Bu yöndeki düşüncelerimizi hayata geçirmede yeterince harekete geçiremediğimiz 2. kesim olmuştur. Bu kesimi istenilen seviyede harekete geçirememiz 3. kesimi, yani kitlelerin harekete geçirilmesinide olumsuz yönde etkilemiştir.

Kampanya döneminde yaptığımız bir diğer hata da, kampanyanın başlatılma tarihini uygun bir zamana denk getirememiz oldu.Bulunduğumuz ülke de, yıl sonu ve yeni yılın başlangıcında, yeni yeni kuralların konduğu ve işçilerin bir tedirginlik içinde bulunduğu bir döneme rastladı kampanya. Her sene işçiler aleyhine alınan bu kararlar, işçilerin çalışma koşullarında ve kazandıkları parayı Libya dışına çıkarabilme durumunda getirilen zorluklar bu yıl son sınırına ulaştırıldı. Kampanyayı başlattığımız dönemde, 1984'ün 3. ayına kadar çıkarma hakkında bulunan açığın kullanılması halinde yanacağı, 1984 yılının birinci ayından itibaren kazanılan paraların serbestte çalışanlar için % 40-60 şirketlerdekiler için ise, % 50-75 çıkarma hakkı şeklinde yürürlüğe giren yasa, işçilerin dönüşlerini alabildiğine hızlandırdı. Bu ortamda hem açıkların kapatılması, hem de dönüşlerin hızlanması kitlelerin kampanyaya maddi yöndeki katılımını olumsuz yönde etkiledi.

Kampanya böylesine bir dizi elverişsiz koşullar içinde başlayıp, yürütülmesine rağmen, yinede önümüze koyduğumuz hedefi geçerek, 35.449 Libya Dinarı (yaklaşık 37.882.631 TL, 283.592 DM,) ve 8 parça altın ile sonuçlandı. Kampanyamıza katılan kitle ise, 1209'a ulaştı. Kampanyamız 2 ay sürdü ve belirlenen sürede sonuçlandırıldı.

Partiyi ve Orduyu güçlendirme kampanyası, sonuç olarak bölgemizde bir bütün olarak başarılı bir şekilde yürütülmüş ve sonuçlandırılmıştır. Çeşitli milliyetlerden halkımız içinde bulunduğu zor ve çetin koşullardan kendini kurtaracak olan Partisi TKP/ML'ye ve Ordusu TİKKO'ya güçlü bir destek vermiştir. Verilen bu destek, proletarya partisine güç katarken, hiç şüphesiz ki komprador patron-ağa devletine ise vurulan bir şamar olmuştur. Bu kampanya aynı zamanda bir dönemlerin "keskin" devrimciliği yapan çığırtkan ve laf ebelerinin sözde halka güvenip, ama özde ise, onlardan nasıl kopuk olduklarını ortaya koymuş ve bu vesileyle de bu ve benzerleri anlayışta olanlarada bir şamar olmuştur.

Proletaryanın öncü müfrezeliğini yapan bir parti söylediklerini yalnız kendisi duyuyorsa, bu söylenenlerin bir değeri yoktur. Önemli olanı söylediği şeyleri kitlelere kavratıp, onları harekete geçirmektir. İşte siyasi önderlik meseleside budur. Bir komünist partisi kısa vadede oku yönelttiği hedef ile uzun vadede oku yönelttiği hedef arasındaki farkı mutlaka iyi ayırtetmek zorundadır. Nispeten uzun vadede yapacağımız işler hesaba katılır. O günkü somut durum ve taktiklere sırt dönülürse o uzun vadeli planlarımızında gerçekleşmesinin ve bir komünist partisinin kitlelere önderlik etmesinin mümkün olamayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Doğru olan şey ise, taktiklerin stratejik amacımıza hizmet etmesidir.

Genel herşey özel hiç bir şey şeklindeki anlayışlar ve yaklaşım kitleden ve somut durumdan kopuk olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz. Bir ağaca tırmanırken, nasıl hareket etmemiz gerekiyorsa, sınıf mücadelesinin zorluklarınıda aynen öyle tırmanarak çıkmamız gerektiğini bilmeliyiz. Kampanya dönemi boyunca, kitlelere beklediği şeylerden uzak, genel laflar ettiğimizde, onların nasıl söylenenlere kulak asmadıklarını, ama ne zamanki onların somut sorunları ve bugün bizden bekledikleri şeylere değindiğimizde, bizleri nasıl can kulağıyla dinlediklerini çok iyi gördük. Onlar bugün Partimizden çok şey bekliyorlar, ama biz onların beklentilerine yeterince cevap veremiyoruz.

Kampanya dönemleri, normal dönemlerden farklı olarak ele alınıp, canlı bir atılımla sürdürülmesi halinde, normal dönemlerde aylarca yapılmayanın kampanya döneminde çok kısa sürede gerçekleştiğini ve kazanımların kat kat arttığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Her somut koşul içinde tespit edilen hedeflerin doğru olara belirlenmesi halinde, kitlelerin Partiye çok daha çabuk yakınlaştığı ve bütünleştiği açıkca görülecektir.

Kampanyamızda genel olarak görülen diğer bir eksik ise, propaganda malzemesinin oldukca yetersiz olmasıydı. Merkezi olarak elimizde çok az malzeme vardı. Kampanya eğer merkezi olarak açılmışsa, daha başlamadan önce propaganda araçları bölgelere ulaştırılmalı, bölgeler bu konuda silahlandırılmalı ve ondan sonra güçlü bir şekilde işe başlanılmalıdır. Faşist hakim sınıflar, sınıf mücadelesini susturabilmek için birçok aracı birden kullanmaktadırlar. Hakim sınıfların elindeki bu silahlara karşı, bizde karşı silahlarla ortaya çıkıp, onları her alanda teşhir ve tecrit edebilmesini bilmeliyiz.

Bu konuda her halkın olduğu gibi, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkınında zengin tecrübe ve deneyimi vardır. Ve bunlar zengin bir hazinedir. Önemli olan bu hazineyi ML ilkeler ışığında ele alıp, Partinin önderliğinde devrim mücadelesine kanalize edebilmektir. Geçmişte var olan bu hatamızı ve eksikliğimizi, Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyasında rahatlıkla görebildik. Bundan sonra önemli olanı, bu hatalarımızdan gerekli dersleri çıkarmak ve sınıf mücadelesinde ki yerimizi layıkıyla almaya çalışmaktır.

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TİKKO !

—YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM MÜCADELEMİZ !

TKP/ML—YDB
Libya Yürütme Komitesi

Fransa

Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyası Fransa'da militan bir coşku ve kararlılıkla sona erdirildi.

Emekçiler, Yoldaşlar;

Partimiz, faşist komprador patronağa devletine karşı yürüttüğü halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinde ağır yaralar almasına rağmen, mücadelesine devam etmektedir. Faşizmin darağaçlarındaki, işkencehanelerindeki, cezaevlerindeki ve kahpe pusularındaki katliamları, bu onurlu ve şanlı mücadelemizi durduramadı ve durduramayacaktırda. Halk tarlasına ekilen devrim tohumlarının yeşermesi, filiz vermesi, bütün saldırılara rağmen engellenemedi.

Peki kanemici faşistlerin bütün bu azgınca saldırılarına rağmen, Partimiz neden imha edilemedi ? Çünkü o gücünü; hayatı yaratan ve ona şekil veren işçi sınıfımız, yoksul köylülerimiz ve bütün halkımızdan alıyorda ondan. Halkımız, Partimizi düşmanın azgınca saldırılarına karşı bir kalkan gibi korumakta ve ona sahip çıkmaktadır.

Partimize karşı ülkemizde gösterilen bu sıcak ilgi ve desteği yurtdışında

bulunan işçilerimizde hiçbir zaman esirgemediler. Onlar 12 Eylül faşist darbesinin ardından gelen genel kitle pasifikasyonunun etkisinde kalmadan; hakim sınıfların "yok ettik", "kökünü kazıdık" vb. gibi demogojilerine aldırmadan Partimize olan desteklerini hiç bir zaman çekmediler. Onlar üzerlerine düşen görevlerinin bilincinde hareket ederek, Partimizi çok yönlü yardımlarıyla güçlendirdiler. İşte yapılan bu yardımlardan biriside, Partimizin açtığı "Partiyi ve Orduyu Güçlendirme" Kampanyası döneminde yurtdışında yürütülen faaliyetlerdir.

Yiyeceklerinden, cep harçlıklarından ve sigaralarından keserek kampanyanın gücüne güç katmak için canı gönülden bir faaliyetin içine giren emekçilerin bu tavırları bizlere örnek oldu. Ve proletaryanın yaratıcılığının en güzel örneklerini sergiledi.

Biz Parti sempatizanları olarak Fransa'da Partimizin açtığı bu kampanyaya var gücümüzle katıldık. Partimizin koyduğu perspektif doğrultusunda hareket edip, onu bölgemizin somut şartlarıyla kaynaştırdık ve sonuçlandırdık. Biz kampanyayı olumlu ve olumsuz yönleriyle ele alıp, bu konuda devrimci kamuoyuna bilgi vermek istiyoruz.

Kardeşler, Yoldaşlar;

Partimizin koyduğu perspektiften hareketle, bizde bölgemizde kampanyanın önemi, hedefleri ve nasıl ele alınması gerektiği konusunda öncelikle Parti sempatizanlarıyla toplantı düzenledik. Bu toplantıda aramızda yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda, kampanyayı nasıl hayata geçireceğimizi kararlaştırdık. Daha sonra ise, kitleye açık olarak yapılan toplantılarda sorunu tartıştık. Bu toplantılarda her Parti sempatizanının vereceği bağış miktarı tespit edildi. Tespit edilen miktarlar yoldaşlarımız tarafından (kısmi gecikmelere rağmen) zamanında ödendi. Daha sonra, devrimci, demokratlara gidilerek, kampanyanın önemi ve anlamı anlatıldı. Ve bunlardan önemli ölçüde destek alındı. Yine çeşitli devrimci teşkilatların tabanlarından küçümsenmeyecek ölçüde destek alındı.

Geçen yıl aynı dönemlerde yürütülen kampanyanın sonucu, 36.000 Frank dolayında iken, bu yılki kampanyamızın hedefi 120.000 Frank'a (yaklaşık 5.160.000 TL) ulaştı. Bu gerçekten de önemli bir atılımdır.

Kampanyamız esas olarak olumlu olmasına ve geçen yılki kampanyaya göre üç misli bir artma göstermesine rağmen, taşıdığı olumsuz yanlarda dikkate alınmalıdır. Başlangıçta büyük bir coşkuyla başlayan kampanyamız, araya başka kampanyaların da girmesiyle giderek önceki canlılığını yitirdi. Bunun en önemli nedenlerinden biri, kampanyanın siyasi muhtevasını sonuna kadar kitlelere mal edememizdi. Diğer bir olumsuzluk ise, tespit edilen zamanda bir gecikmenin olması idi. Bu ise kampanyanın bölgemizde diğer bölgelerden geç başlamasından dolayı olmuştur. Yine diğer bir önemli eksiklik ise, son aşamada denetimin azalmasıdır.

Emekçiler, Yoldaşlar,

Her partinin olduğu gibi, bizim Partimizinde maddi ve manevi destek aldığı bir sınıf mutlaka vardır. Komprador patron-ağaların faşist partileri desteğini emperyalist efendilerinden alırken, Partimiz TKP/ML ise gücünü başta işçi sınıfımız olmak üzere, yoksul halkımızdan almaktadır. Yoksul halkımızın dişinden tırnağından artırarak sağladığı bu destek, onurlu olduğu kadar güçlü ve uzun sürelidir de. Nitekim bu güç kendisini daha bugünden dosta düşmana göstermiştir. Partimizin yürüttüğü kampanyanın sonuçları, hakim sınıfları ve tüm gericileri ürkütüp huzursuz ederken, halka bir gurur ve kıvanç kaynağı olmuştur.

Yoldaşlar;

Partimizin aldığı yaralarını sarma seferberliğini sürdürdüğü bugünlerde, onun birliğini her zamankinden daha çok koruyarak; ona her zamankinden daha güçlü ve bilinçli olarak sahip çıkarak mücadele yürütelim ve onu güçlendirelim. Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelemizde bize ışık tutacak olan bu kızıl fenerin düşüncelerini sonuna kadar tavizsizce savunalım. Yılgınlığa, karamsarlığa ve teslimiyete yer vermeyelim.

—PARTİMİZİN KIZIL YOLUNDA İLERİ !

TAPU VERİLECEĞİ SÖYLENİRKEN.....

Baştarafı Syf: 17'de

fotoğraflarla tespit etmişler ve şimdide yıkıyorlarmış.

Bazı gecekonduların yıkılırken bazılarının yıkılmamasının resimle vb. ile aslında bir ilgisi yoktur. Yoksul halka karşı girişilen bu azgınca saldırıların altında yatan gerçek, rüşvetten başka birşey değildir.

Rüşveti bizzat teşvik eden burjuvazi, bununla yoksul halkın elinde avucunda olan üç beş kuruşuda gaspetmekte veya bir çoğunuda tek evi yıkılıp sokakta kalmasın diye borç harç edip rüşvet ödemeye yöneltmektedir.Hiç bir imkanı olmadığı için, rüşvet veremeyenlerin ise evlerini başlarına yıkmaktadırlar.

Burjuvazi bu politikasıyla bir yandan yoksul halkı iliğine kadar sömürüp daha da yoksulluk ve sefaletin içine iterken, diğer yandan da gecekondulaların mücadelesini bölmeye çalışmaktadır. Ama unutulmamalıdır ki, ne kadar gecekondu var ise, onların temelinde taştan ve harçtan çok, direnen komünistlerin, devrimcilerin ve yoksul halkın kanı, canı vardır. Acı ve gözyaşı vardır. Bugünlerin böyle gitmeyeceği açıktır. Zulmün ve baskının olduğu her yerde isyan ve direnişler kaçınılmaz olarak var olacaktır. Bugün örgütsüz olmasına rağmen, yinede yıkımcılara karşı koyan ve belediye görevlisini döven bu insanlar, yarın örgütlendiğinde, yine o şanlı direnişlerin örneklerini vereceklerdir.

Kardeşler;

Faşist komprador patron ağa devleti var olduğu sürece, konut sorununun çözülemeyeceği bir gerçektir. Bugün tek tek gecekondulara yapılan saldırılar ve yıkımlara sessiz kalma, bana ne deme, bütün bu saldırıların hedefi sensin. Bütün bu saldırılara ve cinayetlere karşı güçlü direnişlerle karşı koymak istiyorsan örgütlen, mücadelede alman gereken yeri al. Unutma ki bizi bizden başka kurtaracak kimse yoktur. Tüm zulmün ve sömürünün kaynağı komprador patron-ağa devletini yerle bir etmek için Partimiz TKP/ML saflarına gir, onun sesine kulak ver. Çünkü o senin Partindir. Unutma ki, proletarya partisi saflarında örgütlenip mücadele yürüten halk yenilmezdir. Zafer mutlaka bizlerin olacaktır.

—GECEKONDULARIMIZI YIKANLARI YIKACAĞIZ !

—TÜM YIKIMLARIN VE CİNAYETLERİN SORUMLUSU KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİDİR !

—YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ ve BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TİKKO !

Türkiye cezaevlerindeki siyasi tutuklularla dayanışma kampanyası başarıyla sonuçlandı

Diyarbakır cezaevinde başlatılmış olan direnişe engeniş desteği sağlamak ve faşist Türk devletinin uygulamalarını geniş kamuoyu nezdinde teşhir ederek güçlü bir dayanışma hareketi oluşturmak için Partimizin yurtdışı örgütü ile Dev-Sol ve PKK arasında gerçekleştirilen eylembirliği, önüne görev olarak koyduğu propaganda-ajitasyon, gösteri, standt, işgal vs. eylemleri yerine getirerek harekete geçti. Eylembirliğinin öngördüğü görevler yerine getirildikten ve belirlenen hedeflere ulaşıldıktan sonra, doğası icabı oluşturulan birlikte görevini tamamladı.

Ardından Türkiye'nin diğer cezaevlerinde yeni direnişler gündeme geldi. Genel Af tartışmaları ülkede ve dışarda hareketli bir vaziyet aldı.Kısacası, yığınların hareketliliği Genel Af doğrultusunda yeni boyutlar kazandı. Cezaevlerinde ceryan eden olaylar üzerinde dikkatler yoğunlaştı.Partimizin yurtdışı örgütü; cezaevlerindeki direnişlerle dayanışmak, genel af'la bunu bütünleştirmek için objektif koşulların daha da olgunlaşma vaziyeti gösterdiğini tespit ederek bu doğrultuda bir kampanya sürdürme kararı aldı. İlk etapta harekete geçirilebilecek halk güçleriyle irtibata geçerek bir eylembirliği oluşturma çabalarına girdi. Neticede, Halkın Kurtuluşu ve Dev-Sol'la sözkonusu kampanyanın yürütülmesi için bir eylembirliği oluşturuldu.

Yürütülecek faaliyetin bir kampanya biçiminde ele alınmasının zorunluluğundan ötürü, eylembirliğinin kısmen uzun bir zaman dilimini kapsayacağı açıktı. Bunun içinde, uygun mücadele biçimlerinin tespit edilmesi gerekiyordu. Faaliyetin yönlendirilmesi için merkezi düzeyde bir eylembirliği komitesi oluşturuldu. Ayrıca buna bağlı olarakta merkezi bir büro kuruldu. İlk etapta eylembirliği komitesi hazırlık aşamasının ürünü olarak, bildiri, bülten, protesto mektupları, mahkumlarla ilerici kamuoyu arasında belli bir irtibatın aracı olan mektuplaşma vb, propaganda-ajitasyon malzemeleriyle harekete geçti. Bu çabalar ilk dönemler belli gösterilerle iç içe ele alındı. (Köln-Bonn gösterisi gibi). Amaç, eylembirliği komitesinin amaçları ve yürüteceği faaliyetler hakkında kamuoyunu bilgilendirmek ve hazırlıkları yükseltmekti.

İkinci aşama; daha aktif harekete geçme, güçleri belirlenen merkezi hedef doğrultusunda seferber etme idi. Bu aşamada uzun yürüyüş başlatıldı. Fransa'dan Paris, Almanya'dan Düsseldorf ve İsviçre'den Basel'den çıkan yürüyüş kolları, Strasbourg'da Avrupa Konseyinde birleşmek üzere harekete geçtiler. Tüm diğer faaliyetler, bu merkezi faaliyeti güçlendirme çerçevesinde ele alındı. Yürüyüş kolları geçtikleri şehirlerde düzenledikleri gösterilerle vb. faaliyetlerle eylemin amaçlarını kamuoyuna duyurdular, çeşitli çevrelerden basın, televizyon, parti, dernekten vs. destek sağlandı. Faşist Türk devletine karşı tepkiler yoğunlaşıp, yaygınlaştı. Teşhir faaliyeti engeniş çevrelerde yankısını buldu. Haftalarca süren yürüyüş, neticede Avrupa Konseyi toplantısının başladığı dönem, Fransa'nın Strasbourg şehrine vardı. Burada bir Tribünal (Türkiye'yi yargılama mahkemesi) yapıldı. İçinde Yılmaz Güney ve bazı avukat, milletvekili, parti, kurum ve eylembirliği komitesi temsilcilerinin bulunduğu bir jüri, Türk faşist devletini yargıladı, uygulamalarını şahit, belgelerle deşifre etti. Konsey binası içinde basına ve çeşitli komisyonlara açıklamalarda bulunuldu. Faaliyet faşist cuntanın konsey toplantısına gönderdiği "parlamenter" iblislerini oldukca rahatsız etti. Korku, panik ve tedirginlik içinde olan cunta temsilcilerinin yüzlerine ağır şamar indirildi. Kampanya esas olarak belirlenen hedeflere ulaştı ve kamuoyunda beklenen ilgi ve desteğin üstünde bir sonuç yarattı. Etkileri olumlu oldu. Cuntanın teşhirini derinleştirmede ciddi rol oynadı. O dönem gerek ülke içinde, gerekse dışarda kamuoyunda cuntaya karşı gelişmelerin merkezinde yürüttüğümüz faaliyet yer aldı. Cuntacılar her fırsatta uşak basınları aracılığıyla faaliyete saldırdılar. Bu da gösteriyor ki, faaliyetimiz kanemicileri sarsmıştı. Onları saldırtan temel burada yatmaktaydı. Kısacası, biz o dönem pratik birgüç olarak alternatif bir vaziyetteydik. Cuntaya karşı mücadelede sözkonusu dönemde her yönlü merkezi bir rol oynadık. Bu da gösteriyor ki, kendi kuvvetlerimize, halkın gücüne dayanmak temeldir. Bu güç çok şeye kadirdir. Yeter ki, onu doğru seferber edelim. Bu eylem halk güçlerinin eylembirliğinin önemini daha net gösterdi. Ayrıca kendilerini "ustalaşmış" gösteren her türden revizyonist, sosyal faşist mihrakın yüzüne ağır bir şamar vuruldu. Bu güçler ölüm sessizliğindeydi. Ve faaliyetimiz karşısında etkileri tutuşmuştu. Daha doğrusu bizlerin bu işleri nasıl başardığımıza hayret ediyorlar ve homurdanıyorlardı. Oysa hayrete düşecek yan yoktu. Halkın azmi, devrimci atılganlık ve insiyatif, yaratılanların yüz mislisini doğurmaya kadirdi. Miskinliğiyle tecriti gelişen sosyal-faşist şüreka; konsey toplantısı dönemi yürüyüşü kendilerinin yaptığını söyleyerek milletvekilleri ve basınla ilişki aradılar, onların bu sahtekarlığıda açığa çıkarıldı.

Diğer yandan Dev-Yol gibi hareketlede, bu dönem oldukça duyarsız bir vaziyet aldılar. Fakat şu çok açık bir derstir ki, sınıf mücadelesine bu tür duyarsızlıklar kitleler içindeki etkinliğin zayıflaması ve tabanın dağılması ruh halinin zayıflamasında çok ciddi rol oynamaktadır. Yığınların güvensizliğini doğurmaktadır. Dev-İşçi bu tür sonuçları adım adım daha yoğun yaşıyor. Elbette devrimci bir hareketin böyle davranmasını istemeyiz. Bu hem kendisi ve hem de halk için zararlıdır. İsteğimiz devrimci güçlerin enerjilerini halkın davası için daha aktif harekete geçirmesidir. Bunu yapmayanların bir balon misali sönecekleri ve halkın sillesiyle bir kenara fırlatılacakları açıktır. Zira bu gerçek sözkonusu duyarsızlıklar içinde olan hantal yapılar için çok açık görülüyor.

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi, istenilen hedeflere varmada halkın gücüne güveni temel almalıyız. Bugüne kadar bu tür faaliyetlerde, devrimcilerin gücünden ziyade, burjuva parlamenterlerin, kurumların gücüne dayanmayı temel alan HK gibi örgütler bu eylemden ciddi dersler çıkarmalıdırlar. Eğer bahsettiğimiz olumlu sonuçlara eriştiysek, bunu sağlayan temel şey kendi

Devamı Syf: 29'da

"AÇLIK DİRENİŞİ" ÜZERİNE (6)

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

Sorunda böyle bir kademeciliğin kitleyi bölmekten başka bir işe yaramayacağından, sonradan katılma ciddi bir destek olmayacak, geçici rolü kısa sürede ancak etkili olabilecektir ve 15-20 günlük diye tanımlananlar bu enerjiyi "tüketince destek" artık kalkacak ve biz gene yalnız kalacağız (!) Sorunun böyle olmayacağını kimse mutlaklaştırarak iddia edemez. Biz tersini iddia etmiyoruz. Gerçektende bu açlık direnişi teorileri (!) süresiz değil, süreli mantığı ile ele alınmaktadır. Böylece kitleler ciddi hak alıcı bir eylem değil, deneme eylemine sokulmakta "sınama-yanılma" anlayışıyla hareket edilmektedir.

2)— "Ölüm orucu devrimci onura ve şerefe uzanıldığı, devrimciliğin tek tek bireyler özelinde, genelde de kitlesel olarak bitirilmesine kalkışıldığı, varolan yok olma dönemlerinde ve buna bağlı olarak ağır saldırı ve yaptırım sözkonusu ise, gündeme gelir, oysa süresiz açlık direnişleri bu gibi durumlar dışında, çeşitli demokratik ve akademik vb. talepler uğruna hayata geçirilir."

Biz bunu daha somuta indirgersek; bizim iki kategoriye ayırdığımız KSAD lerinin varoluş şartlarının (nesne) iki ayrı eylemin temeli olarak getirildiğini görmekteyiz. Bu bakış açısının sakatlığı, bizim daha önce açıkladığımız ikinci kategorideki şartlarının özünde birinciden ayrılmadığı gerçeğinin kavranmamasından kaynaklanmaktadır. Halbuki, eğer bu tip hak alıcı bir eyleme ihtiyaç duyulmuşsa, mutlaka sorunlar önem kazanmıştır. Ve kitlelerin talepleri uğruna gerekirse ölü verecekleri şiarıyla yola çıkışıda (süresiz eyleme başvuruş) her iki şarttada değişmez. Buradaki anlayış maddi saldırıya karşı ölüm alternatifinin konulabileceği, ancak maddi olmayan, fiziki işkenceye dayanmayan çeşitli insani ve demokratik temel haklarımıza yönelik saldırılara karşı ise bu alternatifin konulamayacağı düşüncesinde ifadesini bulmaktadır. Oysa siyasi taleplerimiz kadar ekonomik ve demokratik taleplerimiz uğrunada ölüm alternatifinin ortaya konduğu, yani ölümün göze alındığı mücadeleleri kapsarlar ve KSAD'leri (kitlesel ölüm orucu)de her iki şartta eğer gerekli çare ise hayata geçirilmektedirler.

Kaldı ki, bir eylemin niteliğini belirleyen esas etmen eylemin hangi şartlarda kullanılacağı değildir. Çeşitli eylem biçimleri özellikle cezaevlerinde değişik amaçlar ve talepler uğruna hayata geçirilebilirler. Aynı şekilde KSAD'leride değişik değişik şartlarda farklı hedefler ve istekler doğrultusunda hayata geçirilmektedirler. Bu durum o eylemin her değişik koşula göre ayrı ad almasını gerektirmez. Eyleme adını veren onun iç prensipleri, perspektifi ve kurallarıdır. Eylemin biçimini belirleyende bunlardır. Şu şartlarda olduğu için şu, bu şartlarda olduğu için bu diye prensipleri, kuralları, perspektifi, biçimi aynı olan eylem değişik adlandırmalara tabi tutulamaz. Bugüne kadar aynı biçim içerisinde her iki kategoride de, yani varoluş koşullarında açık.... saldırı olmadığı zamanlarda kullanılan eylem biçimi hep aynı adla (KSAD anlamında) anılmıştır, bu da hiç bir sakınca yaratmamış, tam tersine gereksiz bir ayrımın önüne set çekmiştir. Şimdi tutupta hiç bir ayrım tanımayan eylemleri salt gündeme geliş şartlarına göre ayırmak iş olsun diye iş yapmaktan başka bir şey olmayacak, canı sıkılan bir entellektüelin kişisel tasarrufundan öteye gitmeyecektir. Bugün salt ölüm kelimesinden ürkülmekte ve eylemin adı değiştirilmektedir.

Daha öncede açıkça değindiğimiz gibi yanlış anlayışları yayabileceğinden, bireysel biçimiyle karıştırıldığından dolayı, ölüm orucu tabiri, kitlesel eylemler için kullanılmamalı ve genel olarak KSAD adı en doğru olarak kullanılmalıdır. Fakat bugün bunu belirtemeyişimizin nedeni KSAD tabirinin "süresiz açlık direnişi" denilen sözde teoriyle karıştırma tehlikesinin daha büyük olumsuzluklar doğuracağındandır. Bundan dolayı birinci sakınca (ölüm orucu deyiminin sakıncası), ikinci sakıncaya (KSAD'nin karıştırılması, çarpıtılmasının sakıncası)'na tercih edilmektedir. Bu yüzden kitlesel ölüm orucu deyiminin geçmişten beri süresiz direnişlerde (KSAD'lerde) tek tip isim olarak savunmaktayız. Ölüm açlığın sürmesi halinde gündemde olduğundan ölüm orucu terimi kullanılmakta ve herhangi bir sakınca teşkil etmemektedir. Ne var ki, süreç içerisinde bir takım yanlış anlayışların yayıldığı ve meselelerin yanlış yorumlandığı, çarpıtıldığı görüldü. Sorun geniş açıldığında eylemin biçimlerini en iyi ifade eden terim KSAD idi.Ancak bu seferde daha büyük tehlike en doğru terimin (KSAD) kullanılmasını engellemişti. Bu tehlike "süresiz açlık direnişi" adlı yeni eylem teorilerinden (!) ileri gelmektedir.

Diğer bir açıdan sorular şu şekilde bir görüş daha katılmaktadır. Buna göre eylemcilikte ekonomik-demokratik haklar ve talepler için girdiği anlamdan, bir noktadan itibaren vazgeçilebilir. Fakat devrimci onur ve kişiliğe açık saldırı olduğu zaman yapılan eylemden vazgeçilmez. Bu anlayış ise, ekonomik demokratik hakları ve talepleri savunmanın devrimci onur ve kişilikle direkt bağdaşmadığı noktasına kadar yani tehlikeli sonuçlara götürür. Böylece aynı zamanda "eylem bırakılınca mevcut saldırı ve yaptırımlar kabullenilmiş, şeref ve gurur zedelenmiş olacaktır" düşüncesiede yayılmak istenmektedir. Oysa eylemi böyle bir ortamda bırakmak, direnişçilerin o noktadan itibaren KSAD silahını çeşitli nedenlerle patlatılmamasından dolayı, bu silahı o anlık ellerinden bırakıp, yerine başka silahları kavradıkları anlamına gelmektedir. Durum izah ettiğimiz biçimde düşünülmüyorsa (ki öyledir) nedir? O zaman sorun sadece basit boş bir "gurur"sorunundan başka birşey değildir. Şöyle denilmektedir. "Ölüm orucu denildikten sonra, eylem bırakılmaz, ama süresiz açlık direnişi dersek, kötü bir durumda bırakabiliriz."

Doğrusu eylemcilerin kötü bir durumda eylemi bırakmasıdır. (Kötü bir durumun ne olduğunu açıklamıştık.) Herşeye rağmen bırakmamak KSAD'lerinde zaten yanlıştır. Böylece tek bakış açısı kalıyor, o da işin başında ölüm sözcüğünün kullanıldığı, zaman ölmeden bırakmanın tutarsızlık yaratacağıdır. Bireysel eylemlerdeki anlayışın kandırılmasından dolayı bir yerde haklılık taşısada, kitlevi ölüm oruçlarının karakteri açısından sonucun böyle olmak zorunda olduğu unutulmamalıdır. O zaman o mantığa göre hiç bir zaman ölüm orucu deyimini kitlevi eylemler için kullanmayız, so-

nucu çıkmaktadır. Çünkü bu anlayışa göre kullanırsak herkes ölüme kadar eylemin yürümesini savunmak durumuyla karşı karşıya kalacağından, bu da pratikte aslında tek tip eylemlerin (KSAD'lerinin) geçerliliğini savunmakta doğru görüşe gelerek çakışmakta olan bir bakıştır. İşte buradaki kavrayışsızlık, sorunda tek tip kitlevi eylem olabileceğini görememekten kaynaklanmaktadır.

Bu arada şunuda belirtelim ki, "kitlesel ölüm orucu olamaz" fikri özünde doğrudur. Ancak bu düşünce tarzı şu şekilde sorunun özüne inilerek açılırsa yanlış bir anlamaya meydan vermez. Doğru nitelemenin açılımı şöyledir; bireysel ölüm oruçlarının (BSAD) perspektifiyle hayata geçirilen bir kitlevi ölüm orucu (KSAD) olamaz. (Bu konuya daha önce değinmiştik.)

3)— "Ölüm oruçlarında hiç bir besin alınamaz, tedavi kabul edilemez; oysa süresiz açlık direnişlerinde kamuoyunu uzun süre ayakta tutmak, kitle kaybetmemek ve eylemin süresini uzatmak amacıyla bazı sulu besin maddelerinin alınabileceği gibi tedavide kabul edilir: (Kimi teorilerde ise bu sorun özde aynı olmakla beraber, besin alınabilir, ama tedavi kabul edilmez şeklinde değişim (!) göstermektedir."

İşte süresiz açlık direnişi teorilerinin (!) en tehlikeli olanı budur. Bu eylem teorisi (!) küçük-burjuvazinin kararsız, korkak, kaypak ve kolaycı temel vasıflarının tipik bir ürünüdür. KSAD'lerini açıklarken bu eylemlerin hak alıcı nitelikte bir yapıya sahip olduklarını etki ve yaptırım güçlerinin işe eylemi kitlevi özelliklerinin yanı sıra kitlenin taleplerindeki ısrarlılık ve kararlılık ölçütünde olduğunu, bununda eylemin temel ilkelerine bağlılık ve tutarlılıkla belirlendiğini vurgulamıştık. Kısacası, yaptırım gücünün kitledeki fedakarlık, yani ölümü göze alabilme düşüncesinde ifadesini bulduğunu açıklanmıştı.

KSAD'lerinin hak alma yolundaki niteliklerini belirleyen ölçüt kitlenin ölüm alternatifi karşısındaki ciddiyetine bağlıdır. Bu ciddiyet eylemdeki direniş ruhunun giderek ölüme yol açabilecek derecede gerçek anlamda işlenmesiyle sağlanabilir. Bunu işlemek için eylemin prensiplerine tam uygun şarttır. Açlığın gerçek anlamda işlenmesi için prensipler nelerdir ? Bunlar somut olarak aç kalma sürecine giren kişilerce bu açlığı etkileyen herhangi bir besin veya direnç verici maddelerin alınmayışı, hiçbir şekilde tedavinin kabul edilmeyişidir. Zira eylem boyunca besin almak, tedaviyi kabuletmek kişilerin sadece bir süre kısmi açlık çekmesi ve eziyet görmesinden başka birşey değildir. Kitlelerin taleplerindeki ısrarlılık, kararlılık, ölüm olasılığının böyle uygulamalarla ortadan kaldırılmasıyla söner ve özelliğini kaybeder. Bu tip uygulamalar içerisindeki bir eylemin gerçek anlamda bir açlık direnişi olmadığı açıktır. Dolayısıyla hakim sınıflar için ciddiyeti yoktur, bu olsa olsa süreli açlık direnişi olabilir. Amacı ne olduğu belirsiz bir deneme faaliyeti (o bile denemez) şeklinde bazı kesimlerce işlerine geldiği biçimde yaratılmıştır. Kaldı ki, süreli açlık eylemleride kendi içlerinde bir tutarlılık arz etmektedirler.

Hakim sınıflar için ciddiyet, kitlelerin taleplerinin reddi halinde ölüm olasılığının kendini kuvvetle hissettirmesidir. Sınıf mücadelesinde kitleleri ileriye doğru götüren ve geliştiren, hakim sınıflara korku salan ve ezilenleri savaşta güçlü bir alternatif haline getiren, kitlelerden imge azim ve kararlılık vasıflarıdır. Sınıf mücadelesine yön veren ideolojinin varlığı bu vasıflarla ivme kazanır. Bu en somut biçimde kendisini insanlığın temel hak ve özgürlüğü uğruna mücadelede, bireyler açısından genel çıkarlar için kendini feda edebilmekte bunu göze alarak hareket etmede gösterir. Kişilerin devrimci mücadelede gerçek bir savaşçı haline getiren onların genelin çıkarlarına daima her türlü bireysel çıkarın üzerinde tutma ilkesine tam anlamıyla sadık kalmalarıdır. Gerçek savaşçılar, direnişçiler ancak ölümü göze aldıkları oranda varolacaklardır. Esasında her sorunda olduğu gibi KSAD'lerinde de yaptırım, kararlılık ölçütünde tesir gücü bulmaktadır.

Ölümü imkansız kılan, ölüm olasılığını ortadan kaldıran uygulamalar; küçük-burjuvazinin sınıf mücadelesindeki kararsız, kaypak yapısından ileri gelmektedir. Kitleleri geliştirecek olan, kendi kendini kandıran sahte direniş(!) değil, ideolojik gelişmeyi tamamlayacak nitelikteki tutarlı eylem biçimleridir. Devrimciler ancak bireysel çıkarlarından taviz vermeyi ve genelin çıkarları için bunları feda etmeyi öğrenip hayata geçirebildikleri oranda çelikleşerek gelişirler. Açlık görüntüsüyle, sözüm ona direniş göster ! Böyle gülünç tutarsızlığa nereden bakarsan bak, açık olan eylemi savunmak hem de kitle çizgisi adına savunmak, en hafif deyimiyle siyasi körlüktür. Kişiler sorunları ve çıkarları uğruna yürütecekleri eylemler içerisinde daha fazla sağlamlık kazanırlar. Mücadelemizde çeşitli eylemler boyunca özellikle bu tip eylemlerde olan dökülmeler sınıf mücadelesinin doğal ve kaçınılmaz sonuçlarındandır. Ayrıca bu dökülmeler salt yılgınlık kaynaklı dahi olsa, tam anlamıyla bitiş sayılmaz, sayılmadığında hayat ispatlamıştır, ispatlamaktadır.

Kitleyi kendi kendini kandırmak suretiyle ayakta tutmak, önünü göremeyen küçük-burjuvaların mantığıdır. Küçük burjuva için varsa yoksa anlık çıkarlar önemlidir. Anlık çıkarlarda tabiiki her türlü yöntem mübahtır, anlayışıyla sağlanmaya çalışılır. Ve ilkesizlik yapılırsa (bilinçli) böyle eylem teorileri (!) ortaya çıkarılır.

Bir diğer bahanede, kamuoyunu uzun süre ayakta tutmak şeklinde ilave edilmektedir. Eylem sonu hiç belli olmayan canımız sıkılınca bırakacağımız bir şekilde (çünkü doğuracağı ciddi bir sonuç yoktur) uzun sürecek ve böylece kamuoyu çalkalanacak (!) Evet meselenin içerisinde olmayanlar ve durumu kavramayanlar, süreye bakıp etkilenebilecek ve sonuçta da kısa süren bir eylem nispeten, etkileri daha fazla olabilecektir. Burada da yine soruna süre sanki belirliymiş anlayışıyla bakılmaktadır. Ancak sorunun canalıcı noktasının kamuoyu desteğine bağlı olmadığı açıktır. Ve kamuoyunun rolü etki ve baskı gücüde gene kitlenin hayati tehlikesine bağlı olarak, hakim sınıflara tesirde bulunabilir. Kamuoyunun durumu yeri geldiğinde daha önceki bölümlerde açtığımız gibi eylemci kitlenin faaliyetine esas belirleyici temelde bir etki yaratmaz. Zira şunu önemle vurgulamak gerekir ki, kamuoyunu etkileme adına, KSAD'lerinin bayağılaştırılıp içleri boşaltılamaz. Eylemin ruhu karartılamaz. Eylemin geleceğini belirlemede, hedef konumundaki hakim güçlerin eylem ve eylemcilere bakışı önemli bir rol oynamaktadır. Bu bakış direnişçilik oynayan bir kitleyi ne derecede ciddiye alır veya almaz. Bu şüphe götürmez bir şekilde ortadadır. Hayatın gerçeklerine bakmak isteyen herkes bunu görebilir.

Ayrıca eylemde besin verici, direnç arttırıcı (şekerli, tuzlu su vb.) maddelerinin alınıp, tedavinin kabul edilmeyişi biçimindeki uygulamada bu direnç teorisinin (!) daha sinsice ve ince kılıflarla savunulmasından başka birşey değildir.

Biz bu konudan bahsederken, besin verici, direnç arttırıcı derken en asgari düzeydeki maddeleri aldık. Zira bu eylem biçimini yaratanlar, soruna açık kapı bırakarak, diğer bir takım daha bariz tutarsızlıkları alttan alta meşru kılmaktadırlar. Ya da açık kapı bırakmaya hiç gerek duymadan eylemin böyle bir uygulama içerisinde, zaten sulanacağı ve daha başka ilkesizliklerin yapılacağına göz yummakta, bunu yukarıda belirttiğimiz bahaneler açısından zorunlu nitelemektedirler.

Devamı Syf: 31'de

F.İ.Berkin, S.Yılmazsoy, M.Öztürk yoldaşların ••••

Baştarafı Syf: 1'de

VENT KEPENEK tarafından Başkomiserin yaralanması suretiyle öldürülmeye teşebbüs edilmesi,

c. 18.5.1979 günü Hatay caddesinde örgüt elemanlarına ait arabanın aranmak istenmesi üzerine MUZAFFER ÖZTÜRK tarafından silahla zabıtaya direnilmesi,

Bu üç ana fiilin dışında gizli örgütün yapı ve gayesine uygun olarak sanıklarda silah ve patlayıcı maddeler bulunmuş, duvarlara yazı yazdıkları ve bildiri dağıttıkları tespit edilmiştir. Örgüt üst düzey yöneticisi ORHAN BAKIR'ın cezaevinden örgüt üyesi SEDAT YILMAZSOY'a verdiği talimat üzerine bu sanık tarafından İstanbul'da temaslarda bulunulmuş ve örgüt üst düzey yöneticilerinden HÜSEYİN BALKIR'ın da katılmasıyla ORHAN BAKIR'ın kaçırılması gerçekleşmiştir.

Muhakeme mevzuunun iddianamede bahsolunan fiiller olduğu gözönünde tutulduğunda; sanıklar hakkında açılan davalara ait iddianamelerdeki fiillerin T.C.K'nun 146/1. maddesindeki tarife uymadığı, 'Anayasanın tamamını veya bir kısmını tağyir ve tebdil ..... (fotokopiden bir satır kadarı çıkmamıştır)..... *verilen FERİDUN İHSAN BERKİN, MUZAFFER ÖZTÜRK ve SEDAT YILMAZSOY'un TKP/ML—TİKKO örgütünün mensubu oldukları belliyse de, bu sanıkların gerek örgüt üst düzey yöneticisi olmamaları ve gerekse eylemlerinin niteliği itibariyle cezai mesuliyetlerinin T.C.K'nun 146/3. maddesi gereğince tayini gerekir idi.*

.....

Yargıtay Başsavcısının ve Röportörünün bu itirazını görüşen Askeri Yargıtay Daireler Kurulu ise şöyle demektedir:

Esas No: 1983/12
Karar No: 1983/66

.....

Başsavcılık Daireler Kuruluna itiraz etmiştir. Tebliğnamesinde; sanıkların eylemlerinin ORHAN BAKIR'ın kaçırılmasında kullanılacak arabanın gaspı, kaçırılmayı temin için Jandarmanın öldürülmesi, ORHAN BAKIR'ın kaçırılması, jandarma erlerinin silahlarının gaspından ibaret olduğunu, TİKKO örgütü mensubu olan SEDAT YILMAZSOY, FERİDUN İHSAN BERKİN ve MUZAFFER ÖZTÜRK'ün ayrı ayrı örgüt içerisindeki yerleri ve fiillere iştiraklerinin değerlendirilmesi gerektiğini, ORHAN BAKIR'ın kaçırılması fikrinden hareket eden sanıkların bunun için plan kurup, silahlandıklarını kaçırma eylemini FERİDUN İHSAN BERKİN ve SEDAT YILMAZSOY'un iradeleri dışında diğer üç sanığın fiilleri neticesi jandarma erinin öldürülmesi ve silahlarının gaspı şeklinde gelişme gösterdiğini bu durumda bir bütün olan fiillere sanıklar FERİDUN ve SEDAT'ın aslen iştirak ettiklerinin söylenemeyeceğini, kaçırma sırasında sanık MUZAFFER ÖZTÜRK'te ateş etmediğini söylediğine göre, savunmasının aksininde tespit edilemediğini,sanık FERİDUN İHSAN BERKİN, SEDAT YILMAZSOY ve MUZAFFER ÖZTÜRK'ün eylemlerinin T.C.K.nun 146/3 içerisinde mütalaa edilmesi gerektiğini 146/1 maddesi gereğince verilen mahkumiyet hükümlerinin onanmasına dair kararın kaldırılarak hükümlerin bozulmasına karar verilmesini, sanıklar MUSA KARAPANCAR, FERRUH ACAR ve MEHMET TANSU'nun eylemlerinde T.C.K.nun 146/3 maddesindeki suçu oluşturmadığını belirterek, dairenin bu sanıklar hakkındaki bozma kararının kaldırılarak mahkeme hükümlerinin onanmasına karar verilmesi istenmiş, dava dosyası Daireler Kuruluna gelmiştir.

Diyor ve ardından sanıkların neden 146/1 maddesi (ölüm cezası) gereğince cezalandırılmaları gerektiğini şöyle açıklıyor:

.....

Sanıklar safahattaki tüm ifadelerinde TİKKO örgütü mensubu olduklarını açık bir biçimde beyan etmişlerdir. Sanıkların içinde bulundukları örgütün dosyada mevcut Emniyet Genel Müdürlüğünün 8.1.1982 gün 002399 sayılı yine İzmir Emniyet Md.lüğünün 8.12.1981 gün 3371 sayılı yazıları ile ekli belgelerinden amacının kırlardan başlatılarak gerilla savaşları ve halk ayaklanmaları ile şehirlerin kuşatılıp mevcut anayasal rejimin ve iktidarın silah zoru ile yıkılıp yerine proletarya diktatörlüğünün kurulması, devrimin gerçekleştirilerek Marksist-Leninist düzenin ülkede tesisi olduğunun anlaşıldığı, yine mevcut belgelerde örgütün siyasi kanadının (TKP/ML)'yi oluşturduğu, askeri kanadın ise (TİKKO) olduğu, askeri kanadın görev ve amacının gerilla savaşını veren silahlı ordu gücü olduğu, örgütün yurt düzeyinde gerçekleştirdiği eylemlerinden tespit edilebilenlerinin (62) adam öldürme, (29) yaralama, (16) gasp ve soygun, (4) banka soygunu, (29) silahlı çatışma, (22) silahlı saldırı, (27) bombalama, (16) bombalı pankart asma ve oto yakma olduğunun belirtildiği anlaşılmaktadır. Sanıklar ifadelerinde ORHAN BAKIR'ı kaçırma eylemini örgüt adına gerçekleştirdiklerini açık olarak belirtmişlerdir. Sanıklardan SEDAT YILMAZSOY 2. Ağır Ceza Mahkemesine verdiği yazılı savunmasında **".....ben bir komünist devrimci olarak karşınızda yargılanıyorum.... burada halkımızı ezen, sömüren, emperyalizme, feodalizme, faşizme karşı Partimiz TKP/ML önderliğinde yürüttüğümüz haklı ve şerefli bir mücadelenin bir parçası olan ORHAN BAKIR'ın kaçırılması eyleminin sanıkları olarak geldik, komünist bir sanık olarak komünist fikir ve inançlarımı savunacağım..... Mahkemeniz bu düzenin mahkemesidir..... Ezenlerin hukukunu koruyorsunuz.... Amacımız ve kurmak istediğimiz düzen asgari vadede demokratik halk düzeni, azami vadede ise komünist bir toplum düzenidir. Partimiz TKP/ML bu amaçla kurulmuştur. Nihai hedef komünizmdir. TİKKO ise Partimizin sevk ve kumanda ettiği silahlı gücüdür."** *demektedir. Yine mahkeme huzurundaki bir başka ifadesinde* **"ORHAN BAKIR'ın cezaevinden kaçırılmasında görev almayı severek kabullendim. Bu olayda tek üzüntüm jandarmanın ölümüdür..... Geçmişte örgüt üyesi olarak verilen her görevi yaptım. Bilerek ve isteyerek seve seve yaptım..... ORHAN BAKIR'ın sorumluluğu altında yakalanıncaya kadar karınca, kaderince çalıştım"** *demektedir. Esas hakkındaki düşünceye karşı mahkemede yaptığı yazılı savunmasında da aynı düşüncelere geniş biçimde yer vermektedir. Sanıklardan FERİDUN İHSAN BERKİN'de 2. Ağır Ceza Mahkemesindeki sorgusunda* **".....Bu dava TKP/ML—TİKKO davasıdır. ORHAN'ın kaçırılmasını gerçekleştirenler sıradan kişiler değildir. Bu dava demokratik halk devrimi davasıdır, komünizm davasıdır..... Ben haklı bir mücadeleye demokratik halk devrimi mücadelesine önderlik eden TKP/ML—TİKKO'nun sıradan bir neferiyim.... ORHAN BAKIR'ın kaçırılmasıda demokratik halk devriminin bir parçası, ona hizmet eden bir eylemdir..... Buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım sonuçtan asla pişman değilim..... Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım...."** *demektedir. Liberal-Demokratik sisteme karşı çıkarak Sosyalist-Komünist bir düzenin kurulmasını isteyen sanıkların karşısındaki engel anayasanın varlığıdır. Anayasal müesseseler yok edilmedikçe başka bir rejimin tesisi mümkün değildir. Şu hale göre sanıkların eylemlerinin münferit vakalar olarak değil, her birinin anayasayı ihlale yönelik gaye suçunun unsurları olarak değerlendirilmesi gereklidir.*

.....

Görüldüğü gibi Askeri Yargıtay; yoldaşlarımız hakkında verilen idam cezalarını onaylarken, eylem üzerinde fazla durmamakta; ama yoldaşlarımızın kendi, faşist mahkemelerinde suratlarına bir tokat gibi patlayan örnek savunmalarından çeşitli aktarmalar yaparak esas meselenin ve tehlikeli olanın yoldaşlarımızın savundukları düşünceler olduğuna dikkat

CEZAEVİNDEKİ SİYASİ TUTUKLULARLA DAYANIŞMA.....

Baştarafı Syf: 15 'de

gücümüzdü. Devrimin gücü temel alınmak kaydıyla, diğer güçlerden yararlanılmasını onlarında harekete geçirilmesini yadırgamıyoruz. Zira sözkonusu kesimleri harekete geçirmek için alternatif olmamız gerekiyor. Zaten onlar bizim pratik bir güç olmamızla hizaya geleceklerdir ve bu eylemde de öyle oldu.

Halkın Kurtuluşu kampanya ve onun hangi araçlarla sürdürüleceğinin kararlaştırıldığı önemden bir müddet sonra, Tribünal'den vazgeçilmesi önerisi getirdiler. Gerekçeleride, başarılı olunamayacağıydı. Onlar bu önerileri getirmeye götüren şey şudur: bu arkadaşlar Tribünal'de yeterli milletvekili seferber edilemeyeceğini, bunun içinde bundan vazgeçilmesini istiyorlardı. Ayrıca mükemmelliyetci bir anlayışa düşüyorlar ve diğer eylemler konusunda da sallanıyorlardı. HK'nun bu önerileri reddedildi, alınan kararların uygulanacağı belirtildi. Nitekim HK'lı arkadaşlarda sonuçta diretmekten vazgeçtiler. Ama bizce bir avuç bürokrat milletvekiline bel bağlamayı temel alan anlayışlardan vazgeçmelidirler.

Kısaca; "Avrupa Konseyi" sorunu üzerinde durmak gerekiyor. Bu kurumun bünyesinde barındırdığı emperyalist ve uşakları devletlerin çıkarlarını kollayan bir araç olduğu gayet açık bir gerçektir. Salt kendi bünyesindeki güçlerin çıkarlarının yanısıra, genel olarak emperyalist, kapitalist dünyanın menfaatleri doğrultusunda kullanılan bir araçtır. Bunun içindir ki, ezilen ulusların halkların ve proletaryanın düşmanı bir niteliğe sahiptir. Öyleyse ondan ezilenlerin menfaatini kollamasının beklenemeyeceği açıktır. Ancak bugün gerek kamuoyunda ve gerekse küçük-burjuva devrimci çevrelerde bu kuruma ham hayaller besleyen ve onun emperyalist niteliğini kavrayamayan zararlı anlayışlar küçümsenmeyecek oranda. Yürütülen çeşitli faaliyetlerde bu kurumun veya onun mensubu milletvekillerinin gücünü temel alan halka güvenmeyen anlayışların kökü bu noktalarda bulanık bir fikre sahip olan oportünizmde yatmaktadır. Bu oportünizm; Avrupa Konseyinden çok şey beklentisine saplanıyor. Oysa Türkiye'nin Avrupa Konseyine kabul edileceği gibi birçok şey önceden açık olan gerçeklerdi. Zira emperyalist dünyanın bir parçası olan Türk devletine karşı, devrimci güçlerin desteklenmesi zaten mümkün değildir. Dönem dönem konseyin "demokrasi", "insan hakları" vb. nutuklar atması ve sözde cunta uygulamalarına karşı tavır alması fikirleri bulanıklaştırmamalıdır. Türkiye'nin konseye kabul edildiği bugünkü dönemin koşulları nedir? Nitelik olarak değişen birşeyin olmadığı, işkence, idam vb. gibi insanlık dışı uygulamaların alabildiğince devam ettiği açık değilmi? Konseyin "demokrasiye geçiliyor" dediği ülkemizde, bahsettiği demokrasi nedir? Askeri faşist cuntanın sivil bir maskeye büründürülmesi değil mi? Ve yine açıktır ki Türkiye'de "demokrasi" askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle ortadan kalkmış olan bir olgu değildir. Başından bugüne ülkemizde kah parlamenter maskeli, kah bunun bir kenara fırlatılması biçiminde faşist bir diktatörlük devam edegelmiştir.

Konseyin adına "demokrasi" dediği hakim sınıfların saltanatıdır.

Sonuç olaşımada; durumu objektif tahlil etmenin ve ona uygun mücadele ve örgütlenmeyi doğru eleştirmanın rolü önemliydi. Zaman ve eylem iyi seçilmişti. Kampanya sürdürüleceği dönem içinde genel faaliyetin önemli bir halkası demektir. Bunun içindir ki o dönem zarfında güçleri kampanyanın hedefleri doğrultusunda yoğunlaştırmak zorunludur. Eğer bu yapılmazsa kampanya ile normal günlük faaliyet arasındaki ayırım bulanıklaşır.

Kampanya dönemi mekanizmayı o hedefe yöneltmeyi yoğunlaştırmak, belirlenen görevleri hayata geçirmek için canlı bir uğraş sürdürmek, hem kendimizi, hem de yığınları bizzat o faaliyet içinde eğitmek özel önem taşır. Bu olmaksızın yeterince öğrenmek için, tartışmalı ve eğitimi ilerletmeliyiz.

Kampanya nedir? sorusuna verdiğimiz bu basit cevaptan ders çıkarmalıyız. Yürütüğümüz kampanyalarda onların siyasi anlamını, yönelimini, derinlemesine ele alıp kavratmak yığınları bizzat yürütülen pratik içinde eğitmek görevinde yeterli rol oynayamadığımız açıktır. Değişik alanların tecrübelerini, dersleri toparlamak, bilimsel bir süzgeçten geçirerek her alanın yönlendirilmesinde hizmete sokmak işinde amatörlik ve kendiliğindencilik gibi zaaflara düştük.

Kampanya döneminde mekanizmayı belirlenen hedeflere yöneltmeye özel ağırlık vermek ve faaliyete ilişkin özel örgütlenmeler gerçekleştirip, sistemli bir faaliyet sürdürme işinde de benzer hatalarımız sözkonusudur.

Kampanyaların siyasi örgütsel, pratik yönlendirilmesinde istenilen düzeyde önderliği gerçekleştiremedik. Belirlediğimiz bu birkaç hatada elbetteki tayinedici olan önderliktir. Ancak soruna salt önderlik deyip geçmemeli, tüm alanlar kendilerinde gözden geçirerek hatalarını eksikliklerini belirlemeli, gelecekte daha güçlü faaliyet için onlardan öğrenmelidirler.

İKK Yurtdışı Haber Bürosu

çekmektedir. Çünkü Askeri Yargıtaya göre savunulan bu düşünceler "Liberal-Demokratik" sisteme karşı çıkmakta ve "anayasal müesseseleri" hedeflemektedir. İşte bundan dolayı sanıklar İdam cezasına çarptırılmalıdır.

Bu durum şunu açıkça ortaya çıkarmaktadır ki; hakim sınıflar ve onların yargıtay organları, bu üç yoldaş nezdinde Partimizin Komünist fikirlerini "yargılamaktadırlar." Gerçeklerin acı olduğu kadar, inatçı olduğunuda kavramayan zavallılar belki tek tek kişileri katletmekle, onları bedenen aramızdan ayırmakla, onların düşüncelerinide yok edebileceklerini sanabilirler. Ama tarih ve yaşanan sosyal pratik bunun hiçte böyle olmadığına yüzlerce kez şahittir.

Faşist komprador patron-ağa devleti geçmişte de aynı mantıkla birçok değerli komünisti ve devrimciyi katletmişti, ama onların fikirlerini katledemedi ve edemeyecektirde. Bugünde aynı mantıkla Partimize saldıran ve onlarca yoldaşımız hakkında İdam cezası veren ve üç yoldaşımızı dar ağacına çekmek için yoğun bir çaba içinde olan hakim sınıfların bu saldırılarında bir sonuç vermeyecek, dökülen kanların, çekilen acıların hesabı mutlaka birer birer sorulacaktır.

—İDAMLARA SON, GENEL AF !

—TÜM İDAMLARIN VE CİNAYETLERİN SORUMLUSU KOMPRADOR PATRON—AĞA DEVLETİDİR !

—HİÇBİR GÜÇ PARTİMİZİN MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML ORDUMUZ TİKKO !

GECEKONDU YIKILMAZ HALK BUNU AFFETMEZ .....

Baştarafı Syf: 16'da

Ana: Şimdi gene aynı yerdeyim, yama edip tekrar gireceğim, gelip yıksınlar bakalım !

İKK: Rüşvetci dediniz, şimdi bunlar, yani devlet rüşvet mi yiyor ?

Ana: Hem de rüşvetin daniskasını yiyorlar. Görüyorsunuz, karşıdaki evden yediler, onlarınkini yıkmadılar.

İKK: Başka yerde yıkım oldu mu ?

Ana: Karşıda tepe denilen yerde de yıkmışlar.

İKK: Başka diyeceğiniz birşey var mı ?

Ana: Oğlum siz okumuş kişilersiniz, biliyorsunuz yolunu yordamını nolur bize yardımcı olun. Bu evi ne çilerle yaptık.

İKK: Elimizden geleni yapacağız. Esirgemeyeceğiz, biz sizin için çalışıyoruz. Ancak siz kendiniz birşeyler yapmalısınız teyzeciğim. Örneğin, bu sefer geldiklerinde, nasıl çekip gitmişler, yani komşularınızla birlik olursanız, size geldiği zaman onlar koşarsa, onlara gittiği zaman siz koşarsanız ve birbirinize yardım ve destek olursanız, bunu önleyebilirsiniz. Çünkü bugün onun başına gelenler, yarında senin başına gelecek "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" derseniz, onlar size aman vermeyecek, gelip gene yıkacaklar.

İKK: Bize başka söyleyeceğiniz bir şeyiniz var mı ?

Ana: Doğru, haklı söylüyorsunuz ama komşular... Sağolun derdimizi açıklayın.

İKK: Sizde sağolun, biz teşekkür ederiz.

Ve oradan ayrılıyoruz, ananın bize tarif ettiği tepe denilen yere doğru ilerliyoruz. Vardığımızda, yolun solunda birkaç yer yıkılmıştı. İnsanlarda bir telaşın ve paniğin olduğu ve her an yıkım korkusuyla karşı karşıya idiler. Gelişebilecek tepkiyi göze alamadıklarından yıkılan kondular toplu olmayıp, belli aralıklarla yıkılmışlardı. Fotoğraf çekiyoruz ve yanımıza üç genç geliyor.

Gençler: Merhaba....

İKK: Merhaba.

Gençler: Gazetecisiniz değil mi ?

İKK: Evet.

Gençler: Gelin o zaman, şu karşı ki yapıyı görüyorsunuz değil mi ? (İKK Evet) Onun yanında bir tane daha var. (Evet) Onu yıkıyorlar da, diğerini niye yıkmıyorlar, bunların bir özelliği mi var. Bunun sebebini sizden öğrenebilirmiyiz ?

İKK: Nedeni RÜŞVET'tir.

Gençler: Haa tam üstüne bastınız. Rüşvet. Mahallemizde üç beş kişi var. Bunlar rüşvet alarak, evlerinizi yıktırtmayız, korkmayın deyip, belediye ile anlaşıp, iş çeviriyorlar. Vermiyenleri ise, evinizi yıkarlar tehditiyle korkutmaya çalışıyorlar. Şahsen ben, bazı evlerin yıkılmayışını buna bağlıyorum.

İKK: Peki ne yapılmalı, sizin buna tepkiniz ne oldu ? Çözümü nedir ?

Gençler: Bizim elimizden pek birşey gelmez, bu iş size düşer, eğer bunları yazar teşhir ederseniz ve bizede yol gösterirseniz seviniriz. Çünkü kimi kime şikayet edelim ki ? Hepsi aynı söylediğimiz zaman bizi yalancılıkla suçlarlar.

İKK: Bizce bunun tek yolu, tüm mahalle halkının birbirine destek olması lazımdır. (Ve yukardaki örneği veriyoruz.) Birbirinizi tutmalısınız. Yoksa devlet dairelerinde dediğiniz gibi, işinizi halledemezsiniz. Ve rüşvetide ve yıkımıda ancak bu yolla durdurabilirsiniz.

İKK: Seçimlerden önce konuşmalarına tanık oldunuz, buna ne diyorsunuz ?

Gençler: Aman be kardaşım, kaç seneden beri hep aynı şeyler, malum ya. Seçim filan çare değil, oyumuzu verdikte noldu. Onun için, biz burda insanlar arasında kesin ayırım yapılıyor diyoruz.

İKK: Seçimlerin çare olmadığını söylediniz, o zaman çare nedir ?

Gençler: Vallahi çareyi ne bilelim. Şaşıp kalmışız. Bize hiç bir yerde rahat yok ki.

İKK: Çarenin bu düzenin yıkılmasında olduğunu söylesem, bununda birleşmeniz sonucu olacağını söylesem ne dersiniz ?

Gençler: Şimdilik hiçbir şey demiyeceğim. Düşünebiliyormusunuz, işçinin ücreti ne kadar ki çocuklarından, burdan-şurdan kısıp zar-zor başını sokacak bir ev yapmak için nice zorluklarla karşılaşıyor. Onuda, üç-beş kalfa ve nalburcu malzemeyi pahalı dayatmakta olan parasınıda alıp götürmektedir.

İKK: Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı ?

Gençler: Ne söyleyeyim, kaleminizle bize yardımcı olun. İsterseniz kahvede bir çayımızı için.

İKK: Yok işimiz var sağolun. Ayrıca yardımlarınız için teşekkür ederiz.

Gençler: Biz teşekkür ederiz. Gene bekleriz....

İstanbul İKK Muhabiri

ORTA–DOĞU BUNALIMI....

Baştarafı Syf: 32'de

lara vardığı daha ilk aşamada, Doların değer kaybetmesi ve petrol ihraç eden ülkelerin petrol fiatlarında yükselme önerileri emperyalist-kapitalist sistemi derinden etkiliyordu.

Yeni bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesinin bütün ciddiyetiyle kendini gösterdiği bir dönemde emperyalist paylaşım savaşının baş kışkırtıcılarından olan ABD ve RSE ise bu sorunda aldıkları tavır önemle izlenmelidir.

Orta-Doğu'da bir çıkmazın içinde olan ve yine bu sorunda da Nato ve Batı Avrupa adına baş aktörlük rolünü kimseye bırakmayan ABD emperyalistlerinin körfeze müdahale etmesinde esas neden, kendi petrol ihtiyacı değildir. Çünkü ABD körfezden petrol ihtiyacının sadece % 6'sını karşılamaktadır. Onun için esas neden körfezde meydana gelen bunalımın dünya ekonomisinde oynayacağı rol, sanayideki tıkanıklık ve yine körfezde meydana gelecek olan güçler dengesindeki değişimin kendi aleyhinde bir gelişme gösterme olasılığıdır.

Tehditlerle dolu konuşmalarında Reagan önceleri *"gerekirse askeri müdahalede bulunuruz"* derken, daha sonra ise bir geri adım atarak *"körfez ülkeleri bizden böyle bir yardım talep ederse yardıma koşmaya hazırız"* demeye başladı.

İran'da Şah'ın devrilmesiyle birlikte Orta-Doğu'da önemli prestij kaybeden ve yine son Lübnan müdahalesinde de başarısızlığa uğrayan ABD emperyalistlerinin bu sorunda geri bir adım atmasının nedenlerinden biriside; buraya direk müdahale edip yeniden bir başarısızlığa uğraması halinde önemli ölçüde prestij yitirmesinin getireceği bir dizi sorunlar ile diğer yanıylada körfez sorununun uluslararası bir nitelik kazanmasının meydana getireceği sorunlardır. ABD'nin direk müdahalesine RSE'nin sessiz kalmayacağı açıktı. Körfez üzerinde bu iki büyük rakip emperyalistlerin direk girecekleri bir savaş belkide bir üçüncü dünya savaşının ilk kıvılcımını oluşturacaktı.

ABD emperyalistleri bu ve benzeri bir dizi nedenlerden dolayı körfeze direk müdahele etmek yerine, körfezdeki kendi uşağı ülkeler vasıtasıyla soruna müdahale etmeyi çıkarlarına daha uygun gördüler.

Körfez ülkelerinin hemen hemen tümü ABD yanlısı olup Irak'tan yana tavır takınmalarına rağmen, bunlarda savaşa direk müdahale etmek yerine sorunu karşılıklı görüşmeler ve anlaşma-

lar yoluyla halletmek istiyorlar. Irak'ın tüm istemine ve bu konudaki birdizi tertiplerine rağmen, bu ülkelerin savaşa bizzat katılmak istememeleri bu durumu açıkca ortaya koyuyordu. Aslında İran'daki mevcut yönetime karşı olan bu ülkeler İran'ın yenilgiye uğramasını veya gerilemesini özellikle istiyorlardı.

Çünkü bu ülkeler İran'da güçlü olan "Şii hareketinin" ve "İran İslam Cumhuriyeti" uygulamasının kendi ülkelerinde de kitlelerce önemli destek gördüğünü biliyorlardı. İran'a karşı direk bir savaşa girmeleri halinde birincisi ülkedeki bu muhalefetin daha da büyüyeceğini ve savaşın getirdiği bunalımın kendilerine pahalıya mal olacağını ve iktidarlarının sallantıya gireceğini hesaplıyorlardı. Diğeri ise, İran'ın bu savaşta kazanacağı zaferin körfez ülkelerinin hemen tümünü etkilemesi ve İran'ın önemli prestij kazanmasını beraberinde getirecekti ve bu durumda yine kendilerini hayli zor duruma sokacaktı. İşte bu ve benzeri nedenlerden dolayı körfez ülkeleri bir yandan Humeyni'ye zafer kazanması için ödün vermemek isterlerken, diğer yandan da direk bir savaşa girmeksizin işi görüşmeler ve anlaşmalarla halletmek istiyorlar.

Körfezdeki son gelişmelere ilişkin RSE'nin tavrına gelince, o da direk bir müdahale yerine bölgedeki kendi uşakları vasıtasıyla soruna müdahale etmeyi yeğliyordu. Fakat işin ilginç bir yanı İran-Irak savaşında başından beri İran'ı destekleyen Suriye ve Libya'nın savaşın bugünkü aşamasında arabuluculuk yapmalarıdır.

Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler her ne kadar bugün körfezdeki savaşa direk bir müdahalede bulunmayıp kendi uşakları vasıtasıyla işi halletmeye çalışıyorlarsa da, kısaca "körfez" denilen Basra körfezindeki son gelişmelerin dünyayı ciddi bir krizin eşiğine getirdiği açıkca ortadadır. Yeni bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesinin arttığı günümüzde böylesi bölgesel savaşları kışkırtan emperyalistler ve sosyal-emperyalistler bir yandan yeni bir dünya savaşına giden yolun taşlarını döşerlerken ve savaşan ülkelere milyarlarca liralık silah satıp kârlarına kâr katar[illegible]n, diğer yandan da bu gerici ve [illegible] savaşlarıyla halkları birbirlerin[illegible]rmekte ve onların gerçek düşm[illegible]na karşı mücadele etmelerinin yolunu kararmaktadırlar.

Denize düşenin yılana sarılması misali kâr için her türlü cinayet ve iğrençliklere baş vuran ve çırpındıkça her geçen gün daha da büyük bunalıma ve çıkmaza düşen emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin oyunları ve gerici haksız savaşlarında sökmeyecektir. İran-Irak ve diğer ülke halkları proletaryaları önderliğinde hakh savaşlarını yürütecek ve emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve onların uşaklarını yerle bir ederek kendi bağımsız ve demokratik iktidarlarını kuracaklardır. Bütün bu sorunların gerçek anlamda çözümüde ancak böyle olacaktır. Zafer mutlaka kurtuluşu için savaşan halkların olacaktır.

—İRAN VE IRAK'IN PROLETERLERİ, SİLAHLARINIZI KENDİ HAKİM SINIFLARINIZA ÇEVİRİNİZ !

—KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK !

—YAŞASIN DÜNYA PROLETARYASI VE EZİLEN HALKLARININ BİRLİĞİ !

AÇLIK DİRENİŞİ.....

Baştarafı Syf: 27'de

Görüldüğü gibi, sinsi taktiklerle yola çıkan, hatta kimisi "biz önder nitelikteki unsurlarımızı böyle sorunlar uğruna ölüme atamayız" diye niyetlerini açıkça vurgulamaktan çekinmeyen, bu tip siyasi(!) görüşlerede sahip olan küçük-burjuvazinin siyasi (çeşitli) yapılanmaları kitlelere güvenmeyen, kolaycı, faydacı, ölümü göze alamayan anlayışlarıyla, kitlelerin mücadelesini bireylerin mücadelesine indirgemekte, yeni direniş teorileri (!) yaratmakta, devrimci direniş mücadelesine, dolayısıyla devrim saflarına önemli zararlar vermektedirler. Sahte direnişler, sözüm ona açlık grevi eylemleri yaratılmakta,böylece proletaryanın KSAD'lerine doğru ve tutarlı bakış açısı kararlılmaya, saptırılmaya çahşılmaktadır.

Proletaryanın hiç bir sorun ve ayrıntıya bakış açısından sahtecilik, kolaycılık, faydacılık yoktur, olamaz. Sınıf mücadeleleri tarihi bu tip teorilere yabancı değildir. Bu teorileri (!) en iyi şekilde yıkan ve iflas ettiren,her zaman hayatın kendisi olmuştur. Bugüne kadar en azından ülkemiz pratiği incelendiğinde görüleceği üzere, bırakalım süreci, gündemde olduğu dönemlerde dahi pratikte iflas eden bu tip direniş teorileri, her geçen gün mücadele içerisinde layık olduğu yeri bulmaktadır. Devrimci direniş mücadelesinde yeri olmayan, uygulandığı her alanda zararlar vermiş ve verecek olan bu tür eylem biçimleri, anlayışları kaynaklarıyla beraber mahkum edilmeli, teşhir edilerek devrimci saflardan silinmelidir.

Ayrı bir konuda KSAD'lerinin tutarlı savunucularının yukarıda açık yüzünü ortaya koyduğu eylemler içerisinde yer alıp alamayacakları sorunudur. Bu tip eylemlere katılmak görüşümüzce bir noktayla ilintisi oranında, bir kısım ilkelerin çiğnenmesi olacaktır. Ancak cezaevlerindeki mücadelede kitleselliğin temel kıstaslarından olan çoğunluk ilkesi gereğince, eğer doğru eylem anlayışı genelde geçerli kılınmamışsa, bu tip eylemlere katılmakta zorunlu olarak sözkonusu olacaktır. Çoğunluğu gözü kapalı ve salt inatçı, duygusal bir mantık ve yaklaşımla (pratik olarak sorun ilke sorunu olmadıkca) uyum sağlamamak özellikle cezaevlerindeki kitlevi mücadelenin, devrimci eylembirliğinin ilkelerine ters düşecektir. Kitleleri bir takım olumsuzluklara sürüklemesinden tutalımda, bir çok olumsuz sonuçlara neden olacağı kesin olan bu tür eylemlerin hayata geçirilmemesi için elimizden gelen çabayı göstermek, ancak engel olunamazsa da tepkisel harekete kalkmadan eyleme katılmak gerekir. Kitlelerin (ciddi bir eylem olmasada) mücadelelerinin dışında kalmak kesinlikle yanlış olacaktır. Görev, engel olunmazsa, bu tip eylemlere katılmak, böyle eylem teorilerini teşhir etmek, yıkmaya çahşmak, ancak eylemin başarı kazanması içinde somut şartların gereğini yerine getirmek için çalışmak olmalıdır. Kısacası cezaevleri devrimci direniş mücadelelerinde hareket ilkesi, ilkesel sorunlar dışındaki taktik sorunlarda yanlışta kabul etsek çoğunluğun iradesi gereği hareket etmektir.

Gene diğer bir konuda, irademiz dışındaki zamansız başlayan eylemlere karşı tavır sorunudur. Bu tip durumlarda eylem, eğer zamanlı bir şekilde başlamışsa yöntem, örgütlülüğünü sağlamak,kendiliğindencilikten kurtarmak olmalıdır. Eğer zamansız olarak başlamışsa, o zaman uygun yöntemlerle durdurmaya çalışmak, başarılamıyorsa da katılarak doğru bir rotaya oturtulmasını sağlamak gerekir. Gene başlayan eylemin iç kuralları ilgisiz ve tutarsız durumdaysalar, yapılması gereken bu ilkeleri, kuralları,imkanları ve gücümüz oranında doğru bir platforma oturtmaya çalışmaktır. Fakat bütün bu taktikler kullanıldığı halde olumlu yönde bir gelişme sağlanamamışsa, eyleme katılmanın gerektiği bir yarar (eylem içi ilkelere bağlı kalarak) istisnai durumlarda da (yani bizim uyguladığımız eylem içi ilkemiz eylemin iç bütünlüğünü bozuyor ve genelde zarar veriyorsa vb.) bu ilkelerden zorunlu taviz vermek suretiyle bu eylemde yer alırız. Zira tersi bir pratik geliştirmek (eylem içerisinde) eylemin dengesiz, sağlıksız gelişmesine yeni sorunları ekleyecek, daha da güçleştirecektir.

Açlık direnişi eylemleriyle ilgili görüşlerimiz, sorunun çok çeşitli yönlerine bakış açımız ana hatlarıyla özel olarak bu merkezdedir. Yazımızı oluşturan bu görüşler, yakın geçmişteki yıllar içerisinde pratik bizzat yaşanılarak

Devamı Syf: 19'da

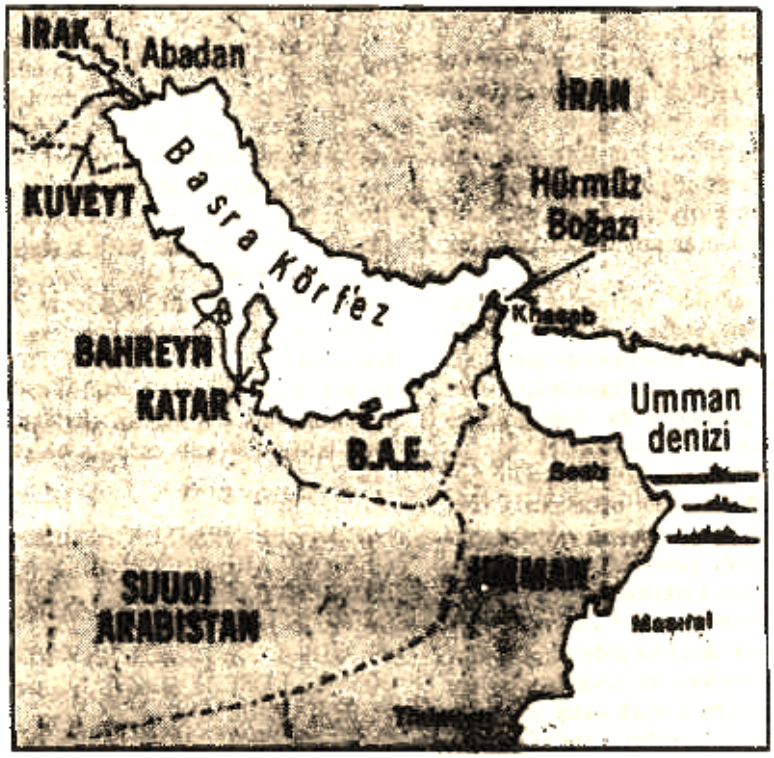

Orta-doğu bunalımı ve İran-Irak savaşı

Dört yıldan bu yana devam etmekte olan İran-Irak savaşı, son günlerde giderek daha şiddetli bir hal almaya başladı.

Çeşitli emperyalist güçlerin komplo ve kışkırtmalarıyla güncelliğini koruyan ve kaynayan bir kazan durumunda olan Orta-Doğu'nun önemli sorunlarından birini teşkil eden ve uzun bir süreden beri devam etmekte olan İran-Irak savaşının kara savaşından giderek körfeze ve petrol rezervlerine yönelmesiyle birlikte, savaş; daha da karmaşık ve şiddetli bir hal alırken, aynı zamanda diğer körfez ülkelerinin ve çeşitli emperyalist ülkelerin çıkarlarını da önemli ölçüde tehdit eder hale geldi.

Bugün her iki taraf içinde gerici ve haksız bir konumda olan İran-Irak savaşının karadan giderek körfeze kayması ve Irak hava kuvvetlerince İran'ın Harg adasındaki petrol yükleme tesislerinin bombalanması hiçte rastgele yapılan bir saldırı ve savaştaki tesadüfi bir gelişme değildi.

Bundan iki yıl önce de (1982 Ağustos'unda) Harg adasını ablukaya aldığını ilan eden Irak diğer körfez ülkelerinin karşı çıkması vb. gibi nedenlerden dolayı İran'ın petrol rezervlerine pek ciddi saldırılarda bulunmamıştı. Ama bugün gelinen aşamada diğer körfez ülkelerini de savaşın içine çekip kendisinden yana tavır almalarını isteyen Irak körfez ülkelerine şu mesajı yolluyordu.

"Artık sizlerin tavsiyelerini dinlemek zorunda değilim. Ekonomik ablukayı uygulamaya kararlıyım. Sizlerde körfezde tehlikeli tırmanışa yol açacak olan bu politikada artık taraf olmak durumundasınız."

Bu açıklamasından sonra, saldırılarını yoğunlaştıran Irak'ın, İran'ın petrol rezervlerini ve buradan petrol yükleyen yabancı bandıralı gemileri bombalamasının esas nedeni İran'ın ekonomisinin candamarı olan petrol ihracatını engellemekti. Çünkü İran petrol ihracatından elde ettiği gelir ile uzun bir zamandan beri devam eden savaşın ağır yükünü çekiyordu.

Irak'ın düzenlediği saldırılara karşılık veren İran ise, bir yandan Irak'a saldırırken, diğer yandan da Kuveyt ve Suudi Arabistan gemilerine saldırıyor ve körfezi Hürmüz boğazından mayınlayarak kapatacağını ve tüm körfezin petrol ihracatını önleyeceği yönünde tehditler savuruyordu. İran'ın bu açıklamasının tehditten öte bir şey olmadığı açıkca ortadaydı. Çünkü bu bir anlamda İran'ın kendi bindiği dalı kesmesi olacaktı. Körfezin kapanıp petrol ihracatının durması demek —Ki İran'ında ihracatı duracak bu durumda— İran ekonomisinin alt üst olması demekti. Bunun getireceği yıkım ise, İran yönetimine pahalıya mal olacaktı. Bu başta Irak'a karşı savaşı kaybetmesini beraberinde getireceği gibi, zaten uzun bir süreden beri savaşın bütün yükünü ve acısını çekerek her geçen gün daha da kötü bir yaşama sürüklenen İran proletaryası ve halkının mevcut yönetime karşı bir mücadeleye daha da hız vermesini beraberinde getirecektir.

Aslında İran gerek bu tehditiyle ve gerekse de körfezde diğer ülkelerin gemilerine yöneltilmiş olduğu saldırısıyla uluslararası alanda güçlü bir kamuoyu yaratmak ve Irak'ın saldırılarını durdurmak istiyordu. Çünkü körfezin kapanması, körfez ülkelerinin çıkarlarını yakından ilgilendiren bir sorun olduğu gibi, Batı Avrupa'nın ve çeşitli emperyalist ülkelerinde çıkarlarını yakından ilgilendiriyordu.

Batı Avrupa ülkelerinin petrol ihtiyaçlarının % 54'ünü, Japonya'nın da ihtiyacının % 37'sini karşıladığı körfezde meydana gelen bu tıkanmaya sessiz kalacağını beklemek, gerçektende çok saçma olurdu.

İran'ın bu tehditi savurduğu günlerde bir basın toplantısı yapan Reagan şöyle diyordu: *"Ne biz ne de genelinde Batı dünyası İran körfezinin uluslararası trafiğe kapanmasına göz yummayacaktır."*

Dünya petrol ihtiyacının % 17'sinin sağlandığı körfezin sahip olduğu petrol dünya ekonomisinin önemli candamarlarından birisini teşkil etmektedir. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin böylesine önemli olan candamarlarında meydana gelecek olan bir tıkanıklığa sessiz kalmayacağı açıktır. Zaten uzun bir süreden beri içine düştükleri bunalımın içinde kıvranan emperyalist kapitalist sistem var olan bunalımına yeni yeni bunalımlar katmak istemiyor. Körfez savaşının ciddi boyut-

Devamı Syf: 30'da